O feerie, un basm, o poveste pentru toate vîrstele

PULBERE DE STELE

NEIL GAIMAN

Autorul romanelor *Zei americani* şi *Băieţii lui Anansi*

Neil Gaiman
Stardust
Copyright © 1999, Neil Gaiman.
Published by arrangement with Writers House LLC.
Copyright © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro
www.tritonic.ro

Colecția: fiction.ro
Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GAIMAN, NEIL
Pulbere de stele / Neil Gaiman ; trad. Liviu Radu -
București : Tritonic, 2007
ISBN 978-973-733-124-3

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARLOIAN
Foto coperta © Roman Krochuk | Dreamstime.com
Redactor: MIHAI MARTINESCU
Tehnoredactor: OFELIA COSMAN

Comanda nr. T 292 / martie 2007
Bun de tipar: martie 2007
Tipărit în România

NEIL GAIMAN

PULBERE DE STELE

Traducere de LIVIU RADU

TRITONIC
fiction.ro

Neil Gaiman a cîştigat trei premii Hugo, două Nebula, unul World Fantasy, patru Bram Stoker, nouă Locus, două British SF, două Mythopoetic şi cîte unul British Fantasy şi International Horror Guild. A mai cîştigat premii în Spania, Franţa, Brazilia, Germania, Italia, Israel.

Scriitor profesionist de peste douăzeci de ani, autor de romane, dar şi de non-fiction (e de menţionat monografia *Duran Duran* din 1984) şi romane grafice, editor de antologii, scenarist, maestru de ceremonii la marile premii mondiale de F&SF, Neil Gaiman s-a născut în Anglia, în 1960, dar acum trăieşte în Statele Unite, lîngă Minneapolis, Minnesota, unde creşte dovleci şi colecţionează calculatoare şi pisici. Vii. Cărţile lui au fost traduse în peste douăzeci de ţări. A cîştigat mai mult de zece premii internaţionale pentru romanele sale grafice, iar în 1991, „A Midsummer Night's Dream" (*Sandman nr. 19*) a luat premiul World Fantasy pentru povestire, fiind prima bandă desenată din lume care a cîştigat un premiu literar.

Site-ul lui (www.neilgaiman.com) primeşte lunar peste un milion vizitatori unici. Vinde 1,2 milioane de cărţi pe an. Căutînd „Neil" pe Google, din cele 84 milioane de referinţe, primele două sînt la Neil Gaiman (urmează Neil Young şi Neil Diamond).

Printre admiratorii lui se numără Norman Mailer, Stephen King, Alice Cooper. Tori Amos se referă la el în cîntece de pe albumele *Little Earthquakes*, *Under the Pink*, *Boys for Pele* şi *Scarlet's Walk*.

Pentru Gene și Rosemary Wolfe

Cîntec

Prinde steaua căzătoare,
Găsește pruncul mătrăgunii,
Și află cum trecut-au anii, oare,
Plus ce gîndesc noaptea nebunii.
Explică-mi al sirenei cînt
Și cum să fug de-al pizmei vînt
Și mă învață
Dă-mi povață
Cum să fiu cinstit în viață.

Iar de-ai avea darul bizar
Să vezi ce alții n-or zări
Mergi către-al lumii depărtat hotar
Pînă ce părul-ți va albi
Și cînd te-ntorci să spui curat
Minunile ce te-au întîmpinat
Și jură
Cu măsură
De ai văzut femeie sinceră și pură.

Iar de-ai găsit să-mi spui
Că n-ai călătorit fără de rost
Eu însă-mi pun pofta in cui,
Și n-o să umblu ca un prost.
Cinstită o fi fost cînd ai zărit-o
Însă de cînd ai părăsit-o
A înșelat
Un bărbat
Doi, trei, și nu s-a săturat.

John Donne, 1572-1631

Unu

În care aflăm despre satul Wall și despre lucrurile ciudate care se întîmplă acolo din nouă în nouă ani

A fost odată un tînăr care dorea să-și îndeplinească Dorința Sufletului.

Cu toate că acest început nu reprezintă ceva nou (pentru că orice poveste despre vreun tînăr, din trecut sau din viitor, va începe într-un fel asemănător), totuși o mare parte din istorisirea despre acest tînăr și despre ce i s-a întîmplat este neobișnuită, cu toate că tînărul respectiv n-a cunoscut-o niciodată în întregime.

Povestea începe, așa cum încep multe povești, în Wall.

Satul Wall se află și azi acolo unde stă de șase sute de ani, adică pe o ieșitură de granit dintr-o mică zonă împădurită. Casele din Wall sînt pătrate și vechi, construite din piatră cenușie, cu acoperișuri din ardezie neagră și cu coșuri înalte; clădirile profită de fiecare centimetru al spațiului de pe stîncă și se înghesuie una în alta, se cațără una peste alta, iar ici, colo, un tufiș sau un copac crește într-o latură a unei case.

Există un drum ce pleacă din Wall, o cărare bătută de vînt ce apare brusc din pădure și pe care-s înșirate pietre și pietricele. Dacă mergi pe ea suficient de mult spre sud și ieși din pădure, cărarea devine drum adevărat, asfaltat; iar de mergi și mai departe, drumul se lărgește și e plin la orice oră cu mașini și camioane ce gonesc dintr-un oraș în altul. În cele din urmă, drumul te duce la Londra, dar Londra se află la o noapte întreagă de șofat de Wall.

Locuitorii din Wall sînt oameni taciturni, ce se împart în două categorii: indivizi de baștină din Wall, tipi cenușii, înalți și încăpățînați ca granitul pe care a fost construit satul; și ceilalți, cei care s-au stabilit în decursul anilor în Wall și descendenții lor.

În vestul satului se întinde pădurea; în sud e un lac înșelător, ce pare liniștit, în care se strîng pîrîurile ce se scurg de pe colinele aflate în partea de nord a Wall-ului. Pe coline se întind cîmpuri pe care pasc oile. Înspre est se află altă zonă împădurită.

Chiar în partea de est a satului se află un zid înalt de stîncă cenușie, de la care-și trage numele orașul. Zidul este vechi, construit din bucăți grosolane, pătrate, cioplite din granit. Vine dinspre pădure și se duce tot în pădure.

Există doar o singură gaură în zid, o deschizătură lată de vreo doi metri, care se găsește puțin la nord de localitate.

Prin deschiderea din zid se poate vedea o pajiște verde, întinsă; în spatele pajiștei e un pîrîu; iar dincolo de pîrîu se găsesc copaci. Din timp în timp, în depărtare, printre copaci, pot fi văzute forme și siluete. Forme înalte, ciudate, și chestii mărunte, scînteietoare, care sclipesc și fulgeră, apoi dispar. Deși e o pășune foarte bună, nici unul dintre săteni nu și-a păscut vreodată animalele pe pășunea din cealaltă parte a zidului. Nici n-a folosit-o pentru culturi.

Mai mult, de sute, poate de mii de ani, oamenii au pus paznici de fiecare parte a deschizăturii din zid și s-au străduit să nu se gîndească la pajiștea aceea.

Chiar și în zilele noastre, doi săteni stau de fiecare parte a deschizăturii, noapte și zi, în schimburi de opt ore. Țin în mîini ciomege grele de lemn. Stau de fiecare parte a deschizăturii, pe latura dinspre oraș a zidului.

Sarcina lor principală este să împiedice copiii din oraș să treacă prin deschizătură și să pătrundă pe pajiște și în spațiul din spatele acesteia. Uneori sînt obligați să convingă vreun hoinar singuratec sau vreunul dintre puținii vizitatori ai orașului să nu treacă prin gaura din zid.

Pe copii îi conving ușor, arătîndu-le ciomegele. În ceea ce-i privește pe hoinari sau pe vizitatori, paznicii sînt mai inventivi, folosesc forța fizică doar ca o ultimă soluție, în cazul în care poveștile despre iarba abia plantată sau despre un taur furios aflat în libertate nu sînt suficiente.

Foarte rar vine cineva la zid știind despre ce-i vorba, iar paznicii le permit uneori acestor oameni să treacă. Indivizii au ceva în privire, ceva inconfundabil.

Sătenii nu știu să fi existat în tot secolul douăzeci vreun caz în care să fi trecut cineva dincolo se zid și se mîndresc cu asta.

Paza se potolește o dată la nouă ani, de 1 mai, cînd pe pajiște are loc un bîlci.

Evenimentele care urmează au fost aflate cu mulți ani în urmă. Regina Victoria se afla pe tronul Angliei, dar nu era încă văduva de la Windsor, îmbrăcată în negru. Avea obrajii rumeni și mersul sprinten, iar lordul Melbourne era silit deseori s-o dojenească blînd pe tînăra regină pentru că era atît de zvăpăiată. Regina nu se măritase încă, deși era foarte îndrăgostită.

Domnul Charles Dickens publica în foileton romanul său *Oliver Twist*; domnul Draper abia făcuse prima fotografie a lunii, fixîndu-i figura palidă pe hîrtia rece; dom-

nul Morse anunțase recent că descoperise un mod de a transmite mesaje prin sîrme de metal.

Dacă ai fi vorbit despre magie sau despre zîne vreunuia dintre ei, ți-ar fi zîmbit dispreţuitor, poate cu excepția domnului Dickens, care pe vremea aceea era tînăr și fără barbă. Acesta te-ar fi privit melancolic.

În primăvara aceea au venit mulți oameni în Insulele Britanice. Veneau singuri sau cîte doi, debarcau la Dover, la Londra sau la Liverpool: bărbați și femei cu pielea palidă ca hîrtia, cu pielea neagră ca stînca vulcanică, cu pielea de culoarea scorțișoarei. Vorbeau într-o mulțime de limbi. Au venit toți în luna aprilie și au călătorit cu trenurile cu aburi, călare pe cai, cu căruțe cu coviltir sau cu căruțe obișnuite, iar mulți dintre ei merseseră pe jos.

Pe vremea aceea, Dunstan Thorn avea nouăsprezece ani și nu era un romantic.

Avea păr castaniu ca alunele, ochi căprui ca alunele și pistrui de culoare alunelor. Era de înălțime medie și vorbea lent. Zîmbea ușor, iar zîmbetul îi ilumina fața din interior. Visa — atunci cînd visa cu ochii deschiși pe pajiștea tatălui său — să părăsească satul Wall și farmecul imprevizibil al acestuia, ca să se ducă la Londra, la Edimburgh, la Dublin sau în alt oraș mare, în care viața nu depindea de modul în care bătea vîntul. Lucra în ferma tatălui său și nu deținea nimic, cu excepția unei căsuțe pe un cîmp îndepărtat, care-i fusese dată de părinții săi.

În luna aprilie veniseră în Wall vizitatori pentru bîlci, iar Dunstan era supărat din cauza asta. Hanul domnului Bromios, *A șaptea cotofană*, în mod normal o coșmelie cu camere goale, se umpluse cu o săptămînă înainte, iar străinii începuseră să închirieze camere în ferme și în case particulare, plătind pentru găzduire cu monede ciudate, cu ierburi și cu mirodenii, ba chiar și cu pietre prețioase.

Pe măsură ce se apropia ziua bîlciului, atmosfera de așteptare creștea. Oamenii se trezeau mai devreme, nu-

mărau zilele, numărau minutele. Paznicii de la poarta din zid erau neliniștiți și nervoși. Printre copacii de la marginea pajiștii se mișcau siluete și umbre.

În *A șaptea cotofană*, Bridget Comfrey, care era considerată de toți drept cea mai frumoasă ospătăriță văzută vreodată, provoca fricțiuni între Tommy Forester, cu care fusese văzută plimbîndu-se în anul precedent, și un bărbat uriaș cu ochii negri și cu o maimuță mică și chițcăitoare. Bărbatul vorbea prea puțin în engleză, dar zîmbea expresiv de fiecare dată cînd se apropia Bridget.

La barul din cîrciumă, clienții obișnuiți stăteau într-o apropiere stînjenitoare de vizitatori și-și spuneau:

— E doar din nouă în nouă ani.

— Se zice că în vechime era în fiecare an, la mijlocul verii.

— Întreabă-l pe domnul Bromios. El știe.

Domnul Bromios era înalt, cu piele măslinie; părul lui negru, creț, îi stătea lipit de cap; avea ochii verzi. Pe măsură ce fetele din sat deveneau femei, îl remarcau pe domnul Bromios, dar el nu le răspundea cu aceeași atenție. Se zicea că venise în sat cu ceva timp în urmă, ca vizitator. Dar el se stabilise în sat, iar vinul lui era bun, în privința asta localnicii erau de acord.

O ceartă zgomotoasă izbucni în sala hanului, între Tommy Forester și bărbatul cu ochii negri, al cărui nume părea să fie Alum Bey.

— Opriți-i! În numele cerului, opriți-i! strigă Bridget. Vor să se ducă în spate să se bată pentru mine!

Și-și plecă ușor capul, încît lumina lămpii cu petrol să-i scoată în evidență buclele aurii, perfecte.

Nimeni nu se osteni să-i oprească pe cei doi, cu toate că mulți oameni, localnici sau nou-veniți, ieșiseră afară, ca să asiste la spectacol.

Tommy Forester își scoase cămașa și-și ridică pumnii în față. Străinul rise și scuipă în iarbă, apoi îl apucă pe Tommy de mîna dreaptă și-l aruncă la pămînt, cu bărbia înainte. Tommy se ridică în picioare și se repezi la străin. Îi trînti individului un pumn în obraz, înainte

să se pomenească la pămînt, cu fața în noroi, abia respirînd. Alum Bey stătea călare pe el și chicoti, apoi spuse ceva în arabă.

Lupta se terminase iute și ușor.

Alum Bey se ridică de pe Tommy Forester, se duse la Bridget Comfrey, făcu o plecăciune în fața acesteia, apoi rînji, arătîndu-și dinții strălucitori.

Bridget îl ignoră și fugi la Tommy.

— Ce ți-a făcut, scumpule? îl întrebă ea, apoi îi șterse noroiul de pe față cu șorțul ei și-l alintă în toate felurile.

Alum Bey se întoarse împreună cu spectatorii în sala hanului, iar cînd Tommy Forester se întoarse, îi făcu cinste, amabil, cu o sticlă din Chablis-ul domnului Bromios. Nici unul dintre ei nu era lămurit cine pierduse și cine cîștigase.

Dunstan Thorn nu era în *A șaptea coțofană* în seara aceea. Era un băiat realist, care în ultimele șase luni o curtase pe Daisy Hempstock, o tînără la fel de realistă. În serile frumoase se plimbau în jurul satului și discutau despre teoria rotației culturilor, despre vreme și despre alte probleme importante de același fel. Iar în aceste plimbări erau însoțiți, invariabil, de mama și de sora mai mică a lui Daisy, care mergeau în urma lor la distanța sănătoasă de șase pași; din timp în timp, cei doi se priveau drăgăstos.

Cînd ajungeau la ușa familiei Hempstock, Dunstan se oprea, făcea o plecăciune și-și lua rămas bun.

Iar Daisy Hempstock intra în casă, își scotea boneta și zicea:

— Îmi doresc atît de mult ca domnul Thorn să se hotărască să mă ceară de soție! Sînt sigură că tăticul n-o să-l refuze.

— Sînt sigură că n-o să-l refuze, spunea mămica lui Daisy în acea seară, așa cum spunea în fiecare seară de acel fel, și-și scotea boneta și mănușile, apoi își conducea fiicele în salon, în care stătea un domn foarte înalt, cu o barbă neagră foarte lungă, care-și aranja lucrurile.

Daisy, mama ei și sora sa pălăvrăgeau cîteva amabilități cu domnul care vorbea prea puțin engleza și care sosise cu cîteva zile în urmă. Chiriașul lor temporar se ridica la rîndul său și le făcea o plecăciune, apoi se întorcea la grămada sa de lucrușoare din lemn, pe care le aranja, le alegea și le lustruia.

Era răcoare în acel aprilie, avînd în vedere vremea schimbătoare a primăverii englezești.

Vizitatorii veneau pe drumul îngust prin pădure, dinspre sud; umpleau camerele pentru oaspeți, se înghesuiau în grajdurile pentru vaci și în hambare. Unii dintre ei ridicară corturi colorate, unii dintre ei sosiră în propriile lor căruțe cu rulote, trase de cai cenușii imenși sau de căluți mici, părăși.

În pădure era un covor de clopoței.

În dimineața zilei de 29 aprilie, Dunstan Thorn stătea de pază la deschizătura din zid, împreună cu Tommy Forester. Stăteau în fiecare parte a deschizăturii și așteptau.

Dunstan mai fusese de pază de multe ori, dar pînă atunci sarcina sa se redusese să stea pur și simplu și, uneori, să izgonească niște copii.

În ziua aceea se simțea important: ținea în mînă un ciomag din lemn, iar cînd vreun străin venea să treacă prin deschizătura din zid, Dunstan sau Tommy spuneau:

— Mîine, mîine! Nimeni nu trece astăzi, bunule domn.

Iar străinii se retrăgeau un pic și se uitau prin gaura din zid la pajiștea banală de dincolo de aceasta și la copacii fără nimic excepțional care punctau fineața, ca și la pădurea destul de obișnuită din spatele ei. Unii dintre ei încercau să discute cu Duncan și cu Tommy, dar tinerii, mîndri de funcția lor de paznici, refuzau să vorbească, mulțumindu-se să-și înalțe capetele, să strîngă din buze și să arate serioși.

La vremea prînzului, Daisy Hempstock le aduse o crăticioară cu plăcintă ciobănească pentru amîndoi, iar

Bridget Comfrey le aduse fiecăruia cîte o ulcică de bere cu mirodenii.

La amurg, alți doi tineri zdraveni din sat sosiră să-i schimbe, fiecare dintre ei purtînd un felinar, iar Tommy și Duncan se duseră la han, unde domnul Bromios le dădu fiecăruia cîte o ulcică din cea mai bună bere a sa — iar berea sa cea mai bună era cu adevărat grozavă — ca răsplată pentru că-și făcuseră datoria de paznici. În hanul plin de nu-ți venea să crezi se auzea un zumzăit plin de emoție. Sala era plină cu vizitatori veniți în sat din fiecare nație a lumii — sau cel puțin așa i se părea lui Dunstan, care nu avea simțul distanțelor de dincolo de pădurea care înconjura satul Wall și care se uita la domnul cel înalt cu joben negru, de la masa de lîngă el, cu aceeași uimire cu care-l privea pe domnul și mai înalt, de culoarea abanosului, îmbrăcat într-o robă albă, dintr-o singură bucată, cu care cina acesta.

Dunstan știa că nu-i frumos să te holbezi și că, în calitate de sătean din Wall, avea dreptul să se considere superior tuturor „veneticilor". Dar simțea arome necunoscute în aer, auzea bărbați și femei care discutau între ei într-o sută de limbi, așa că se uita și se holba fără rușine.

Bărbatul cu joben negru de mătase observase că Dunstan se uita la el și-i făcu semn flăcăului.

— Îți place budinca de melasă? întrebă el brusc, ca să intre în vorbă cu el. Mutanabbi a trebuit să plece, iar aici e mai multă budincă decît poate să mănînce un singur om.

Dunstan dădu din cap. Budinca de melasă aburea ademenitor în farfuria individului.

— Atunci servește-te, zise noul său prieten.

Îi împinse lui Dunstan un castron curat de porțelan și o lingură. Dunstan nu avu nevoie de o altă încurajare și începu să demoleze budinca.

— Tinere prieten, îi zise lui Dunstan domnul cel înalt cu joben negru de mătase de îndată ce castroanele lor și platoul cu budincă fură goale, se pare că hanul nu

mai are nici o cameră liberă, iar fiecare încăpere din sat a fost deja închiriată.

— Oare? întrebă Dunstan, fără să fie surprins.

— Așa e, zise domnul cu joben. Mă întreb dacă nu știi vreo casă în care să fi rămas vreo încăpere...

Dunstan ridică din umeri.

— Toate camerele au fost ocupate deja, zise el. Îmi amintesc că atunci cînd aveam nouă ani, mama și tata m-au trimis să dorm în podul grajdului pentru vaci timp de o săptămînă și au închiriat camera mea unei doamne din Orient, familiei și servitorilor acesteia. Drept mulțumire, doamna mi-a dat un zmeu și l-am înălțat pe pajiște pînă într-o zi, cînd sfoara s-a rupt și zmeul a zburat în înaltul cerului.

— Unde locuiești acum? întrebă domnul cu joben.

— Am o căsuță la marginea pămîntului tatălui meu, răspunse Dunstan. A fost căsuța ciobanului nostru, dar acesta a murit acum doi ani, pe vremea sărbătorii Sfîntului Petru, iar părinții mi-au dat mie casa.

— Du-mă acolo, zise domnul cu pălărie, iar lui Dunstan nu-i trecu prin minte să-l refuze.

Luna de primăvară se înălțase, strălucitoare, iar noaptea era senină. Cei doi ieșiră din sat și intrară în pădurea de lîngă acesta, apoi străbătură tot drumul pînă la ferma familiei Thorn (unde domnul cu joben fu speriat de o vacă ce dormea pe pajiște și sforăia puternic în timp ce visa) și ajunseră la căsuța lui Dunstan.

Aceasta avea doar o încăpere și un cămin. Străinul dădu din cap.

— Îmi place, zise el. Dunstan Thorn, ți-o închiriez pentru următoarele trei zile.

— Și cît îmi dați pentru asta?

— O monedă de aur de-o liră, o monedă de argint de șase penny, un penny de aramă și o monedă nouă, strălucitoare, de un sfert de penny.

O liră de aur pentru două nopți era o chirie mai mult decît generoasă în zilele acelea în care un fermier spera

să cîștige cincisprezece lire într-un an bun. Totuși Dunstan ezită.

— Dacă ați venit pentru bîlci, îi spuse el bărbatului înalt, atunci înseamnă că vindeți miracole și minuni.

Bărbatul cel înalt dădu din cap.

— Deci vrei minuni și miracole? întrebă el, uitîndu-se din nou prin căsuța cu o singură încăpere a lui Dunstan; atunci începu să plouă, o răpăială ușoară pe acoperișul de paie de deasupra lor. Foarte bine, spuse domnul cel înalt, oarecum morocănos. Un miracol, o minune. Mîine îți vei îndeplini Dorința Sufletului tău. Uite-ți banii, zise el și-i scoase din urechea lui Dunstan, cu un gest simplu.

Dunstan îi atinse de cuiul de fier al ușii căsuței, verificînd dacă nu era vorba de aur al zînelor, apoi făcu o plecăciune în fața domnului și ieși în ploaie. Își legă banii în batistă. Apoi merse prin ploaie pînă la grajdul vacilor, se cățără în fînar și adormi imediat.

În timpul nopții fu conștient de tunete și fulgere, deși nu se trezi. Apoi, în primele ore ale dimineții, fu trezit de cineva care păși neatent peste picioarele lui.

— Îmi pare rău, zise un glas. Adică scuză-mă.

— Cine-i? Cine-i acolo? întrebă Dunstan.

— Doar eu, zise glasul. Am venit pentru tîrg. Am dormit în scorbura unui copac peste noapte, dar copacul a fost lovit de fulger, s-a spart ca un ou, s-a rupt ca o surcică, iar ploaia mi s-a scurs pe gît, amenința să-mi pătrundă în bagaje, iar acolo sînt lucruri care trebuie să rămînă uscate ca praful, și le păstram în siguranță, în case, în toate călătoriile pe care le-am făcut aici, dar acum erau ude ca...

— Apa? sugeră Dunstan.

— Cam așa, continuă vocea din beznă. Deci mă întrebam, continuă glasul, dacă te supără să rămîn sub acoperișul tău. Eu nu-s prea mare și n-o să te deranjez cu nimic.

— Numai să nu mai calci pe mine, oftă Dunstan.

În clipa aceea, un fulger luminã grajdul, iar în lumina aceea Dunstan vãzu ceva mic și pãros într-un colț, cu o pãlãrie mare, pleoștitã. Apoi bezna reveni.

— Sper cã nu te deranjez, spuse glasul — care suna destul de grosolan*, își zise Dustan.

— Nu mã deranjezi, rãspunse Dunstan, care era foarte obosit.

— Foarte bine, zise vocea cea grosolanã, pentru cã nu vreau sã te deranjez.

— Te rog, implorã Dunstan, lasã-mã sã dorm. *Te rog!*

Se auzi un zgomot de respirație, care fu înlocuit de un sforãit ușor.

Dunstan se rãsuci în fin. Persoana aceea, indiferent cine era, se pîrțîi, se scârpinã și începu din nou sã sforãie.

Dunstan ascultã ploaia ce rãpãia pe acoperișul grajdului, se gîndi la Daisy Hempstock, iar în gîndurile sale se plimbau împreunã și la șase pași în urma lor mergea un bãrbat înalt cu joben și o fãpturã micã, pãroasã, cãreia Dunstan nu-i vedea fața. Plecaserã sã vadã Dorința Sufletului sãu...

Lumina strãlucitoare a soarelui îi bãtea în față, iar grajdul vacilor era gol. Dustan se spãlã pe față și se duse la clãdirea fermei.

Își puse cea mai bunã hainã, cea mai bunã cãmașã și cei mai buni nãdragi. Își rãzui noroiul de pe cizme cu briceagul. Apoi se duse în bucãtãria fermei, o sãrutã pe mama sa pe obraz și se servi cu o jimblã de casã și o porție zdravãnã de unt proaspãt.

După aceea, cu banii legați în batista sa frumoasã de duminicã, din pînzã subțire de in, se duse în sat și urã bunã dimineața paznicilor de la poartã.

---

* joc de cuvinte, hairy înseamnã pãros, dar și grosolan, înspãimântãtor (n.t.)

Prin deschizătura din zid văzu corturi ce se ridicau, tarabe ce erau amenajate, steaguri colorate și oameni care se plimbau de colo colo.

— N-o să lăsăm pe nimeni să intre pînă la amiază, zis paznicul.

Dustan ridică din umeri și se duse la circiumă, unde se întrebă ce-o să cumpere cu economiile sale (jumătatea de coroană sclipitoare pe care o economisise și moneda norocoasă de șase penny, cu o gaură în mijloc, ce-i atîrna de gît de-o curelușă de piele) și cu batista plină de monede de pe care o avea în buzunar. Uitase pentru moment că i se făgăduise și altceva în noaptea trecută. La amiază, Dunstan se duse la zid și, emoționat de parcă ar fi încălcat cel mai important tabu, trecu prin el. Observă că domnul cu joben de mătase dădu din cap spre el.

— Ah, proprietarul meu. Cum vă simțiți astăzi, domnule?

— Foarte bine, răspunse Dunstan.

— Vino cu mine, spuse bărbatul cel înalt. Hai să ne plimbăm împreună.

Merseră pe pajiște, îndreptîndu-se spre corturi.

— Ai mai fost aici? întrebă bărbatul cel înalt.

— Am fost la ultimul bîlci, de acum nouă ani. Eram copil, recunoscu Dunstan.

— Foarte bine, spuse chiriașul său. Ține minte că trebuie să fii politicos și să nu primești daruri. Amintește-ți că ești musafir. Și acum, să-ți dau ultima parte a chiriei pe care ți-o datorez. Pentru că am făcut un legămînt. Iar darurile mele durează mult timp. Tu și primul tău născut și primul născut al acestuia... E un dar ce va dura cît timp trăiesc.

— Și ce dar voi primi, domnule?

— Amintește-ți, Dorința Sufletului tău, zise domnul cu joben. Dorința Sufletului tău.

Dunstan făcu o plecăciune, apoi cei doi merseră mai departe către bîlci.

— Ochi! Ochi! Ochi noi pentru cei bătrîni! striga o femeie slabă, în fața unei mese acoperite cu sticle și borcane umplute cu ochi de toate felurile și de toate culorile.

— Instrumente muzicale din o sută de țări!

— Fluiere de-un penny! Zumzet de doi penny! Imnuri corale de trei penny!

— Încercați-vă norocul! Răspundeți la o ghicitoare simplă și cîștigați o anemonă!

— Lavandă care durează veșnic! Haine de clopoțel!

— Vise îmbuteliate, un șiling sticla!

— Haine de noapte! Haine de amurg! Haine de zori!

— Săbii de noroc! Baghete ale puterii! Inele ale veșniciei! Cărți de frumusețe! Veniți, veniți aici!

— Alifii și pomezi, elixire de dragoste și pentru toate bolile!

Dunstan se opri în fața unei tarabe acoperite cu mici ornamente din cristal; examină animalele în miniatură, întrebîndu-se dacă să ia unul pentru Daisy Hempstock. Alese o pisică de cristal, nu mai mare decît degetul său. Aceasta îi făcu șmecherește cu ochiul, iar el, șocat, o scăpă din mînă. Pisica se îndreptă în aer și, precum o pisică adevărată, aterizâ în patru labe. Apoi se duse în colțul tarabei și începu să se spele.

Dunstan plecă mai departe, prin bîlciul în care se îmbulzea lumea.

Tîrgul gemea de lume; toți străinii care veniseră în Wall în săptămînile anterioare se aflau acolo, ca și mulți dintre locuitorii din Wall. Domnul Bromios întinsese un cort în care vindea vin și pateuri oamenilor din sat, care fuseseră atrași deseori de mîncarea vîndută de oamenii de Dincolo de Zid, dar li se spusese de către bunicii lor, cărora li se spusese de bunicii *lor*, că-i deosebit de rău să mănînce mîncare de-a zînelor, să mănînce fructe de-ale zînelor, să bea apă de-a zînelor și să soarbă vin de-al zînelor.

La fiecare nouă ani, oamenii de Dincolo de Zid și de pe coline își întindeau tarabele și timp de o zi și o noapte pajiștea găzduia Bîlciul Zînelor. Aici, pentru o zi și o

noapte la fiecare nouă ani, aveau loc schimburi între națiuni.

Se vindeau minuni, minunății și miracole, lucruri nevisate și obiecte neimaginate (*cui îi foloseau coji de ouă umplute cu furtună?* se întrebă Dunstan). Acesta își zăngăni banii din batista din buzunar și căuta ceva mic și ieftin, cu care s-o distreze pe Daisy.

Auzi o melodie blîndă în aer, prin larma din tîrg, și se duse în direcția aceea.

Trecu pe lîngă o tarabă la care cinci bărbați imenși dansau pe o muzică lugubră interpretată de un urs negru morocănos; trecu pe lîngă o tarabă unde un bărbat chel, într-un chimono în culori stridente, spărgea farfurii de porțelan și le arunca într-un cazan ce clocotea, din care ieșea fum colorat, în timp ce striga către trecători. Cîntecul zornăit devenea mai puternic.

Cînd ajunse la taraba de unde venea sunetul, tînărul văzu că aceasta era goală. Era împodobită cu flori: cu clopoței, degetariță, zambile, narcise, dar și cu violete și crini, cu flori mărunte, stacojii, de măceș, ghiocei albi, nu-mă-uita albastre și o grămadă de alte flori, cărora Dunstan nu le cunoștea numele. Fiecare floare era făcută din sticlă sau din cristal, tînărul nu-și dădea seama dacă erau cioplite sau țesute, dar imitau perfect realitatea. Și zăngăneau și răsunau ca niște clopote de sticlă aflate în depărtare.

— Hei! strigă Dunstan.

— Bună ziua și tie, în această zi de bilci, zise proprietara, coborînd din căruța cu coviltir pictat, aflată în spatele tarabei, zîmbindu-i larg și arătîndu-și dinții albi ce contrastau cu fața-i oacheșă.

Femeia făcea parte dintre oamenii de Dincolo de Zid, Dunstan își dădu seama imediat văzîndu-i ochii și urechile ce se vedeau de sub părul negru, cîrlionțat. Ochii ei erau de-un violet profund, în timp ce urechile arătau ca acelea de pisică, fiind, poate, mai frumos curbate, și acoperite cu o blană fină, neagră. Femeia era însă frumoasă.

Dunstan alese o floare de pe tarabă.

— E foarte frumoasă, zise el.

Era o violetă care zăngănea și cînta în timp ce-o ținea în mînă, scoțînd un sunet asemănător celui produs cînd umezești un deget și-l freci ușor de marginea unui pahar pentru vin.

— Cît costă asta?

Femeia ridică din umeri, cu un gest încîntător.

— Costul nu se discută niciodată la început, îi spuse ea. S-ar putea să fie mult mai mare decît ești pregătit să plătești, iar atunci o să pleci și amîndoi vom rămîne mai săraci din cauza asta. Hai să discutăm despre negoț într-un mod mai general.

Dunstan rămase locului. În momentul acela, domnul cu joben de mătase trecu pe lîngă tarabă.

— Aici e, șopti chiriașul lui Dunstan. Datoria mea e achitată, mi-am plătit pe deplin chiria.

Dunstan clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea după un vis, apoi se întoarse din nou către tînăra doamnă.

— De unde provin florile acestea? întrebă el.

Iar ea îi zîmbi, ca una care știe despre ce-i vorba.

— Pe panta Muntelui Calamon crește un crîng cu flori de sticlă. Drumul pînă acolo e periculos, iar drumul înapoi e și mai periculos.

— Și la ce folosesc? întrebă Dunstan.

— Folosul și funcția acestor flori sînt, în primul rînd, de a împodobi și de a amuza; ele produc plăcere; pot fi dăruite persoanei iubite ca o dovadă a admirației și afecțiunii, iar sunetul pe care-l scot este plăcut auzului. Și reflectă lumina într-un fel încîntător.

Femeia luă un clopoțel și-l ridică în lumină, iar Dunstan remarcă faptul că razele de soare ce luceau prin cristalul purpuriu aveau o culoare inferioară, ca nuanță și intensitate, celei a ochilor ei.

— Văd, zise Dunstan.

— Sînt folosite și în unele vrăji și farmece. Domnul e magician?

Dunstan clătină din cap. Observă ceva deosebit la tînăra doamnă.

— Ah! Chiar şi aşa, sînt lucruri încîntătoare, zise ea şi zîmbi din nou.

Lucrul cel deosebit era un lanţ de argint care atîrna de mijlocul tinerei doamne, pînă la glezna ei, iar de acolo se întindea pînă la căruţa cu coviltir colorat din spatele ei.

Dunstan îl remarcase.

— Lanţul? Mă leagă de tarabă. Sînt sclava personală a vrăjitoarei care e proprietăreasa tarabei. M-a prins cu mulţi ani în urmă — în timp ce mă jucam la cascada de pe pămînturile tatălui meu aflate sus, în munţi — atrăgîndu-mă sub forma unei broscuţe drăgălaşe din apropierea mea, dar pe care nu puteam s-o ating, şi după care m-am ţinut pînă am ieşit, fără să vreau, din teritoriul tatălui meu, iar atunci vrăjitoarea şi-a reluat înfăţişarea adevărată şi m-a vîrît într-un sac.

— Şi eşti sclava ei pentru totdeauna?

— Nu pentru totdeauna, zîmbi zîna. Îmi voi cîştiga libertatea în ziua în care luna îşi va pierde fiica, dacă asta se va întîmpla într-o săptămînă în care vor fi două zile de luni împreună. Aştept momentul acela cu răbdare. Între timp, fac ce mi se spune şi visez. Acum vreţi să cumpăraţi o floare de la mine, tinere domn?

— Mă numesc Dunstan.

— Un nume onorabil, zise ea, cu un rînjet şicanator. Unde vă sînt cleştii, maestre Dunstan*? Vreţi să-l prindeţi pe diavol de nas?

— Şi care-i numele dumneavoastră? întrebă Dunstan, roşu la faţă.

— Eu nu mai am nume. Sînt o sclavă, iar numele pe care l-am avut mi-a fost luat. Răspund cînd sînt

* Dunstan, episcop englez din secolul X, se spune că l-a potcovit pe diavol; alte povesti susţin că l-a prins cu un cleşte de limbă sau de nas (n.t.).

strigată „hei, tu!" sau „fato!" sau „puturoaso!" sau în multe alte feluri.

Dunstan remarcă felul în care mătasea rochiei se lipea de trupul femeii; era conștient de curbele elegante, de ochii violeți care-l priveau, și înghiți în sec.

Tînărul își vîri mîna în buzunar și scoase batista. Nu putea să se mai uite la ea. Răsturnă banii pe tejghea.

— Luați cît trebuie pentru asta, spuse el, alegînd un ghiocel alb de pe masă.

— La taraba asta nu primim bani, zise ea, împingînd monedele către el.

— Nu? Și ce luați?

În clipa aceea, tînărul era agitat, iar singura sa dorință era să obțină o floare pentru... pentru Daisy, Daisy Hempstock... să obțină floarea și să plece, pentru că, sincer vorbind, tînăra doamnă îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Pot să-ți iau culoarea părului, zise ea, sau toate amintirile de dinaintea vîrstei de trei ani. Aș putea să-ți iau auzul urechii stîngi — nu complet, doar atît cît să nu-ți mai placă muzica sau să nu te bucuri de curgerea rîului sau de susurul vîntului.

Dunstan clătină din cap.

— Sau un sărut. Un sărut, aici, pe obrazul meu.

— Așa ceva plătesc cu plăcere, zise Dunstan și se aplecă deasupra tarabei, peste florile de cristal care sclipeau și zăngăneau, și plasă un sărut cast pe obrazul moale.

Simți mirosul ei, îmbătător, vrăjit, care-i umplu partea din față a capului, pieptul și mintea.

— Atunci, ține, spuse ea și-i întinse ghiocelul.

Dunstan îl luă cu mîini care i se părură brusc prea mari și neîndeminatice, nu mici și perfecte, precum mîinile fetei-zînă.

— O să te revăd aici în noaptea asta, Dunstan Thorn, cînd luna va apune. Vino aici și fă ca o bufniță pitică. Poți să scoți un asemenea sunet?

Tînărul dădu din cap și plecă împleticindu-se. Nu avu nevoie s-o întrebe de unde-i știa numele de familie. Îl luase din el, împreună cu alte lucruri, precum inima sa, în clipa în care o sărutase.

Ghiocelul zăngănea în mîna lui.

— Ce s-a întîmplat, Dunstan Thorn? întrebă Daisy Hempstock, cînd acesta o întîlni lîngă cortul domnului Bromios, unde stătea cu familia sa și cu părinții lui Dunstan, mîncînd cîrnați mari, cafenii, și bînd bere neagră. Care-i problema?

— Ți-am cumpărat un cadou, mormăi Dunstan și-i întinse ghiocelul zornăitor; acesta lucea în soarele după-amiezei.

Fata îl luă, uimită, cu degete încă lucioase de grăsimea cîrnatului. Lăsîndu-se pradă unui impuls de moment, Dunstan se aplecă și, de față cu mama, tatăl și sora ei, de față cu Bridget Comfrey, cu domnul Bromios și cu toți ceilalți, o sărută pe obrazul ei frumos.

Strigătul de protest era de prevăzut. Dar domnul Hempstock, care nu locuise degeaba timp de cincizeci și șapte de ani la marginea Ținutului Zînelor și a Terenului de Dincolo, exclamă:

— Liniște! Uită-te la ochii lui. Nu vezi că bietul băiat e ametit, ametit și zăpăcit? Vă spun eu că-i vrăjit. Hei! Tommy Forester! Vino aici, ia-l pe tînărul Dunstan Thorn și du-l înapoi în sat. Fii cu ochii pe el. Lasă-l să doarmă dacă vrea, sau să vorbească, dacă simte nevoia să vorbească...

Tommy îl conduse pe Dunstan afară din bîlci, către satul Wall.

— Hai, Daisy, îi spuse mama ei, mîngîind-o pe păr, a fost atins un pic de elfi, asta-i tot. N-ai de ce să fii îngrijorată.

Și scoase din sinu-i amplu o batistă de dantelă și șterse cu ea obrajii fiicei sale, care fuseseră acoperiți brusc de lacrimi.

Daisy se uită la ea, luă batista și-și suflă nasul în ea, apoi se șterse. Iar doamna Hempstock observă, cu oarecare uimire, că Daisy părea că zîmbește printre lacrimi.

— Mamă, Dunstan *m-a sărutat*, spuse Daisy Hempstock și-și prinse ghiocelul de cristal în partea din față a bonetei, unde acesta zăngăni și sclipi.

După ce căutară un timp, domnul Hempstock și tatăl lui Dunstan găsiră tejgheaua la care se vindeau flori de cristal; dar la tejghea era o femeie în vîrstă, însoțită de o pasăre exotică, foarte frumoasă, care era legată de bara pe care stătea cu un lanț subțire de argint. Nu reușiră să se înțeleagă cu bătrîna, pentru că atunci cînd încercară s-o întrebe ce i se întîmplase lui Dunstan, bătrîna le spuse doar că una dintre piesele prețioase ale colecției sale fusese luată de un bun-de-nimic, le vorbi despre nerecunoștință, despre tristele vremuri moderne și despre servitorii din ziua de azi.

În satul gol (cine ar fi rămas în sat în timpul Bîlciului Zînelor?) Dunstan fu dus la *A șaptea coțofană* și fu așezat pe un scaun de lemn. Își rezemă fruntea în mîini și privi nimeni-nu-știe-unde, oftînd din greu, ca vîntul, cînd și cînd.

Tommy Forester încercă să discute cu el, spunîndu-i:

— Bătrîne, revino-ți, ce-ar fi să zîmbești, ei? Ce-ar fi să mănînci ceva? Sau să bei ceva? Nu? Pe cuvîntul meu, arăți ciudat, Dunstan, bătrîne...

Dar nu primea nici un răspuns, de nici un fel. Tommy începu să tînjească el însuși după bîlci, unde în clipa aceea (și-i frecă falca) frumoasa Bridget era însoțită, fără urmă de îndoială, de un domn imens și impunător cu haine exotice și cu o maimuță micuță care chițcăia. Și fiind convins că prietenul său era în siguranță în hanul pustiu, Tommy se întoarse prin sat către deschizătura din zid.

Cînd Tommy ajunse în tîrg, observă că locul era cuprins de harababură: un vălmășag de spectacole cu păpuși, jongleri, animale care dansau, cai care se vindeau

la licitație și tot felul de alte lucruri de vînzare sau de schimbat cu alte lucruri.

Mai tîrziu, spre amurg, apăru un nou soi de oameni. Se ivi un crainic, care anunța știrile, așa cum fac titlurile în ziarele moderne: *„Stăpînul din Stormhold suferă de o maladie misterioasă"*, *„Culmea de foc a fost mutată în fortăreața Vîlcelei"*, *„Singurul urmaș al moșierului din Garamond a fost transformat într-un purcel care grohăie"* — iar pentru un bănuț relata pe larg articolele respective.

Soarele apuse și sus, pe cer, apăru o lună uriașă. Începu să bată o briză rece. Negustorii se întoarseră în corturile lor, iar vizitatorii bîlciului se pomeniră poftiți în șoaptă, invitați să ia parte la numeroase minunății, fiecare oferită pentru un anumit preț.

Iar cînd luna începu să coboare către orizont, Dunstan Thorn merse liniștit pe străzile pietruite ale satului Wall. Trecu pe lîngă mulți oameni care se distrau — vizitatori sau localnici — dar puțini dintre ei îl băgară în seamă.

Se strecură prin deschizătura din zid — gros mai era zidul! — și Dunstan se pomeni întrebîndu-se, așa cum făcuse și tatăl său înaintea sa, ce-o să se întîmple dacă ar merge pe creasta zidului.

Trecu prin deschizătură și ajuse pe pajiște, apoi în noaptea aceea, pentru prima oară în viața sa, Dunstan simți imboldul de a traversa pajiștea, de a trece peste pîriu și de a dispărea printre copacii din partea îndepărtată a acestuia. Acceptă aceste gînduri stînjenit, așa cum primești niște oaspeți neașteptați. Apoi, după ce-și atinse obiectivul, înlătură aceste gînduri, așa cum te scuzi față de oaspeți și îi părăsești, mormăind ceva despre obligații stabilite anterior.

Luna apunea.

Dunstan își duse mîna la gură și scoase un țipăt de bufniță. Nici un răspuns. Cerul de deasupra sa avea o culoare profundă — poate albastră, poate purpurie,

oricum nu neagră — și pe el scînteiau mai multe stele decît își putea închipui cineva.

Scoase din nou țipătul de bufniță.

— Sunetul ăsta nu seamănă deloc cu cel scos de o bufniță pitică, îi zise ea cu severitate la ureche. Poate cu cel al unei bufnițe albe sau cu cel al unei bufnițe de hambar. Dacă mi-aș fi îndesat ramuri în urechi, poate că mi-aș fi imaginat că-i țipăt de bufniță-șoim. Dar nu unul de bufniță pitică.

Dunstan ridică din umeri, apoi rînji prostește. Femeia-zînă stătea lîngă el. Îl îmbăta: o respira, o simțea prin porii pielii. Femeia se apropie de el.

— Crezi că ești vrăjit, frumosule Dunstan?

— Nu știu.

Femeia rise, iar sunetul scos de ea era ca susurul unui riuleț ce curge peste stînci și pietre.

— Nu ești sub puterea vreunei vrăji, băiatule frumos, spuse ea, apoi se întinse pe iarbă, privind cerul. Stelele voastre cum sînt? întrebă ea.

Dunstan se întinse lîngă ea în iarba rece și se uită în sus, spre cerul nopții. Era limpede că stelele acelea aveau ceva ciudat. Probabil că aveau în ele mai multe culori, pentru că scînteiau ca niște pietre prețioase mărunte. Poate că era ceva în numărul stelelor acelora micuțe, în constelații. În stelele acelea era ceva bizar și minunat. Dar...

Cei doi stăteau spate în spate, uitîndu-se la cer.

— Ce vrei de la viață? întrebă tînăra zînă.

— Nu știu, recunoscu el. Cred că pe tine.

— Eu vreau să fiu liberă, zise ea.

Dunstan se întinse spre lanțul de argint care se întindea de la mijlocul ei la gleznă, iar de aici mai departe, prin iarbă. Trase de el. Era mai tare decît părea.

— A fost făcut din respirație de pisică, solzi de pește și lumină de lună, amestecate cu argint, îi spuse ea. Nu poate fi rupt pînă cînd nu se îndeplinesc termenii vrăjii.

— Oh! zise el și se trase înapoi în iarbă.

— Mie nu-mi pasă, e un lanț lung, lung. Dar faptul că știu că există mă plictisește și mi-e dor de țara tatălui meu. Iar vrăjitoarea nu-i o stăpînă prea bună...

Apoi zîna tăcu. Dunstan se aplecă spre ea, întinse o mînă către fața ei și simți ceva ud și fierbinte curgînd pe mîna lui.

— Ce faci, plîngi?

Fata nu-i răspunse. Dunstan o trase spre el, ștergîndu-i fără nici un efect fața cu mîna-i mare. Apoi se aplecă spre figura ei și, fără să știe dacă făcea sau nu lucrul potrivit în împrejurările acelea, o sărută pe buzele ei ce ardeau.

Urmă un moment de ezitare, apoi gura ei se deschise lîngă gura lui, limba ei se strecură în gura lui, iar el, sub stelele acelea stranii, fu pierdut pe deplin și irevocabil.

Se mai sărutase pînă atunci, cu fete din sat, dar nu mersese mai departe.

Mîna sa simți sînii mici prin mătasea rochiei ei, îi atinse gurguiul tare al sfîrcurilor. Ea se agăță de el cu putere, de parcă s-ar fi înecat, trăgînd de cămașa lui, de nădragii lui.

Ea era atît de micuță, încît lui îi era frică să n-o rupă în bucăți. Nu-i făcu nici un rău. Ea se zvîrcoli și se zbătu sub el, gîfîind și dînd din picioare, conducîndu-l cu mîna ei.

Îl sărută de sute de ori pe față și pe piept, apoi se urcă pe el, călărindu-l, gîfîind și rizînd, transpirată și alunecoasă ca un peștișor, iar el se arcuia, împingea și jubila, cu mintea plină de ea și numai de ea, iar de i-ar fi cunoscut numele l-ar fi strigat în gura mare.

La sfîrșit, el ar fi vrut să iasă din ea, dar ea îl ținu în interiorul ei, cuprinzîndu-l cu picioarele, împingîndu-se atît de tare în el încît Dunstan simți că ei doi ocupau același loc în univers. Și, pentru o clipă atoatecuprinzătoare, fără aceeași persoană, dînd și primind, în timp ce stelele păleau pe cerul de dinaintea zorilor.

Apoi rămaseră întinși, unul lîngă celălalt.

Femeia-zînă își aranjă rochia de mătase și fu din nou îmbrăcată decent. Dunstan își trase nădragii, cu regret. Îi strînse mîna micuță în mîna sa.

Sudoarea i se uscase pe piele, iar Dunstan se simți înfrigurat și singur.

Acum, cînd cerul se lumina în cenușiul zorilor, Dunstan o putea vedea pe femeia-zînă. În jurul lor, animalele se agitau: caii dădeau din picioare, păsările se treziseră și începuseră să cînte ivirea zorilor și ici, colo, pe pajiștea bîlciului, cei din corturi începuseră să se trezească și să se miște.

— Acum pleacă, zise ea încet și se uită la el cu oarecare regret, privindu-l cu ochii ei violeți precum norii cirrus aflați sus, pe cerul zorilor; îl sărută blînd pe gură, cu buze ce aveau gust de mure zdrobite, apoi se ridică și se duse în căruța cu coviltir, țigănească, din spatele tarabei.

Zăpăcit și singur, Dunstan merse prin tîrg, simțindu-se mult mai bătrîn decît era la cei optsprezece ani ai săi.

Se întoarse în grajdul vacilor, își scoase cizmele și dormi, iar cînd se trezi, soarele era sus pe cer.

În ziua următoare, tîrgul se termină, dar Duncan nu se mai întoarse acolo, iar străinii părăsiră satul, viața din Wall reveni la normal, ceea ce însemna ceva mai puțin normal decît viața din alte sate (mai ales atunci cînd vîntul bătea din direcția nepotrivită), dar, dacă luăm în considerare toate aspectele, era destul de normală.

La două săptămîni după tîrg, Tommy Forester o ceru de soție pe Bridget Comfrey, iar ea acceptă. La o săptămînă după asta, doamna Hempstock veni într-o dimineață s-o viziteze pe doamna Thorn. Își băură ceaiul în salon.

— Băiatul ăsta din familia Forester e grozav, zise doamna Hempstock.

— Așa e, zise doamna Thorn. Mai ia o plăcintă, draga mea. Sper că Daisy a ta va fi domnișoară de onoare.

— Sper să fie, spuse doamna Hempstock. Dacă o să mai trăiască pînă atunci.

Doamna Thorn se uită la ea, alarmată.

— Doamnă Hempstock, e cumva bolnavă? Spune-mi că nu-i!

— Nu mănîncă, doamnă Thorn. Vomită. Bea un pic de apă, din cînd în cînd.

— Oh, Doamne!

Doamna Hempstock continuă:

— În cele din urmă, azi noapte am descoperit cauza. De vină e Dunstan al tău.

— Dunstan? Doar nu... exclamă doamna Thorn, ducîndu-și mîna la gură.

— Oh, nu, răspunse doamna Hempstock, clătinînd în grabă din cap și strîngînd din buze. Nu-i vorba de așa ceva. Băiatul o ignoră. Daisy nu l-a mai văzut de multe zile. Iar ei i-a intrat în cap că nu-i mai pasă de ea și tot ce face e să țină în mînă ghiocelul pe care i l-a dat el și să plîngă.

Doamna Thorn mai puse în oală niște ceai din borcan, adăugă apă fierbinte și recunoscu:

— Sincer vorbind, eu și Thorney sîntem un pic îngrijorați din cauza lui Dunstan. E *visător*. Așta-i cuvîntul potrivit. Nu-și mai face treaba. Thorney spune că băiatul ăsta are nevoie să se așeze la casa lui. Iar dacă o să se așeze, Thorney spune că o să-i dea flăcăului toată pajiștea din partea de apus.

Doamna Hempstock dădu încet din cap și zise:

— Hempstock nu se va împotrivi ca Daisy să fie fericită. Cu siguranță că-i va da fetei o turmă din oile noastre.

Oile familiei Hempstock erau recunoscute ca fiind cele mai bune din zonă: lînoase și inteligente (pentru niște oi), cu coarne încovoiate și cu copite ascuțite. Doamna Hempstock și doamna Thorn își sorbiră ceaiul. Și așa se stabili înțelegerea.

Dunstan Thorn se căsători în iunie cu Daisy Hempstock. Iar dacă mirele părea un pic visător, mireasa era încîntată și încîntătoare, așa cum sînt miresele.

În afară de asta, taţii lor făcuseră planuri pentru casa pe care voiau să le-o construiască noilor căsătoriţi pe pajiştea dinspre apus. Mamele fură de acord că Daisy arăta foarte drăguţă şi că era păcat că Dunstan o împiedicase pe Daisy să poarte la rochia de mireasă ghiocelul pe care i-l cumpărase la bîlciul de la sfîrşitul lunii aprilie.

Iar noi o să-i părăsim aici, într-un vîrtej de petale de trandafir, stacojii, galbene, roz şi albe.

Sau aproape că o să-i părăsim.

Cei doi locuiră în căsuţa lui Dunstan, în timp ce se ridica mica lor casă de la fermă, şi fură destul de fericiţi, iar treburile de zi cu zi ale creşterii oilor, păscutul lor, tunsul lor şi îngrijitul lor făcură să dispară, încetul cu încetul, privirea visătoare din ochii lui Dunstan.

Veni prima toamnă, apoi iarna. Pe la sfîrşitul lui februarie, în vremea fătărilor, cînd era frig şi un vînt amarnic băulea prin terenurile mlăştinoase şi prin pădurea desfrunzită, cînd ploaia îngheţată cădea din cerul plumburiu într-un şuvoi continuu, zăpăcitor, pe la ora şase seara, după ce soarele apusese şi cerul se întunecase, prin deschizătura din zid fu împins un coş împletit din nuiele. Paznicii, care stăteau în fiecare parte a deschizăturii, nu observară la început coşul. De fapt, ei se uitau în cealaltă direcţie, era întuneric şi umezeală, erau ocupaţi să bată din picioare şi să privească, morocănoşi şi plini de dor, către luminile satului.

Şi atunci începu un plînş subţire, strident.

Abia atunci paznicii se uitară în jos şi văzură coşul de la picioarele lor. În coş era o legătură: o legătură de mătase lucioasă şi pături de lînă, din care ieşea la iveală o faţă roşie, congestionată, cu ochişori holbaţi şi cu o gură căscată, zgomotoasă şi flămîndă.

Iar de pătura copilului era prinsă cu un ac de argint o bucată de pergament, pe care fuseseră notate, cu un scris elegant şi puţin cam arhaic, următoarele cuvinte:

Tristran Thorn

Doi

În care Tristran Thorn devine bărbat și face o promisiune nechibzuită

Trecură anii.

Următorul târg al zînelor fu ținut la vremea plănuită, în cealaltă parte a zidului. Tînărul Tristran Thorn, de opt ani, nu se duse la bilci, fiind trimis să stea cu niște rude extrem de îndepărtate, dintr-un sat aflat la distanță de o zi de mers.

Sora sa mai mică, Louisa, mai tînără decît el cu șase luni, căpătă permisiunea să meargă la bilci, iar acest lucru reprezentă un motiv de mare supărare pentru băiat, ca și faptul că Louisa aduse din târg un glob de sticlă, plin cu picățele de lumină care scînteiau și sclipeau în amurg, împrăștiind o luminozitate caldă și blîndă în întunericul dormitorului lor din casa de la fermă, în timp ce Tristran adusese de la neamuri doar un caz neplăcut de pojar.

La scurt timp după aceea, pisica fermei fătă trei pisoi: doi albi cu negru, ca și ea, și o pisicuță măruntă, cu blană de-o nuanță albastru prăfos și cu ochi ce-și

schimbau culoarea în funcție de dispoziția ei, de la verde și auriu la roz-portocaliu, stacojiu sau chinovariu.

Pisicuța îi fu dată lui Tristran, drept compensație că pierduse bîlciul. Pisica albastră crescu încet și fu cea mai dulce pisică din lume pînă într-o seară, cînd începu să colinde nerăbdătoare prin casă, să miriie și să fulgere din ochii care căpătaseră culoarea roșu-purpuriu a degetăriței. Iar cînd tatăl lui Tristran se întoarse după o zi de muncă pe cîmp, pisica miorlăi, țîșni pe ușă și dispăru în beznă.

Paznicii de la zid erau puși acolo pentru oameni, nu pentru pisici. Iar Tristran, care avea atunci doisprezece ani, nu a mai văzut niciodată pisica aceea albastră. Un timp, a fost de neconsolat. Tatăl său veni într-o seară în dormitorul lui, se așeză la căpătîiul patului și-i zise, posac:

— Pisica o să fie mai fericită în partea cealaltă a zidului. Împreună cu cei de același fel. Nu fi supărat, băiete!

Mama sa nu-i spuse nimic în privința aceea, deoarece abia vorbea cu el, indiferent de subiect. Uneori Tristran o surprindea pe mama sa privindu-l atentă, ca și cum ar fi vrut să descopere un secret scris pe figura lui.

Louisa, sora sa, îl împunse în legătură cu dispariția pisicii în timp ce se duceau la școala din sat, dimineața, așa cum îl enerva în legătură cu multe alte lucruri: de exemplu, forma urechilor sale (dreapta era lipită de cap și aproape ascuțită, iar stînga nu) sau lucrurile prostești pe care le spunea — o dată îi zisese, în timp ce se întorceau acasă de la școală, că norii micuți, albi și pufoși, care se grămădeau la orizont în momentul asfințitului, erau oi. Nu contase că mai tîrziu susținuse că dorise să spună că-i aminteau de niște oi sau că norii aceia aveau ceva pufos, semănînd cu niște oi. Louisa rîdea, îl tachina și-l enerva ca un spiridus. Mai rău, le povestise și celorlalți copii și îi incitase să facă „beee" de fiecare dată cînd trecea Tristran pe lîngă ei. Louisa

avea un talent înnăscut să-i incite pe ceilalți și-și bătea joc de fratele ei.

Școala din sat era o școală bună. Sub îndrumarea doamnei Cherry, învățătoarea, Tristran Thorn învață totul despre fracții, ca și despre longitudine și latitudine. Putea să ceară în franceză stiloul mătușii grădinarului, ca și stiloul propriei sale mătuși. Învață regii și reginele Angliei de la William Cuceritorul, 1066, la Victoria, 1837. Învață să citească și avea un scris caligrafic. Călătorii care treceau prin sat erau rari, dar din cînd în cînd sosea cîte un negustor ambulant care vindea „grozăvenii de un penny", relatări despre asasinate înfiorătoare, întîlniri fatale, fapte înspăimîntătoare și evadări remarcabile. Mulți negustori ambulanți vindeau foi cu cîntece, două la un penny, iar familiile le cumpărau și se stringeau în jurul pianului ca să cînte „Cherry Ripe" sau „In My Father's Garden"*.

Și așa treceau zilele, așa treceau săptămînile, așa treceau și anii. Pe cînd avea paisprezece ani, Tristran află despre sex, printr-un proces de osmoză al glumelor indecente, secretelor spuse în șoaptă și al baladelor obscene. Pe cînd avea cincisprezece ani se lovi la braț căzînd din mărul de lîngă fereastra domnului Thomas Forester, mai bine spus din mărul de lîngă fereastra dormitorului domnișoarei Victoria Forester. Spre regretul lui Tristran, nu apucase decît să zărească în fugă o imagine rozălși chinuitoare a Victoriei, care avea vîrsta surorii sale și care era, fără nici o îndoială, cea mai frumoasă fată pe o rază de o sută de mile.

Pe cînd Victoria avea șaptesprezece ani — ca și Tristran — probabil că era — Tristran era convins că așa este — cea mai frumoasă fată din Insulele Britanice. Tristran ar fi insistat că-i cea mai frumoasă fată din tot Imperiul Britanic, ba chiar din întreaga lume,

* Cherry Ripe — Cireșe coapte: In My Father's Garden — În grădina tatălui meu; cîntece vechi englezești (n.t.).

și ar fi boxat cu tine — sau ar fi fost gata s-o facă — dacă l-ai fi contrazis. Dar era greu de găsit cineva în Wall care să-l contrazică, pentru că Victoria sucise multe capete și — după toate probabilitățile — sfărîmase multe inimi.

O descriere: fata avea ochii cenușii și figura în formă de inimă, ca mama sa, și păr castaniu, cîrlionțat, ca tatăl ei. Avea buze roșii, cu formă perfectă, iar obrajii i se înroșeau minunat atunci cînd vorbea. Era albă și deosebit de încîntătoare. Pe cînd avea șaisprezece ani se certase zdravăn cu mama ei, pentru că Virginiei îi intrase în cap că trebuie să muncească la *A șaptea coțofană* ca ospătăriță.

— Am vorbit cu domnul Bromios despre asta, îi spusese ea mamei sale, iar el n-are nimic împotrivă.

— Ce crede sau nu crede domnul Bromios nu are nici o importanță, îi răspunsese mama ei, fosta Bridget Comfrey. E cea mai nepotrivită ocupație pentru o tînără doamnă.

Satul Wall urmărise războiul voințelor cu fascinație, întrebîndu-se care va fi rezultatul, pentru că nimeni n-o înfruntase pînă atunci pe Bridget Forester. Aceasta avea, după spusele satului, o limbă care ar fi jupuit vopseaua de pe ușa hambarului și ar fi desprins scoarța de pe un stejar. Nu exista nimeni în sat care ar fi vrut să fie în tabăra opusă lui Bridget Forester, iar oamenii spuneau că mai degrabă ar fi început zidul să meargă, decît să-și schimbe Bridget Forester părerea.

Dar Victoria Forester era obișnuită să facă așa cum dorea ea, iar dacă nu reușea, dacă orice altă metodă dădea greș, atunci apela la tatăl ei, care se supunea cererilor ei. Însă, spre surpriza Victoriei, de data asta tatăl ei fusese de acord cu mama ei, spunînd că munca în bar la *A șaptea coțofană* era una pe care n-ar fi făcut-o o domnișoară bine crescută. Iar Thomas Forester hotărîse așa și așa rămăsese.

Toți băieții din sat se îndrăgostiseră de Victoria Forester. Chiar și mulți domni potoliți, însurați și cu

fire argintii în barbă, se uitau după ea atunci cînd mergea pe stradă, devenind pentru cîteva clipe iarăși băieți, în primăvara vieții și cu pași săltăreți.

— Se spune că și domnul Monday se numără printre admiratorii tăi, îi spuse Louisa Thorn Victoriei Forester, într-o după-amiază de mai, în timp ce erau în livada de meri.

Cinci fete stăteau una lîngă alta pe ramurile celui mai bătrîn măr din livadă, trunchiul lui uriaș alcătuind o bancă foarte comodă. Iar cînd bătea briza de mai, florile roz curgeau ca zăpada, oprindu-se în părul și pe rochiile lor. Soarele după-amiezei împestrița cu verde, argintiu și auriu frunzele merilor.

— Domnul Monday, spuse dispreţuitoare Victoria Forester, are vîrsta de patruzeci și cinci de ani!

Și se strîmbă, ca să arate cît de bătrîn e cineva de patruzeci și cinci de ani pentru cineva care are doar șaptesprezece ani.

— Oricum, zise Cecilia Hempstock, verișoara Louisei, el a fost deja însurat. Eu n-aș vrea să mă mărit cu cineva care a fost deja căsătorit. Ar fi ca și cum ai avea un cal pe care l-a deșelat deja altcineva, își exprimă ea opinia.

— Eu îmi închipui că acesta este *singurul* avantaj de a te mărita cu un văduv, spuse Amelia Robinson. Altcineva a înlăturat deja muchiile tăioase. L-a deșelat, dacă vrei. Și-mi mai imaginez că o dată cu vîrsta poftele i-au fost îndeplinite și potolite de mult, ceea ce înseamnă că vei scăpa de multe înjosiri.

Printre florile mărului răsunară chicoteli iute înăbușite.

— Totuși ar fi frumos să trăiești într-o casă mare, interveni cu timiditate Lucy Pippin, să ai trăsură cu patru cai, să fi în stare să călătorești la Londra cînd toată înalta societate e acolo, să te duci la Bath pentru cura de ape minerale sau la Brighton ca să te scalzi în mare — chiar dacă domnul Monday are patruzeci și cinci de ani.

Celelalte fete țipară și aruncară cu grămezi de flori de măr în ea, și nici una nu țipa mai tare și nu zvîrlea cu mai multe flori de măr decît Victoria Forester.

Tristran Thorn, la vîrsta de șaptesprezece ani, adică fiind doar cu șase luni mai în vîrstă decît Victoria, era la jumătatea drumului dintre băiat și bărbat și nu se simțea în largul său în nici unul dintre aceste roluri. Părea a fi alcătuit în principal din coate și mere ale lui Adam. Părul său era cafeniu ca paiele ude și stătea în poziții ciudate — cum e cel al celor de șaptesprezece ani — indiferent cît de mult se străduia să-l umezească și să-l pieptene.

Tristran mai era teribil de timid și, ca să compenseze timiditatea aceea chinuitoare, devenea prea zgomotos în momentele cele mai nepotrivite. În majoritatea zilelor, Tristran era mulțumit — sau atît de mulțumit cît putea fi un tînăr de șaptesprezece ani care avea toată lumea în față — iar cînd visa cu ochii deschiși pe cîmp sau la tejgheaua înaltă din fundul prăvăliei satului — prăvălia Monday și Brown — se imagina mergînd cu trenul pînă la Londra sau la Liverpool, luînd un vapor și traversînd Atlanticul cenușiu pînă în America, făcînd avere printre sălbaticii din Lumea Nouă.

Dar erau momente în care vîntul bătea dinspre zid, aducînd de dincolo de acesta miros de mentă, lămîiță și coacăze, iar în momentele acelea se vedeau culori ciudate în flăcările din căminele din sat. Cînd bătea vîntul acela, cele mai simple ustensile — de la chibriturile cu fosfor pînă la diapozitivele de sticlă — nu mai funcționau.

Iar în clipele acelea visele lui Tristran Thorn deveneau bizare, deveneau fantezii vinovate, tulburate și stranii, despre călătorii prin păduri, ca să elibereze prințese din palate, vise cu cavaleri, trolli și sirene. Iar cînd îl cuprindea o asemenea stare, Tristran se strecura afară din casă, se întindea în iarbă și se uita la stele.

Puțini dintre noi au văzut stelele așa cum le vedeau oamenii atunci — orașele noastre împrăștie prea multă lumină în noapte — dar din satul Wall, stelele erau expuse ca niște lumi sau ca niște idei, nenumărate precum arborii dintr-o pădure sau ca frunzele dintr-un copac. Tristran se uita prin beznă la cer pînă cînd nu se mai gîndea la nimic, iar atunci se întorcea în patul său și dormea ca un mort.

Era o făptură cu un potențial funcțional aparte, un butoi cu dinamită ce aștepta să-i aprindă cineva sau ceva fitilul. Dar nimeni nu i-l aprindea, așa că în week-end-uri sau seara își ajuta tatăl la fermă, iar în timpul zilei lucra ca slujbaș pentru domnul Brown, la prăvălia Monday și Brown.

Monday și Brown era magazinul satului. Deși aveau în stoc un număr de lucruri necesare, cea mai mare parte a activității lor se desfășura pe bază de liste: sătenii îi dădeau domnului Brown o listă cu ce le trebuia, de la alimente conservate la bazine pentru deparazitarea oilor, de la cuțite pentru pește la cărămizi pentru sobe. Un slujbaș al prăvăliei alcătuia o listă principală, cu tot ce se solicitase. Apoi domnul Monday lua lista principală și o căruță trasă de doi cai uriași și se îndrepta spre cel mai apropiat oraș important. Se întorcea după cîteva zile cu căruța încărcată zdravăn cu bunuri de tot soiul.

Era o zi rece, agitată, de la sfîrșitul lui octombrie, de felul celor în care pare tot timpul că e gata să plouă, dar nu plouă niciodată. Era spre sfîrșitul după-amiezei. Victoria Forester intră în magazinul Monday și Brown cu o listă, completată cu scrisul de mînă precis al mamei sale, apoi sună clopoțelul de pe tejghea, ca să fie servită.

Victoria păru un pic dezamăgită văzîndu-l pe Tristran Thorn apărînd din camera din spate.

— Bună ziua, domnișoară Forester.

Fata zîmbi reținut și-i întinse lui Tristran lista.

Aceasta conținea următoarele:

1/2 livră de sago
10 cutii de sardele
1 sticlă de ketchup cu ciuperci
5 livre de orez
1 cutie sirop auriu
20 livre de stafide
o sticlă de cîrmîz
1 livră de zahăr de orz
1 cutie de 1 şiling de cacao Rowntrees Elect
1 cutie de 3 penny de soluţie Oakney pentru lustruit cuţite
negru de Brunswick de 6 penny
1 pachet de Swinborne's Isinglass
1 sticlă de soluţie pentru mobilă
1 lingură pentru stropit friptura
o strecurătoare de nouă penny pentru sos
o scară pentru bucătărie

Tristran citi lista, căutînd ceva ca să înceapă o discuţie, un gambit conversaţional oarecare, de orice fel.

Se auzi spunînd:

— Presupun că o să faceţi budincă de orez, domnişoară Forester.

De îndată ce vorbi, îşi dădu seama că spusese ceva nepotrivit. Victoria îşi ţuguie buzele perfecte, clipi din ochii ei cenuşii şi zise:

— Da, Tristran. O să facem budincă de orez.

Apoi îi zîmbi şi adăugă:

— Mama spune că budinca de orez, dacă-i în cantitate suficient de mare, ajută la prevenirea răcelii, gripei şi a altor suferinţe de toamnă.

— Mama mea a fost întotdeauna adepta budincii de tapioca, îi mărturisi Tristran, apoi înfipse lista într-un cui. Putem livra majoritatea proviziilor mîine dimineaţă, iar restul o dată cu întoarcerea domnului Monday, la începutul săptămînii viitoare.

Se auzi o rafală de vînt, atît de puternică încît zgudui ferestrele din sat şi învîrti giruetele de pe acoperişuri,

astfel că acestea nu mai deosebeau nordul de vest sau sudul de est.

Focul care ardea în căminul de la Monday și Brown sughiță și se răsuci într-un vîrtej de verde și stacojiu stropit cu un pic de scîntei argintii, de felul celor pe care le poți obține în focul din sufragerie cu o mînă de pilitură de fier.

Vîntul bătea dinspre Țara Zînelor spre est, iar Tristran Thorn găsi brusc în sinea sa o cantitate de curaj pe care nu bănuia că o avea.

— Știți, domnișoară Forester, termin serviciul în cîteva minute. Poate îmi permiteți să vă conduc un pic spre casă. Nu m-aș abate prea mult din drum.

Apoi așteptă cu sufletul la gură, în timp ce ochii cenușii ai Victoriei Forester îl priveau amuzați. Iar după un timp, care lui îi păru o sută de ani, fata răspunse:

— Bineînțeles.

Tristran se grăbi să se ducă în birou și-l informă pe domnul Brown că va pleca atunci. Iar domnul Brown mormăi într-un mod nu prea morocănos și-i spuse lui Tristran că atunci cînd fusese *el* tînăr nu numai că trebuise să stea pînă seara tîrziu și să închidă prăvălia, dar că trebuise să și doarmă pe dușumea, sub tejghea, avînd drept saltea propria-i haină.

Tristran fu de acord că era un tînăr foarte norocos și-i ură noapte bună domnului Brown, își luă haina și melonul cel nou din cuier, apoi ieși pe caldarîm, unde îl aștepta Victoria Forester.

Crepusculul de toamnă se transformă, în timp ce ei mergeau, într-o noapte timpurie și deplină. Tristran simțea mirosul de iarnă îndepărtată în aer — un amestec de ceață de noapte, beznă aspră și aromă de frunze căzute. Urcară pe un drumeag bătut de vînt către ferma familiei Forester, iar luna în creștere atîrna albă pe cer și stelele ardeau în întunericul de deasupra lor.

— Victoria, zise Tristran, după un timp.

— Da, Tristran, spuse Victoria, care fusese pînă atunci preocupată de mers.

— Crezi că aș fi prea îndrăzneț dacă te-aș săruta? întrebă Tristran.

— Da, răspunse cu asprime și răceală Victoria. Foarte îndrăzneț.

— Ah! făcu Tristran.

Merseră spre Dyties Hill, fără să vorbească. În vîrful colinei cotiră și văzură sub ei satul Wall, tot numai lumînări și lămpi ce ardeau, lucind în ferestre, lumini galbene, calde, care te salutau și te invitau. Iar deasupra lor luminile miriadelor de stele, care sclipeau, scînteiau și ardeau, reci și îndepărtate, mai numeroase decît putea cuprinde mintea.

Tristran se întinse și luă mîna micuță a Victoriei în mîna sa. Iar fata nu și-o retrase.

— Ai văzut? întrebă Victoria, care privea peisajul.

— N-am văzut nimic, zise Tristran. Mă uitam la tine.

Victoria zîmbi în lumina lunii.

— Ești cea mai frumoasă femeie din întreaga lume, spuse Tristran, din străfundul sufletului.

— Las-o baltă, zise Victoria, dar cu blîndețe.

— Ce-ai văzut? o întrebă Tristran.

— O stea căzătoare. Cred că nu-i un lucru neobișnuit în această parte a anului.

— Vicky, zise Tristran. Vrei să mă săruți?

— Nu, spuse ea.

— M-ai sărutat cînd eram mai mici. M-ai sărutat sub Stejarul Făgăduielii, cînd ți-ai sărbătorit împlinirea a cincisprezece ani. Și m-ai sărutat de ultimul întîi mai, în spatele grajdului tatălui tău.

— Eram o altă persoană atunci, spuse ea. Și nu o să te mai sărut, Tristran Thorn.

— Dacă nu vrei să mă săruți, vrei să te măriți cu mine? întrebă Tristran.

Pe culme se așternu tăcerea. Se auzea doar șuierul vîntului de octombrie. Apoi un sunet subțirel: sunetul scos de cea mai frumoasă fată din Insulele Britanice, care ridea, încîntată și amuzată.

— Să mă mărit cu tine? repetă ea, fără să-i vină să creadă. Și de ce m-aș mărita cu tine, Tristran Thorn? Ce poți tu să-mi dai?

— Să-ți dau? spuse el. Victoria Forester, m-aș duce în India pentru tine și ți-aș aduce colți de elefanți, perle mari cît degetul tău și rubine cît oul de pitulice. M-aș duce în Africa și ți-aș aduce diamante cît o minge de cricket. Aș descoperi izvorul Nilului și i-aș da numele tău. M-aș duce în America — pînă la San Francisco, la cîmpurile aurifere — și nu m-aș întoarce pînă n-aș avea greutatea ta în aur. Apoi aș aduce aurul aici și ți l-aș pune la picioare. Aș călători pînă-n țările nordice îndepărtate, dacă mi-ai spune tu, și aș ucide urși polari puternici și ți-aș aduce blana lor.

— Cred că te-ai descurcat destul de bine pînă ai ajuns la partea cu ucisul urșilor polari, zise Victoria Forester. Indiferent ce-ar fi, n-o să te sărut, băiețaș de prăvălie și băiețaș de fermă ce ești. Și nici n-o să mă mărit cu tine.

Ochii lui Tristran sclipiră în lumina lunii.

— Aș călători pînă-n China pentru tine și ți-aș aduce o joncă uriașă, pe care aș captura-o de la regele piraților, încărcată cu jad, cu mătase și cu opiu. M-aș duce în Australia, la capătul lumii și ți-aș aduce... hmmm...

Își recapitulă în minte cărțile de-un penny, cu aventuri, încercînd să-și amintească dacă vreunul dintre eroii acestora vizitase Australia.

— Un cangur, zise el. Și opale, adăugă apoi.

Era destul de sigur în ceea ce privea opalele.

Victoria dădu din mînă.

— Ce să fac cu cangurul? întrebă ea. Trebuie să mergem mai departe, altfel mama sau tata se vor întreba ce mă reține și vor trage niște concluzii nejustificate. Pentru că nu te-am sărutat, Tristran Thorn!

— Sărută-mă, insistă el. Aș face orice pentru acest sărut, nu-i munte pe care să nu-l urc, nu-i riu pe care să nu-l trec, nu-i deșert pe care să nu-l străbat.

Tristran dădea din mîini, arătînd spre satul Wall de sub ei, spre cerul nopții de deasupra lor. În constelația Orion, aflată jos, deasupra orizontului, spre est, o stea pîlpîi, sclipi și căzu.

— Pentru un sărut și pentru făgăduiala mîinii tale, spuse Tristran, grandilocvent, o să-ți aduc steaua aceea căzătoare.

Tremura. Haina sa era subțire și era evident că nu avea să-și primească sărutul, iar acest lucru îl uimea. Eroii masculini ai romanelor de-un penny sau de-un șiling nu avuseseră niciodată probleme în ceea ce privea sărutatul.

— Atunci, du-te, zise Victoria. Și dacă reușești, o să fiu de acord.

— Poftim? zise Tristran.

— Dacă îmi aduci steaua aceea, cea care abia a căzut, nu alta, atunci o să te sărut. Și cine știe ce-o să mai fac. Deci nu-i nevoie să te duci în Australia, nici în Africa, nici în îndepărtata Chină.

— Poftim? zise Tristran.

Iar Victoria rîse de el, își trase mîna și începu să coboare de pe colină către ferma tatălui ei.

Tristran alergă s-o prindă.

— Vorbești serios? o întrebă el.

— La fel de serios ca și toate cuvintele tale aiurite despre rubine, aur și opiu, replică ea. Ce-i opiul?

— Ceva care se pune în siropul împotriva tusei, răspunse Tristran. Precum eucaliptul.

— Nu mi se pare ceva deosebit de romantic, spuse Victoria Forester. Ce faci, nu alergi să găsești steaua mea căzătoare? A căzut spre est, în partea aceea, spuse ea, rîzînd din nou. Băiat de prăvălie caraghios! Tot ce poți face e să te asiguri că o să primim toate ingredientele pentru budinca de orez.

— Și dacă o să-ți aduc steaua căzătoare? întrebă fără pic de seriozitate Tristran. Ce-o să-mi dai? Un sărut? Mîna ta? O să te măriți cu mine?

— Orice vrei, răspunse Victoria, amuzată.

— Juri? întrebă Tristran.

Parcurgeau ultima sută de yarzi către casa familiei Forester. În ferestre ardea lumina lămpilor, galbenă și portocalie.

— Bineînțeles, răspunse Victoria, zîmbind.

Cărarea către ferma familiei Forester era numai noroi, transformat în mocirlă de picioarele cailor, vacilor, oilor și ciinilor. Tristran Thorn se așează în genunchi în noroi, fără să-i pese de haină sau de pantalonii săi de lînă.

— Foarte bine, spuse el.

Atunci vîntul bătu dinspre est.

— O să te părăsesc aici, doamna mea, spuse Tristran Thorn. Pentru că am treabă urgentă în est.

Se ridică, fără să-i pese de noroiul ce-i atîrna de genunchi și de haină, făcu o plecăciune în fața fetei, apoi își ridică melonul.

Victoria Forester rise de băiatul de prăvălie slăbănog, rîse mult, puternic și încîntată, iar rîsul ei subțire îl urmări pe Tristran pînă pe culmea dealului și dincolo de aceasta.

Tristran Thorn alergă tot drumul pînă acasă. Rugi de mure i se agățau de haine în timp ce fugea și o ramură îi dădu jos pălăria de pe cap.

Se împletici, cu răsuflarea tăiată și mort de oboseală, în bucătăria casei de pe Pajiștea dinspre Apus.

— Uite în ce stare ești! spuse mama sa.

Tristran se mulțumi să-i zîmbească.

— Tristran? întrebă tatăl lui, care la treizeci și cinci de ani rămăsese încă înalt și plin de pistrui, deși în buclele lui de culoarea alunei apăruseră destule fire argintii. Mama ta vorbește cu tine. N-ai auzit-o?

— Vă cer iertare, tată și mamă, spuse Tristran, dar trebuie să părăsesc satul în noaptea asta. S-ar putea să lipsesc ceva timp.

— Ce prostie și ce neghiobie! zise Daisy Thorn. N-am mai auzit o asemenea aiureală!

Dar Dustan Thorn văzuse lucirea din ochii fiului său.

— Lasă-mă pe mine să discut cu el, îi spuse el nevestei sale.

Aceasta se uită atentă la el, apoi dădu din cap.

— Foarte bine, spuse ea. Dar cine o să coasă haina băiatului? Asta aș vrea să știu, zise ea și ieși în grabă din bucătărie.

Focul din bucătărie spumegă argintiu și sclipi verde și violet.

— Unde te duci? întrebă Dunstan.

— Spre est, răspunse fiul său.

Spre est. Tatăl dădu din cap. Existau două esturi — est, către comitatul vecin, prin pădure, și Est, de cealaltă parte a zidului. Dunstan Thorn știa fără să mai întrebe la care est se referise fiul său.

— Și o să te întorci curînd? întrebă tatăl.

Tristran rînji cu gura pînă la urechi.

— Bineînțeles, răspunse el.

— Foarte bine. Atunci e în regulă, spuse Dunstan și-și scărpină nasul. Te-ai gîndit cum o să treci prin zid?

Tristran clătină din cap.

— Sînt convins că o să găsesc o cale, zise el. Dacă-i nevoie, o să mă bat cu paznicii.

Tatăl se strîmbă.

— N-o să faci asta. Dacă ai fi fost tu de pază — sau eu? Nu-i nevoie să pățească nimeni nimic, spuse el și-și scărpină încă o dată latura nasului. Du-te și pregătește-ți traista, sărut-o pe mama ta de despărțire și o să te conduc pînă-n sat.

Tristran își pregăti traista, mama sa îi dădu șase mere roșii, coapte, o pîine de țară și o roată de brînză albă, țărănească, pe care Tristran le puse în traistă. Doamna Thorn nu se uită la Tristran. Acesta o sărută pe obraz și-și luă rămas bun. Apoi se duse în sat cu tatăl său.

Tristran fusese prima oară de pază la zid cînd avusese șaisprezece ani. Primise o singură instrucțiune: sarcina paznicilor era să împiedice pe oricine, prin orice mijloace, să treacă prin deschizătura din zid, dacă venea

dinspre sat. Dacă nu era posibil să-i împiedice pe doritori, atunci paznicii trebuiau să alarmeze satul, ca să primească ajutor.

În timp ce mergeau, Tristran se întreba ce avea tatăl lui în minte. Poate că ei doi ar fi putut să-i înfrîngă pe paznici. Poate tatăl lui avea de gînd să distragă atenția paznicilor, permițîndu-i să se strecoare... poate...

În timpul în care străbătuseră satul și ajunseseră la deschiderea din zid, Tristran își imaginase toate posibilitățile, cu excepția celei care avu loc.

În seara aceea, de gardă erau Harold Crutchbeck și domnul Bromios. Harold Crutchbeck era un tînăr viguros, cu cîțiva ani mai mare decît Tristran. Era fiul morarului. Părul domnului Bromios era negru și creț, ochii îi erau verzi, iar zîmbetul îi era alb. Mirosea a struguri și a suc de struguri, a orz și a hamei.

Dunstan Thorn se duse la domnul Bromios și se opri în fața acestuia. Bătu din picioare, din cauza frigului serii.

— Bună seara, dimnule Bromios. Bună seara, Harold, zise Dunstan.

— Bună seara, domnule Thorn, spuse Harold Crutchbeck.

— Bună seara, Dunstan, zise domnul Bromios. Sper că ești bine.

Dunstan mărturisi că așa era; apoi discutară despre vreme și fură de acord că o să fie rea pentru fermieri, pentru că, după cantitatea de ghindă și de boabe de tisă, se părea că va fi o iarnă rece și grea.

În timp ce-i asculta discutînd, Tristran era gata să explodeze de enervare și frustrare, dar își mușcă limba și nu spuse nimic.

În cele din urmă, tatăl său spuse:

— Domnule Bromios, Harold, cred că-l cunoașteți amîndoi pe fiul meu Tristran.

Tristran își ridică nervos melonul.

Apoi tatăl său spuse ceva ce el nu înțelese.

— Presupun că știți amîndoi de unde vine, zise Dunstan Thorn.

Domnul Bromios dădu din cap, fără să spună nimic.

Harold Crutchbeck zise că auzise niște zvonuri, dar că nu lua niciodată în seamă nici jumătate din ce se spunea.

— E adevărat, spuse Dunstan. Și a venit timpul să se întoarcă.

— E vorba de o stea... începu Tristran să explice, dar tatăl său îi făcu semn să tacă.

Domnul Bromios își frecă barba și-și trecu mîna prin grămada de bucle negre.

— Foarte bine, spuse el, apoi se întoarse și-i spuse ceva în șoaptă lui Harold, ceva ce Tristran nu auzi.

Tatăl său îi vîrî ceva rece în mînă.

— Du-te, băiete. Du-te și adu-ți steaua, iar Domnul și toți îngerii Lui să fie cu tine.

Atunci domnul Bromios și Harold Crutchbeck, paznicii porții, se dădură la o parte, să-l lase să treacă.

Tristran merse prin deschizătură, avînd zidul de piatră în fiecare parte, și ajunse pe pajiștea din cealaltă parte a zidului.

Se întoarse și se uită la cei trei bărbați care stăteau în deschizătură și se întrebă de ce-i permiseseră să treacă.

Apoi, cu traista legănindu-i-se într-o mînă, cu obiectul pe care i-l dăduse tatăl său în cealaltă, Tristran Thorn urcă panta domoală către pădure.

În timp ce mergea, frigul nopții se reduse, iar cînd ajunse în pădurea din vîrful dealului, Tristran fu surprins să-și dea seama că luna strălucea jos, printr-un spațiu liber dintre copaci. Fu surprins pentru că luna apusese cu o oră în urmă. Și de două ori surprins, pentru că luna care apusese fusese o semilună subțire, argintie, iar luna care strălucea în fața sa era o lună plină uriașă, aurie, rotundă, luminoasă de o culoare profundă.

Lucrul cel rece din mîna sa zăngăni o dată: un zăngănit cristalin, ca al clopotelor dintr-o catedrală micuță de sticlă. Tristran deschise mîna și o ridică în lumina lunii.

Era un ghiocel făcut din sticlă.

Un vînt rece izbi fața lui Tristran. Mirosea a izmă, a frunze de coacăze negre și a prune roșii, coapte. Iar grozăvia a ceea ce făcuse îl cuprinse pe Tristran Thorn. Mergea în Țara Zînelor, în căutarea unei stele căzătoare, fără să aibă idee cum poate găsi steaua și nici cum putea să rămînă întreg și nevătămat în timp ce încerca s-o găsească. Se uită înapoi și avu impresia că vedea luminile din satul Wall, vălurindu-se și sclipind ca într-un miraj, dar încă atrăgătoare.

Și știu că dacă se întorcea, nimănui nu avea să-i mai pese de el — nici tatălui său, nici mamei sale, iar Victoria Forester nu avea să-i mai zîmbească atunci cînd avea să-l întîlnească și să-i spună „băiat de prăvălie", adăugînd că stelele, odată căzute, se dovedesc a fi greu de găsit.

Așa că se opri.

Se gîndi la buzele Victoriei, la ochii ei cenușii, la sunetul rîsului ei. Își îndreptă umerii și puse ghiocelul de cristal la butoniera de sus a hainei care rămăsese descheiată. Și, prea ignorant ca să fie speriat, prea tînăr ca să fie uimit, Tristran Thorn trecu dincolo de cîmpurile pe care le cunoaștem...

... și pătrunse în Țara Zînelor.

Trei

În care întîlnim alte persoane, multe dintre ele încă în viață, care sînt interesate de soarta stelei căzătoare

---

Castelul Stormhold* fusese săpat în culmea muntelui Huon de către primul senior de Stormhold, care domnise la sfîrșitul Primei Ere și la începutul Celei de-a Doua. Stăpînii ulteriori ai castelului îl extinseseră, îl îmbunătățiseră, excavaseră și făcuseră tuneluri, pînă cînd culmea inițială a muntelui ajunsese să zgîrie cerul ca un fildeș sculptat cu ornamente al unui animal imens, cenușiu, din granit. Castelul în sine era cocoțat sus, spre cer, acolo unde se string norii de furtună înainte să coboare în aerul de mai jos, împrăștiind sub ei ploaie, fulgere și prăpăd.

Al optzeci și unulea senior de Stormhold zăcea pe moarte în camera sa care fusese săpată în partea cea mai de sus a muntelui, ca o gaură într-un dinte cariat. Căci există moarte în tărîmurile de dincolo de cîmpurile despre care am mai vorbit.

---

*Stormhold — Reazemul Furtunii (n.t.).

Își chemase copiii lîngă patul său, iar aceștia veniră, cei vii și cei morți, tremurînd pe coridoarele friguroase de granit. Se strînseră în jurul patului și așteptară respectuoși, cei vii în partea dreaptă, cei morți în stînga.

Patru dintre fii erau morți: Secundus, Quintus, Quartus și Sextus. Stăteau nemișcați, niște siluete cenușii, tăcute și fără de substanță.

Trei dintre fii rămaseseră în viață: Primus, Tertius și Septimus*. Aceștia stăteau solizi, stînjeniți, în dreapta încăperii, mișcîndu-se de pe un picior pe altul, scărpinîndu-și obrajii și nasurile, de parcă le-ar fi fost rușine de repausul tăcut al fraților lor morți. Nu se uitau în cealaltă parte a camerei, către frații lor decedați, purtîndu-se — cît de bine puteau — de parcă în încăperea aceea rece, în care ferestrele erau găuri uriașe făcute în granit prin care bătea vîntul, s-ar fi aflat doar ei și tatăl lor. Și fie din cauză că nu puteau să-și vadă frații morți, fie din cauză că-i omoriseră (fiecare cîte unul, cu excepția lui Septimus care-i ucisese și pe Quintus și pe Sextus, otrăvindu-l pe primul cu o mîncare de țipari cu mirodenii, iar în al doilea caz respingînd ingeniozitatea în favoarea eficienței și gravitației, se mulțumise pur și simplu să-l împingă pe Sextus în prăpastie, într-o noapte în care admirau o furtună cu fulgere ce avea loc departe, jos), preferau să-i ignore, iar tatăl lor nu știa dacă erau speriați de vinovăție, de revelație sau de fantome.

În sinea sa, cel de-al optzeci și unulea senior sperase că atunci cînd îi va veni sfîrșitul, șase dintre cei șapte tineri seniori aveau să fie morți și doar unul singur în viață. Acesta ar fi devenit al optzeci și doilea senior de Stormhold și stăpîn al Stîncilor Înalte. La urma urmei, așa își cîștigase și el titlul, cu șapte sute de ani în urmă.

---

* numele celor șapte fii arată, după obiceiul roman, ordinea nașterii acestora, de la unu la șapte (n.t.).

Dar tinerii din ziua de azi erau niște fleșcăiți, fără pic de ambiție, fără vigoarea și energia pe care-și amintea că le avusese în zilele cînd fusese tînăr...

Cineva spunea ceva. Seniorul se sili să se concentreze.

— Tată, repetă Primus cu o voce dogită, sîntem cu toții aici. Ce-o să faci cu noi?

Bătrînul se uită la el. Cu un șuierat slab trase un pic de aer rar, rece, în plămîni, apoi spuse cu un ton rece ca granitul:

— Sînt pe moarte. Curînd îmi va veni vremea, iar voi îmi veți duce rămășițele adînc în munte, în Sala Strămoșilor, unde le veți plasa — adică pe mine — în cea de-a optzeci și una gaură la care o să ajungeți, adică la prima care nu-i ocupată, și mă veți lăsa acolo. Dacă nu veți face asta, veți fi blestemați fiecare dintre voi, iar turnul din Stormhold se va cutremura și se va prăbuși.

Cei trei fii rămași în viață nu spuseră nimic. Dar dintre cei patru fii morți se ridică un murmur, poate de regret, pentru că rămășițele lor fuseseră hăpăite de vulturi sau cărate de rîuri iuți, aruncate în cascade și duse pînă-n mare, deci nu aveau să se odihnească niciodată în Sala Strămoșilor.

— Acum să trecem la problema succesiunii.

Vocea seniorului se scurse horcăind, ca un curent ce-i împins din niște foale putrezite. Fiii săi în viață își ridicară capetele. Primus, cel mai mare, cu fire albe în barba-i deasă, castanie, cu nasul coroiat, cu ochii cenușii, părea plin de așteptări. Tertius, cu barbă roșie-aurie, cu ochii căprui închiși, părea prudent. Septimus, cu barbă neagră ce abia mijise, înalt și brunet, părea preocupat, dar el părea întotdeauna preocupat.

— Primus, du-te la fereastră.

Primus merse pînă la deschizătura din stîncă și privi afară.

— Ce vezi?

— Nimic, sire. Văd cerul serii deasupra noastră și nori sub noi.

Bătrînul tremură sub blana de urs de munte care-l învelea.

— Tertius. Du-te la fereastră. Ce vezi?

— Nimic, tată. E așa cum ți-a spus Primus. Cerul serii atîrnă deasupra noastă, de culoarea unei vînătăi, iar norii acoperă ca un covor lumea de sub noi, cenușii și agitați.

Ochii bătrînului se răsuceau în figura sa precum ochii nebunești ai unei păsări de pradă.

— Septimus. Tu. Fereastră.

Septimus se duse la fereastră și rămase lîngă frații săi mai mari, dar nu prea aproape de aceștia.

— Și tu? Ce vezi?

Septimus se uită afară, prin deschizătură. Vîntul îl izbea amarnic în față, făcîndu-i ochii să-l usture și să lăcrimeze. O stea sclipi slab pe cerul indigo.

— Văd o stea, tată.

— Ahhh, șuieră cel de-al optzeci și unulea senior. Du-mă la fereastră.

Cei patru fii morți îl priviră cu tristețe, în timp ce cei trei fii în viață îl cărau spre fereastră. Bătrînul stătu în picioare — sau aproape stătu — lăsîndu-se cu greutate pe umerii lați ai copiilor săi, și privi cerul plumburiu.

Degetele sale, noduroase, ca niște surcele, se jucau cu topazul care atîrna de un lanț greu de argint de la gîtul său. Lanțul se rupse ca o pînză de păianjen cînd bătrînul trase de el. Seniorul ținu topazul în mînă, iar capetele lanțului de argint rupt se legănau.

Seniorii morți ai Stormholdului șoptiră între ei cu voci de morți, care sună ca zăpada ce cade: topazul era Puterea Stormholdului. Cine îl purta urma să fie stăpînul Stormholdului, dacă era din sîngele familiei Stormhold. Cărui dintre fiii supraviețuitori avea să-i dea piatra cel de-al optzeci și unulea senior?

Fiii în viață nu ziseră nimic, dar se uitară plini de așteptare, respectiv prudent și preocupat (însă era o preocupare înșelătoare, preocuparea celui care se cațără pe o fațadă de stîncă și descoperă că nu poate să urce pînă la capăt doar cînd se află la jumătatea acesteia și nu mai există cale de întoarcere).

Bătrînul se desprinse de fiii săi și rămase drept. Pentru o clipă fu seniorul de Stormhold care-i învinsese pe spiridușii din nord, în bătălia de la Cragland's Head; care zămislise opt copii — dintre care șapte băieți — cu trei neveste, care-și ucisese în luptă cei patru frați înainte să împlinească douăzeci de ani, cu toate că fratele său cel mai mare avea de aproape cinci ori vîrsta sa și era un războinic puternic și renumit. Bărbatul acela ridică topazul și spuse patru vorbe într-o limbă dispărută de mult, cuvinte care plutiră în aer ca sunetele unui gong imens din bronz.

Apoi aruncă piatra în aer. Frații în viață își ținură răsuflarea, în timp ce piatra se arcui către nori. Atinse ceea ce părea a fi zenitul curbei, apoi, sfidînd orice rațiune, continuă să se înalțe în aer.

Acum pe cer sclipeau și alte stele.

— Celui care regăsește piatra care este Puterea Stormholdului, îi dau binecuvîntarea și stăpînirea Stormholdului și a tuturor domeniilor dependente de acesta, spuse cel de-al optzeci și unulea senior, iar vocea sa își pierdu puterea în timp ce vorbea, pînă cînd ajunse din nou glasul scîrțîit al unui om bătrîn, bătrîn, glas care seamănă cu vîntul ce bate printr-o casă părăsită.

Frații — vii sau morți — se uitară după piatră. Aceasta căzu în cer pînă cînd dispăru din vedere.

— Trebuie să capturăm vulturi și să-i înhămăm, ca să ne ducă în ceruri? întrebă Tertius, mirat și supărat.

Tatăl său nu spuse nimic. Lumina zilei scăzu, iar stelele atîrnau deasupra lor, nenumărate în măreția lor.

O stea căzu.

Tertius își spuse — deși nu era sigur — că era prima stea a serii, cea pe care o observase fratele lui, Septimus.

Steaua căzu, o dungă de lumină, prin cerul nopții, căzu undeva spre sud-vest de ei.

— Acolo, șopti al optzeci și unulea senior, apoi căzu pe podeaua de piatră a camerei sale și nu mai respiră.

Primus se scărpină în barbă și se uită în jos, spre făptura ghemuită.

— Mai că-mi vine să împing pe fereastră cadavrul ticălosului bătrîn. Ce-a fost toată idioțenia asta?

— Mai bine renunță, zise Tertius. Nu vrem să vedem Stormholdul cutremurîndu-se și prăbușindu-se. Nici să fim blestemați din cauza asta. Mai bine să-l punem în Sala Strămoșilor.

Primul înhăță trupul tatălui său și-l duse pe blănurile din pat.

— Trebuie să spunem oamenilor că a murit, zise el.

Cei patru frați morți se strînseră în jurul lui Septimus, lîngă fereastră.

— La ce crezi că se gîndește? îl întrebă Quintus pe Sextus.

— Se întreabă unde a căzut piatra și cum să ajungă primul la ea, răspunse Sextus, amintindu-și căderea sa pe stînci și în eternitate.

— Sper al naibii de mult să fie așa, zise răposatul senior de Stormhold celor patru fii morți ai săi.

Dar cei trei fii care nu muriseră încă nu auziră nimic.

O întrebare de felul „Cît de mare e Țara Zînelor?" nu poate primi un răspuns simplu.

La urma urmei, Țara Zînelor nu-i o țară, un principat sau un domeniu. Hărțile Țării Zînelor nu-s sigure și nu te poți bizui pe ele.

Noi vorbim despre regi și regine ale Țării Zînelor așa cum vorbim despre regii și reginele Angliei. Dar Țara Zînelor este mai mare decît Anglia, este mai mare decît lumea (pentru că, de la începutul vremurilor încoace, fiecare teren care a fost exclus de pe hartă de către exploratori și de către cei curajoși care au dovedit că așa ceva nu există, și-a găsit refugiu în Țara Zînelor,

așa că acum, cînd scriem aceste lucruri, Țara Zînelor este cu adevărat un loc uriaș care conține toate soiurile de peisaje și de terenuri.) *Aici sînt dragoni* cu adevărat. Și grifoni, wiverni*, hippogrifi**, vasilișci și hidre. Există și toate soiurile de animale mai familiare, pisici tandre și distante, cîini nobli și lași, lupi și vulpi, vulturi și urși.

În mijlocul pădurii, care-i atît de adîncă și de deasă că-i aproape un codru, se află o căsuță, construită din paie, lemne și tencuită cu lut cenușiu, care are un aspect respingător. O colivie, cu o păsărică galbenă pe o stinghie, se află în fața casei. Pasărea nu cîntă, ci stă tăcută și îmbufnată, cu penele zburlite. Cocioaba are o ușă, de pe care s-a jupuit vopseaua, cîndva albă.

Interiorul căsuței constă dintr-o singură încăpere, neîmpărțită. Carne și cîrnați afumați atîrnă de grinzi, împreună cu un cadavru uscat de crocodil. Un foc de turbă arde, scoțînd fum, într-un cămin mare, de lîngă un perete, iar fumul iese prin coșul aflat mult deasupra. Există trei paturi pe trei paturi întinse — unul mare și vechi, celelalte două mici, cît niște târgi pe rotile.

Există și ustensile de gătit și, într-un colț, o cușcă mare de lemn, de obicei goală. Ferestrele sînt prea murdare ca să se vadă prin ele și peste tot se întinde un strat gros de praf uleios.

Singurul lucru curat din casă este o oglindă de sticlă neagră, rezemată de un perete, înaltă cît un bărbat solid și lată cît o ușă de biserică.

Casa aparține unui grup de trei femei în vîrstă. Dorm cu rîndul în patul cel mare, tot cu rîndul gătesc, pun capcane în pădure ca să prindă animale mici, cară apă din puțul adînc din spatele casei.

Cele trei femei vorbesc puțin.

---

* wivern — monstru legendar, o reptilă cu aripi, care se deosebește de dragon prin faptul că nu scuipă foc (n.t.).

** monstru legendar, cu trup de cal, cap, gheare și aripi de vultur (n.t.).

În căsuță mai sînt trei femei. Acestea sînt zvelte, brunete și amuzante. Sala în care locuiesc e de cîteva ori mai mare decît coliba. Podeaua acesteia e din onix, iar coloanele din obsidian. În spatele acestora se află o curte, neacoperită, iar stelele atîrnă pe cerul negru de deasupra. În curte curge o fîntînă, apa rostogolindu-se și căzînd dintr-o statuie a unei sirene în extaz, cu gura larg deschisă. Apă limpede, neagră, curge din gura ei în bazinul de dedesubt, în care licăresc și tremură stelele.

Cele trei femei și sala lor se află în oglinda cea neagră.

Cele trei bătrîne sînt lilime — reginele vrăjitoarelor — și-s singure în pădure.

Cele trei femei din oglindă sînt tot lilime, dar nimeni nu știe dacă acestea sînt succesoarele bătrînelor sau umbrele acestora, nici dacă numai casa țărănească din pădure este adevărată sau dacă lilimele locuiesc într-o sală neagră, cu o fîntînă în formă de sirenă care curge într-o curte cu stele. Doar lilimele știu adevărul.

În ziua aceea, o babă veni din pădure aducînd o hermelină ce avea o pată roșie la gît.

Baba puse animalul pe un fund de tocat plin de praf și luă un cuțit ascuțit. Tăie în jurul labelor și gîtului, apoi, cu o mînă murdară, trase pielea de pe făptură ca și cum ar fi scos pijamaua unui copil, apoi aruncă ființa goală pe bucata de lemn pentru tocat.

— Măruntaiele? întrebă ea, cu o voce tremurătoare.

Cea mai măruntă, mai bătrînă și mai ciufulită dintre femei se legănă pe un balansoar și zise:

— Și asta.

Prima bătrînă apucă hermelina de cap și o spintecă de la gît la pîntece. Măruntaiele căzură pe fundul de tocat, roșii, purpurii și de culoarea prunei, intestine și organe vitale ce arătau ca niște giuvaieruri umede pe lemnul plin de praf.

Femeia țipă strident:

— Vino iute! Vino iute!

Apoi împunse ușor cu cuțitul în mațele hermelinei și mai țipă o dată.

Cotoroanța din balansoar se ridică în picioare (În oglindă, o femeie brunetă se întinse și se ridică de pe canapeaua ei.) Ultima bătrînă, care se întorcea de afară, se grăbi cît putu să vină din pădure.

— Ce-i? întrebă ea. Ce s-a întîmplat?

(În oglindă, o a treia tînără se alătură primelor două. Avea sîni mici și ridicați, iar ochii ei erau negri.)

— Priviți, gesticulă prima bătrînă, arătînd cu cuțitul.

Ochii lor aveau cenușiul lipsit de culoare al virstei foarte avansate. Bătrînele se holbară la organele de pe bucata de lemn.

— În sfîrșit, spuse una dintre ele.

— Tocmai la timp, zise alta.

— Atunci care dintre noi o să o găsească? întrebă a treia.

Cele trei femei închiseră ochii și trei mîini bătrîne se înfipseră în măruntaiele de hermelină de pe fundul de tocat.

O mînă bătrînă se deschise .

— Am un rinichi.

— Am ficatul său.

A treia mînă se deschise. Aparținea celei mai vîrstnice dintre lilime.

— Am inima sa, zise ea, triumfătoare.

— Cum o să călătorești?

— Cu căruța noastră cea veche, trasă de ce-o să găsesc la răspîntia de drumuri.

— Ai nevoie de cîțiva ani.

Femeia cea mai bătrînă dădu din cap.

Cea mai tînără, cea care venise de afară, se duse chinuitor de încet pînă la un scrin înalt și rablagit. Se aplecă asupra acestuia. Scoase o cutie de fier ruginită din sertarul cel mai de jos și o duse surorilor sale. Cutia era legată cu trei bucăți de sfoară veche, fiecare legată cu un nod diferit. Bătrînele dezlegară cîte o bucată de sfoară, apoi cea care adusese cutia săltă capacul.

În fundul cutiei sclipi ceva auriu.

— N-a rămas mult, oftă cea mai tînără dintre lilime, care fusese bătrînă pe cînd pădurea în care locuiau se afla încă sub mare.

— E foarte bine că am găsit una nouă, nu-i așa? spuse cea mai bătrînă, iar apoi vîrî în cutie o mînă ca o gheară.

Ceva auriu încercă să scape de mîna ei, dar bătrîna îl prinse, zbătîndu-se și sclipind, apoi deschise gura și aruncă lucrul acela în ea.

(În oglindă, cele trei femei priveau.)

Avu loc un tremur și o zguduire în centrul tuturor lucrurilor.

(Acum din oglinda neagră priveau două femei.)

În colibă, două bătrîne se uitau, cu un amestec de invidie și de speranță pe figură, la o femeie înaltă, frumoasă, cu păr negru, cu ochi negri și cu buze roșii, roșii...

— Vai, ce murdar e locul ăsta! exclamă ea.

Apoi se duse către pat. Alături de acesta se afla un cufăr mare de lemn, acoperit cu o tapiserie decolorată. Femeia trase tapiseria și deschise cufărul, apoi scotoci în el.

— Gata! zise ea, scoțînd o rochie stacojie.

O întinse pe pat, după care își scoase zdrențele și cîrpele pe care le purtase ca bătrînă.

Cele două surori se uitară pofticioase la trupul ei gol.

— Cînd o să mă întorc cu inima ei, o să avem toate ani din belșug, zise ea, uitîndu-se cu scîrbă la bărbițile păroase ale surorilor sale și la ochii lor adînciți în orbite. Își puse o brățară stacojie la încheietură, o brățară în forma unui șarpe mic cu coada între fălci.

— O stea, spuse una dintre surorile ei.

— O stea, îi ținu isonul a doua.

— Exact, spuse regina vrăjitoare, punîndu-și un cerc de argint pe cap. Prima în două sute de ani. Și am s-o aduc la noi.

Își linse buzele stacojii cu o limbă de-un roșu-intens.
— O stea căzătoare, zise ea.

Era noapte în luminișul de lîngă baltă, iar cerul era pătat de stele nenumărate.

Licurici luceau pe frunzele arțarilor, în ferigi și în aluni, pîlpîind ca luminile unui oraș bizar, îndepărtat. O vidră plescăi în izvorul care alimenta balta. O familie de hermeline se văluri, croindu-și drum spre apă, ca să bea. Un șoarece de cîmp găsi o alună căzută și începu să muște din coaja tare cu dinții săi din față, ascuțiți, care creșteau mereu. Rontăia nu pentru că-i era foame, ci pentru că era un prinț care fusese vrăjit și care nu-și putea recîștiga forma exterioară decît dacă rontăia Nuca Înțelepciunii. Dar emoția îl făcu neglijent și doar umbra care acoperi lumina lunii îl avertiză de coborîrea unei bufnițe cenușii mari, care prinse șoarecele în ghearele-i ascuțite și se ridică iarăși în noapte.

Șoarecele scăpă nuca, aceasta căzu în pîrîu și fu purtată mai departe, apoi fu înghițită de un somon. Bufnița hăpăi șoricelul din două înghițituri, iar codița acestuia îi rămase atîrnînd de cioc, ca un șiret de gheată. Ceva pufăi și mormăi în timp ce trecea prin desiș — *un bursuc* — își zise bufnița (care ea însăși fusese vrăjită și nu-și putea recăpăta forma adevărată decît dacă mînca un șoarece care rontăise Nuca Înțelepciunii), *sau poate un urs mic.*

Frunzele foșniră, apa clipoci, iar luminișul se umplu cu lumină care venea de sus, o lumină curată, albă, care devenea tot mai strălucitoare. Bufnița o văzu reflectată în baltă, o chestie arzătoare, lucitoare, de lumină pură, atît de strălucitoare încît bufnița își luă zborul și se duse în altă parte a pădurii. Făpturile sălbatice se uitau îngrozite la vîlvătaie.

La început, lumina din cer nu fu mai mare decît luna, apoi păru mai întinsă, infinit mai întinsă, iar întreaga dumbravă tremură și se zgudui, toate făpturile își ținură răsuflarea, licuricii străluciră mai puternic decît

străluciseră în viața lor, fiecare fiind convins că de data *asta* era vorba de dragoste adevărată, dar fără nici un folos...

Iar apoi...

Se auzi un trosnet, puternic ca o împușcătură, iar lumina care umpluse dumbrava dispăru.

Sau aproape dispăru. Rămase o licărire slabă, care pulsa în mijlocul alunișului, de parcă acolo ar fi sclipit un norișor de stele.

Apoi se auzi o voce, limpede și subțire, o voce de femeie, care zise:

— Vai!

După care, foarte calmă, adăugă:

— Futu-i!

Apoi mai spuse o dată:

— Vai!

După care nu mai spuse nimic, iar în luminiș se așternu tăcerea.

Patru

„Pot să ajung acolo cît arde o lumînare?"

Octombrie se îndepărta cu fiecare pas pe care-l făcea Tristran. Acesta avea impresia că mergea vara. În pădure era o cărare, cu un gard viu într-o parte, iar băiatul urmă cărarea. Mult deasupra sa, stelele sclipeau și străluceau, iar luna plină lucea galben-aurie, avînd culoarea grîului copt. La lumina lunii, Tristran zări în gardul viu flori de măceș.

Îl cuprinse somnul. Un timp, se strădui să rămînă treaz, apoi își scoase haina, își puse jos traista — o traistă mare de piele, de felul celor care peste vreo douăzeci de ani vor deveni cunoscute drept tolbe Gladstone — își puse capul pe traistă și se acoperi cu haina.

Se uită la stele: acestea îi părură a fi dansatoare, mîndre și grațioase, care executau un dans de-o complexitate infinită. Își imaginâ că poate să zărească figurile stelelor. Acestea erau palide și zîmbeau cu blîndețe, de parcă petrecuseră prea mult timp deasupra lumii, privind strădania, bucuria și durerea oamenilor de sub ele, și nu se puteau împiedica să nu se amuze

de fiecare dată cînd un omuleț se credea centrul universului — așa cum facem fiecare dintre noi.

Tristran își dădu seama că visează cînd se pomeni mergînd în dormitorul său, care era în același timp încăperea școlii din satul Wall. Iar domnișoara Cherry bătea în tablă și-i ruga să facă liniște, iar Tristran se uită la tăbliță sa, să vadă despre ce lecție era vorba, dar nu putu să citească ce scrisese pe ea. Apoi domnișoara Cherry, care semăna atît de mult cu mama lui, încît Tristran fu uimit că nu-și dăduse seama pînă atunci că era vorba de aceeași persoană, îl puse pe Tristran să spună întregii clase anii în care domniseră toți regii și reginele Angliei...

— Scuză-mă, spuse o voce slabă și răgușită în urechea lui, dar n-ai vrea să visezi ceva mai liniștit? Visul tău se întinde peste visele mele și niciodată n-am putut să sufăr datele istorice. N-am reușit să trec de William Cuceritorul, 1066, și-s gata să dau așa ceva pe un șoarece care dansează.

— Mmmm? zise Tristran.

— Fii mai potolit, zise vocea. Dacă nu te superi.

— Scuze, spuse Tristran, iar visele sale care urmară fură despre întuneric.

— Micul dejun, spuse o voce lîngă urechea sa. Ciuperci prăjite în unt, cu usturoi sălbatic.

Tristran deschise ochii: lumina zilei strălucea prin gardul viu de măceș vopsind iarba în verde și auriu. Ceva mirosea ca raiul.

Un vas de tablă fusese așezat lîngă el.

— Mîncare sărăcăcioasă, spuse vocea. Mîncare de țară. Nu așa cum obișnuiesc cei de neam, dar cei ca mine prețuiesc o ciopercă bună.

Tristran clipi, întinse mîna în castronul de tablă și luă între arătător și degetul mare o ciupercă zdravănă. Frigea. Tristran mușcă atent, simți zeama curgîndu-i în gură. Era lucrul cel mai bun pe care-l mîncase vreodată

și spuse acest lucru, după ce mestecă și înghiți ce avea în gură.

— Drăguț din partea ta, spuse silueta micuță care stătea în cealaltă parte a focului care trosnea și scotea scîntei în aerul dimineții. Drăguț din partea ta. Dar *tu* știi, știu și *eu* că-i doar o ciopearcă de cîmp prăjită, nu ceva mai potrivit...

— Mai sînt? întrebă Tristran, dîndu-și seama cît de flămînd era; uneori, un pic de hrană are un asemenea efect.

— Ah, ce înseamnă educația, zise silueta cea micuță, care purta o pălărie mare, pleoștită, și o haină mare, lăbărțată. *Mai sînt?* zice el, de parcă ar fi ouă de prepeliță umplute, gazelă afumată și trufe, nu doar o ciopearcă, o chestie care are un gust cam ca al unei făpturi moarte de-o săptămînă și de care o pisică nu s-ar atinge. *Educație.*

— Dar eu aș dori cu adevărat încă o ciupercă, zise Tristran. Dacă nu-i cu supărare.

Omulețul — dacă era om, ceea ce lui Tristran i se păru puțin probabil — oftă morocănos, se întinse spre tigaia ce sfîrîia pe foc și pescui cu cuțitul său două ciuperci mari, pe care le puse în castronul de tablă al lui Tristran.

Tristran suflă în ele, apoi le mîncă, folosindu-și degetele.

— Uită-te la tine, zise persoana cea mică și păroasă, avînd în glas un amestec de mîndrie și posomoreală, mănînci ciopearcile astea de parcă ți-ar plăcea, de parcă n-ai băga în gură rumeguș și lemn mîncat de carii.

Tristran își linse degetele și-și asigură binefăcătorul că fuseseră cele mai gustoase ciuperci pe care avusese privilegiul de a le mînca vreodată.

— Asta spui acum, zise gazda sa morocănoasă, dar n-o să mai spui același lucru peste o oră. Fără îndoială că ei nu vor fi de acord cu tine, precum nevasta pescarului care n-a fost de acord cu soțul ei cel tînăr în ceea ce privește sirena. Iar asta se va auzi din Garamond

pînă-n Stormhold. Ce limbaj! Mi se albăstresc urechile cînd îl aud! zise micul personaj păros, apoi oftă din greu. Dacă tot vorbim de pîntec, o să am grijă de al meu ducîndu-mă în spatele copacului de colo. Vrei să-mi faci deosebita onoare să-mi păzeşti pachetul ăsta? Ţi-aş fi recunoscător.

— Sigur, răspunse politicos Tristran.

Micul omuleţ păros dispăru în spatele unui stejar. Tristran auzi cîteva gîfîituri, apoi noul său prieten reapăru şi spuse:

— Gata. Am cunoscut un om din Paphlagonia care înghiţea un şarpe în fiecare dimineaţă, cînd se trezea. Obişnuia să spună că era sigur că nu i se putea întîmpla ceva mai rău toată ziua. Numai că l-au făcut să înghită un castron de miriapozi păroşi, înainte să-l spînzure, aşa că se pare că afirmaţia sa fusese un pic exagerată.

Tristran îşi ceru scuze. Urină lîngă stejar, în apropierea căruia se afla o mică movilă de excremente, care cu siguranţă nu fuseseră produse de un om. Arătau ca nişte bălegar de căprioară sau ca nişte căcăreze de iepure.

— Mă numesc Tristran Thorn, spuse el cînd se întoarse.

Tovarăşul său de mic-dejun strînsese masa de dimineaţă — foc, tigaie şi restul — şi o făcuse să dispară în sacul său. Îşi scoase pălăria, o strînse la piept şi se uită la Tristran.

— Încîntat, zise el, apoi lovi în sacul său; pe acesta scria: ÎNCÎNTAT, VRĂJIT, FERMECAT ŞI AMEŢIT. Obişnuiam să fiu ameţit, mărturisi el, dar ştii cum merg lucrurile.

Apoi porni pe cărare. Tristran se luă după el.

— Hei! strigă Tristran. Nu vrei să încetineşti?

Pentru că în ciuda sacului imens (care-i aminti lui Tristran de povara Creştinului, din *Călătoria pelerinului**,

* Pilgrim's Progress — roman religios alegoric, scris de John Bunyan, publicat în 1675 (n.t.).

o carte din care domnișoara Cherry le citea în fiecare luni dimineața, spunîndu-le că era o carte bună, cu toate că fusese scrisă de un cîrpaci), omulețul — se numea oare Încîntat? — se îndepărta de el iute, ca o veveriță ce urcă într-un copac.

Făptura cea mică se grăbi să se întoarcă:

— S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

— Nu pot să țin pasul, mărturisi Tristran. Mergi amețitor de iute.

Omulețul cel păros încetini.

— Cer scoaze, zise el, în timp ce Tristran alerga după el. Am fost singur atît de mult timp, că m-am obișnuit cu ritmul meu.

Merseră alături, în lumina auriu-verzuie a soarelui ce trecea printre frunzele proaspăt deschise. Era o lumină pe care Tristran o remarcase, caracteristică primăverii. Se întrebă dacă lăsaseră și vara în urmă, așa cum se întîmplase cu luna octombrie. Din timp în timp, Tristran remarca o pată de culoare într-un copac sau într-un tufiș, iar omulețul cel păros spunea ceva de genul „Rege pescar. Domnul Șoaim, i se spunea. Pasăre frumoasă." sau „Colibri purpuriu. Bea nectar din flori. Dă tîrcoale." sau „Capele roșii. Se țin deoparte, dar nu-i privi cu atenție, nici nu le căuta pricină, fiindcă o să dai de necaz cu ticăloșii ăștia."

Se opriră lîngă un pîriu ca să-și mănînce prînzul. Tristran oferi pîinea de țară, merele roșii, coapte, și roata de brînză — tare, iute și sfărîmicioasă — pe care i le dăduse mama sa. Și cu toate că omulețul se uitase la ele bănuitor, le hăpăi și-și linse firimiturile din barbă și de pe degete, apoi mestecă zgomotos un măr. După aceea umplu o oală din pîriu și o fierse pentru ceai.

— Ce-ar fi să-mi spui după ce umbli? spuse omulețul păros cînd se așezară pe pămînt și-și băură ceaiul.

Tristran se gîndi un timp, apoi zise:

— Vin din satul Wall, unde locuiește o tînără doamnă numită Victoria Forester, care n-are pereche printre

femei, iar ei și numai ei i-am dăruit inima mea. Fața ei este...

— Alcătuită din bucăți obișnuite? întrebă fâptura cea micuță. Ochii? Nasul? Dinții? Toate sînt obișnuite?

— Bineînțeles.

— Atunci poți să treci peste partea asta, zise omulețul cel păros. O să considerăm că ai spus-o. Și ce prostie te-a pus această tînără doamnă să faci?

Tristran puse jos cana de lemn în care avea ceaiul și se ridică ofensat.

— Ce te-a făcut să-ți imaginezi, întrebă el cu un ton pe care-l credea mîndru și disprețuitor, că iubita mea m-a trimis într-o expediție prosteasă?

Omulețul îl privi cu ochi ca niște mărgele de smoală.

— Pentru că-i singurul motiv pentru care un flăcău ca tine ar fi atît de tîmpit încît să treacă granița în Țara Zînelor. Singurii care vin aici din lumea ta sînt menestrelii, îndrăgostiții și nebunii. Și tu nu pari a fi menestrel, pentru că ești — scuză-mă că-ți spun asta, băiete, dar aceasta-i adevărul — banal ca o fărîmă de brînză. Deci, după părerea mea, e vorba de dragoste.

— Pentru că, proclamă Tristran, orice îndrăgostit este în sufletul său un menestrel și un nebun în mintea sa.

— Serios? zise omulețul, îndoindu-se. N-am remarcat niciodată asta. Deci există o tînără doamnă. Te-a trimis aici să-ți cauți norocul? E un lucru foarte răspîndit. Îi trimiți pe tineri să umble peste tot, căutînd o grămadă de aur, pe care un căpcăun sau un wyrm* sărman l-a strîns chinuindu-se sute de ani.

— Nu, nu caut avere. E mai mult o promisiune pe care am făcut-o acestei doamne. Eu... noi discutam și eu i-am promis tot felul de lucruri, am văzut căzînd o stea și i-am promis să i-o aduc. Iar steaua a căzut... spuse el, dînd din mînă către un șir de munți ce se afla în direcția răsăritului, în partea aia.

* wyrm — dragon sau șarpe mitic (n.t.).

Omulețul cel păros se scărpină în barbă. Sau în bot. La fel de bine se putea ca acolo să fi fost botul său.

— Știi ce aș face eu?

— Nu, spuse Tristran, plin de speranță. Ce?

Omulețul își șterse nasul.

— I-aș zice să se ducă dracului și aș căuta altă fată, una care să mă sărute fără să-mi ceară cîte-n lună și în stele. Trebuie să găsești una. În lumea din care vii nu poți să arunci o piatră fără să pice peste o fată.

— Nu *există* ale fete, spuse Tristran, sigur de spusele sale.

Omulețul pufni, apoi cei doi își strînseră lucrurile și plecară împreună.

— Vorbeai serios? întrebă omulețul. Despre steaua căzătoare.

— Da, răspunse Tristran.

— În locul tău n-aș pomeni de asta, spuse omulețul. Există unii care ar manifesta un interes nesănătos față de o asemenea informație. Mai bine să-ți ții gura. Dar să nu minți niciodată.

— Atunci ce să spun?

— D-exemplu, dacă te întreabă de unde vii, să răspunzi „Din urma mea" și dacă te întreabă unde te duci, să spui „Tot înainte".

— Am priceput, zise Tristran.

Cărarea pe care mergeau deveni tot mai greu de distins. Un vînt rece ciufuli părul lui Tristran, iar acesta tremură. Cărarea îi duse într-o pădure verde de meșteceni albi, subțiri.

— Crezi că-i departe pînă la stea? întrebă Tristran.

— Cîte mile sînt pînă-n Babilon? zise retoric omulețul. Pădurea asta n-a fost aici ultima oară cînd am fost pe drumul ăsta, adăugă el.

— *Cîte mile sînt pînă-n Babilon,* recită Tristran pentru sine, în timp ce mergeau prin pădurea verde.

Trei mile întregi și încă zece,
Pot să ajung acolo cît arde-o luminare?
Da, te duci și te poți întoarce

Dacă ai picioarele uşoare
Poţi ajunge cît arde-o lumînare.

— Da, ăsta e, spuse omuleţul cel păros, dînd din cap de parcă ar fi fost preocupat sau un pic nervos.

— E doar un cîntec pentru copii, zise Tristran.

— Doar unul pentru *copii?* Există unii din partea asta a zidului care ar da truda pe şapte ani pentru glumiţa asta. Iar acolo de unde vii o mormăiţi pruncilor, împreună cu „Rock-a-Bye-Baby" sau „Rub-a-Dub-Dub"*, fără să vă pese... Ţi-e frig, băiete?

— Dacă ai adus vorba, da, mi-e puţin cam frig.

— Uită-te în jur. Vezi vreo cărare?

Tristran clipi. Pădurea cenuşie sorbea lumina, culoarea şi distanţa. Crezuse că urmaseră o cărare, dar acum, cînd încercă să vadă cărarea, aceasta se cutremură şi dispăru, ca o iluzie optică. Luase copacul *ăla*, copacul *ăla* şi piatra *aia* drept semne ale cărării... dar nu exista nici o cărare, doar beznă, crepuscul şi copaci albi.

— Acum am încurcat-o, zise omul cel păros, cu glas pierit.

— Trebuie să fugim? întrebă Tristran, îşi scoase melonul şi-l ţinu în faţa sa.

Omuleţul clătină din cap.

— Nu foloseşte la nimic. Am căzut în capcană şi o să rămînem în ea, chiar dacă am alerga.

Se duse la copacul cel mai apropiat, un trunchi de copac înalt, alb, ca un mesteacăn, şi-i trase un şut zdravăn. Căzură cîteva frunze uscate, apoi dintre ramuri pică un lucru alb care se izbi de pămînt cu un sunet sec, slab.

Tristran se apropie şi privi în jos: era scheletul unei păsări, curat, alb şi uscat.

Omuleţul se cutremură.

— Aş putea să fac rocada, îi spuse el lui Tristran, dar nu există nimeni cu care să pot face rocada şi care

---

*cîntece englezeşti pentru copii, de prin secolul XIV (n.t.).

să fie aici într-o situație mai bună decît noi... Nu se poate scăpa în zbor, dacă ținem seama de chestia *asta*, spuse el, atingînd scheletul cu un picior ca o labă. Iar felul vostru de oameni n-a învățat niciodată să facă vizuini — nu că asta ar folosi la ceva...

— Poate ar trebui să ne înarmăm, zise Tristran.

— Să ne înarmăm?

— Înainte să vină.

— Înainte să vină? Dar sînt aici, prostule! Sînt copacii. Sîntem într-o pădure veștejită.

— Pădure veștejită?

— E vina mea. Trebuia să fiu mai atent încotro mergem. Acum n-o să-ți găsești niciodată steaua, iar eu n-o să-mi primesc niciodată marfa. Într-o zi, alt amărît rătăcit prin pădure ne va găsi scheletele curățate, și asta va fi totul.

Tristran se uită la el. În întuneric, i se păru că arborii se îngrămădiseră, că erau mai deși, cu toate că nu văzuse nimic mișcîndu-se. Se întrebă dacă omulețul se țicnise sau începuse să aibă vedenii.

Ceva îl împunse în mîna stîngă. Se izbi peste ea, așteptîndu-se să vadă o insectă. Se uită în jos și văzu o frunză de-un galben-deschis. Frunza căzu pe pămînt cu un foșnet. Tristran văzu că pe dosul palmei avea o dungă roșie din care curgea sînge. Pădurea fremăta în jurul lor.

— Putem face ceva? întrebă Tristran.

— Nu-mi vine nimic în minte. Dacă am ști unde-i cărarea cea adevărată... nici măcar o pădure veștedă nu poate distruge cărarea cea adevărată. Poate doar s-o ascundă de noi, să ne amăgească, făcîndu-ne s-o părăsim...

Omulețul dădu din umeri și oftă.

Tristran ridică mîna și-și frecă fruntea.

— Eu... eu știu unde-i cărarea, spuse el și arătă cu mîna. E în partea asta.

Ochii ca niște mărgele negre ai omulețului sclipiră:

— Ești sigur?

— Da, domnule. Pe lîngă cadavrul ăla, un pic la dreapta. Acolo-i cărarea.

— De unde știi?

— *Știu*, îi răspunse Tristran.

— Bine. Să mergem!

Iar omulețul își luă povara și începu să alerge, suficient de încet pentru ca Tristran să se poată ține după el cu inima bătîndu-i puternic, gîfîind și cu traista legănîndu-se, bălăngănindu-se și încurcîndu-i-se între picioare.

— Nu! Nu în partea aia! La stînga! răcni Tristran.

Ramurile și mărăcinii le agățau și le rupeau hainele. Cei doi goniră în tăcere.

Copacii păreau a se fi așezat astfel încît să formeze un zid. Peste ei curgea un vîrtej de frunze care înțepau și produceau răni usturătoare atunci cînd atingeau pielea lui Tristran, îi tăiau și-i spintecau hainele. Băiatul urcă spre culme, izbind frunzele cu mîna sa liberă, lovind crengile și rămurelele cu traista.

Tăcerea fu întreruptă de un văicărit. Cel care se văita era omulețul cel păros. Se oprise, își dăduse capul pe spate și începuse să urle către cer.

— Vino-ți în fire! zise Tristran. Aproape am ajuns.

Apucă mîna liberă a omulețului cu mîna sa, care era mai mare, și-l trase înainte.

Și apoi se pomeniră stînd pe cărarea cea adevărată: o fișie de teren înierbat, verde, care trecea prin pădurea cenușie.

— Sîntem în siguranță aici? întrebă Tristran, gîfîind și uitîndu-se cu teamă în jur.

— Sîntem în siguranță, cît timp rămînem pe cărare, spuse omulețul cel păros, apoi își lăsă jos povara, se așeză pe iarba din cărare și se uită la copacii din jurul lor.

Arborii cei albi se clătinară, deși nu bătea vîntul, iar lui Tristran i se păru că tremurau de furie.

Tovarășul său se înfioră, trecîndu-și degetele sale păroase prin iarba verde, mîngîind-o. Apoi se uită la Tristran.

— Presupun că n-ai la tine ceva de genul unei sticle cu o băutură spirtoasă. Sau, din întîmplare, o oală cu ceai fierbinte, dulce...

— Nu, n-am, răspunse Tristran.

Omulețul pufni și umblă la încuietoarea bagajului său imens.

— Întoarce-te, îi spuse el lui Tristran. Să nu te uiți.

Tristran se întoarse.

Se auzi zgomot de scotocit. Apoi sunetul unui lacăt încuiat, apoi:

— Poți să te întorci, dacă vrei.

Omulețul ținea în mînă o sticlă smălțuită. Trăgea zadarnic de dop.

— Hmm. Mă lași să te ajut? îi propuse Tristran, sperînd că omulețul cel păros n-o să se simtă jignit de cererea sa.

Nu avusese motive de îngrijorare, pentru că tovarășul său îi vîrî sticla în mînă.

— Bine, zise el. Tu ai degete potrivite pentru așa ceva.

Tristran trase și scoase dopul clondirului. Simți miros de ceva amețitor, ca de miere amestecată cu fum de lemn și cuișoare. Dădu sticla înapoi omulețului.

— E o crimă să bei ceva atît de deosebit și de bun direct din sticlă, spuse omulețul cel păros.

Își dezlegă cănuța de lemn de la brîu și turnă în ea, tremurînd, o cantitate mică de lichid chihlimbariu. O mirosi, o sorbi, apoi zîmbi, arătîndu-și dinții mici, ascuțiți.

— Aaaahhhh! Așa-i mai bine.

Apoi îi dădu cana lui Tristran.

— Bea încet, zise el. Sticla asta prețuiește o sumă regească. M-a costat două diamante alb-albăstrii, o pasăre mecanică ce cîntă și un solz de dragon.

Tristran sorbi băutura. Îl încălzi pînă-n vîrful picioarelor și-l făcu să se simtă de parcă ar fi avut capul plin cu bule mititele.

— E bun, da?

Tristran dădu din cap.

— Cred că-i prea bună pentru unii ca mine și ca tine. Dar e potrivită pentru momente de necaz, iar acesta este cu certitudine un asemenea moment. Să ieșim din pădurea asta, spuse omulețul cel păros. Încotro?

— Pe aici, spuse Tristran, arătînd spre stînga.

Omulețul astupă sticluța și o vîri în buzunar, își puse sacul pe umăr, apoi cei doi merseră împreună pe cărarea cea verde din pădurea cenușie.

După cîteva ore, copacii cei albi începură să se rărească. Cei doi ieșiră din pădurea veștejită și trecură printre două ziduri joase de piatră brută, de-a lungul unui terasament înalt. Cînd Tristran se uită înapoi, spre locul de unde veniseră, nu zări nici urmă de pădure. În urma lor se vedeau doar dealuri acoperite cu iarbă neagră și cu creste purpurii.

— Putem să ne oprim aici, spuse tovarășul său. Avem de vorbit. Stai jos.

Își lăsă din spate sacul enorm și se urcă pe el, așa că-l privea de sus pe Tristran, care stătea pe o piatră de lîngă drum.

— E ceva ce nu pricep prea bine. Spune-mi, de unde ești?

— Din Wall, zise Tristran. Ți-am spus deja.

— Cine-i tatăl și cine-i mama ta?

— Numele tatălui meu este Dunstan Thorn. Mama mea este Daisy Thorn.

— Hmmm.... Dunstan Thorn... Hmmm... L-am întîlnit cîndva pe tatăl tău. M-a găzduit peste noapte. Nu-i un tip rău, deși nu e foarte amabil cînd cineva încearcă să-și găsească un culcuș... zise omulețul, scărpinîndu-și botul. Dar asta nu explică... în familia voastră n-a fost nimic *neobișnuit*?

— Sora mea, Louisa, poate să miște din urechi.

Omulețul cel păros își mișcă disprețuitor urechile mari, păroase.

— Nu, nu-i asta, zise el. Mă gîndeam la o bunică ce era cunoscută drept descîntătoare celebră, sau un unchi care a fost un vraci important, sau o pereche de zîne undeva, în arborele genealogic al familiei...

— Nimic, din cîte știu eu, recunoscu Tristran.

Omulețul își schimbă modul de abordare.

— Unde-i satul Wall? întrebă el.

Tristran arătă cu mîna.

— Unde sînt Culmile în Litigiu?

Tristran arătă din nou, fără nici o ezitare.

— Unde sînt Insulele Catavariene?

Tristran arătă spre sud-vest. Nu știuse că existau Culmi în Litigiu și Insule Catavariene pînă cînd le menționase omulețul, dar în sinea sa era sigur de locul în care se aflau acestea, așa cum știa unde-i este piciorul stîng sau unde-i nasul pe figura sa.

— Hmmm.... Acum altă întrebare. Știi unde este Imensitatea Sa Freemartin Muskish?

Tristran clătină din cap.

— Știi unde se află Citadela Transluminară a Imensității Sale Freemartin Muskish?

Tristan arătă, sigur de sine.

— Și Parisul? Cel din Franța?

Tristran se gîndi o clipă.

— Ei bine, dacă satul Wall e acolo, presupun că Parisul trebuie să fie cam în aceeași direcție, nu-i așa?

— Să vedem, spuse omulețul păros, vorbind atît pentru sine, cît și pentru Tristran. Poți să găsești orice loc din Țara Zînelor, dar nu și în lumea ta, cu excepția satului Wall, care-i la graniță. Nu poți să găsești oameni... dar... spune-mi, băiete, poți să găsești steaua pe care o cauți?

Tristran arătă imediat:

— E în direcția aceea.

— Hmmm... Foarte bine. Asta nu explică nimica... Ești flămînd?

— Un pic. Și sînt zdrențuit și sfîșiat, zise Tristran, pipăind cu degetul găurile uriașe din pantaloni și din haină, adică locurile de care îl agățaseră ramurile și spinii, locurile în care tăiaseră frunzele în timp ce fugea. Uită-te la cizmele mele...

— Ce-ai în traistă?

Tristan își deschise tolba Gladstone.

— Mere. Brînză. O jumătate de pîine de țară. Un borcan cu pastă de pește. Briceagul meu. Lenjerie de schimb și o pereche de șosete de lînă. Presupun că ar fi fost bine să-mi fi luat mai multe haine...

— Păstrează pasta de pește, zise tovarășul său de călătorie, împărțind hrana rămasă în două grămezi egale.

— M-ai îndrumat bine, zise el, ronțăind un măr. Eu nu uit așa ceva. Mai întîi o să avem grijă de hainele tale, apoi o să te trimitem după steaua ta. De acord?

— Foarte amabil din partea ta, spuse Tristan nervos, tăindu-și brînza pe o coajă de pîine.

— Așa e, spuse omulețul cel păros. Hai să-ți găsim o pătură.

În zori, trei seniori de Stormhold călătoriră pe drumul abrupt ce cobora de pe munte, într-o caleașcă trasă de șase cai negri. Caii purtau penaje negre, caleașca fusese proaspăt vopsită în negru, iar fiecare senior de Stormhold era îmbrăcat în haine de doliu.

În cazul lui Primus, veșmintele aveau forma unei robe lungi, negre, ca de călugăr. Tertius era îmbrăcat în costumul cumpătat al unui negustor în doliu, în timp ce Septimus purta pieptar și pantaloni negri, pălărie neagră cu o pană neagră, și arăta ca un asasin îngîmfat dintr-o piesă istorică elizabethană.

Seniorii de Stormhold se priveau unul pe celălalt, unul atent, altul prudent și celălalt preocupat. Nu spuneau nimic. Dacă ar fi fost posibil să se încheie alianțe, Tertius s-ar fi alăturat lui Primus împotriva lui Septimus. Dar nu se puteau face nici un fel de alianțe.

Caleașca zăngănea și se zguduia.

O dată se opri, pentru ca seniorii să se ușureze. Apoi zăngăni mai departe pe drumul abrupt. Cei trei seniori de Stormhold așezaseră împreună rămășițele tatălui lor în Sala Strămoșilor. Frații lor morți îi priviseră din ușa sălii, dar nu spuseseră nimic.

Către seară, vizitiul anunță:

— Nottaway!*

Și trase de hățuri, oprind caii în fața unui han dărăpănat, construit lîngă ceea ce părea a fi ruinele unui conac uriaș.

Cei trei seniori de Stormhold coborîră din caleașcă și-și întinseră picioarele amorțite. Oamenii se uitară la ei prin ferestrele de sticlă groasă, verde, ale hanului.

Hangiul, care era un gnom coleric, prost dispus, apăru în fața ușii.

— Avem nevoie de paturi aerisite și puneți pe foc o cratiță cu tocană de oaie, strigă el.

— Cîte paturi trebuie aerisite? întrebă camerista Letitia, de pe scări.

— Trei, spuse gnomul. Pun pariu că or să-și trimită vizitiul să doarmă cu caii.

— Doar trei, îi șopti chelnerița Tilly rîndașului Lacey, cînd oricine poată să vadă că în drum stau șapte domni frumoși!

Dar cînd seniorii de Stormhold intrară, erau doar trei și anunțară că vizitiul lor o să doarmă în grajd.

Cina era tocană de oaie și pîine atît de fierbinte și de proaspătă, că ieșea aburi din ea cînd mesenii o rupseră, iar fiecare dintre seniori comandă o sticlă nedeschisă din cel mai bun vin de Baragundia (pentru că nici un senior nu va împărți o sticlă cu ceilalți, nici nu va permite ca vinul să fie turnat din sticlă într-o cupă). Acest lucru îl scandalizează pe gnom, care era de părere

---

* numele satului înseamnă, apoximativ, nu mergem mai departe (n.t.).

— fără să şi-o exprime însă în auzul oaspeţilor — că vinul trebuie lăsat să respire.

Vizitiul lor îşi mîncă strachina cu tocană, bău două ulcele de bere, apoi se duse să se culce în grajd. Cei trei fraţi se duseră în camerele lor şi blocară uşile.

Tertius strecurase o monedă de argint cameristei Letitia, atunci cînd aceasta îi adusese vasul pentru încălzit patul, aşa că nu fu surprins cînd, cu puţin înainte de miezul nopţii, auzi un ciocănit în uşă.

Camerista purta o cămaşă albă, dintr-o bucată, iar cînd el îi deschise uşa, ea făcu o plecăciune şi îi zîmbi cu timiditate. Ţinea în mînă o sticlă cu vin.

Tertius încuie uşa în urma ei şi o conduse în pat, unde, după ce mai întîi o puse să-şi scoată cămaşa, îi examină faţa şi trupul la lumina luminării, după care o sărută pe frunte, buze, sîni, buric şi degetele de la picioare, apoi stinse luminarea şi făcu dragoste cu ea, la lumina lunii, fără să vorbească.

După un timp, gemu şi rămase liniştit.

— Iubire, a fost bine? întrebă Letitia.

— Da, spuse Tertius, prudent, de parcă vorbele ei ar fi ascuns o capcană. A fost.

— Mai vrei o dată, înainte să plec?

Ca răspuns, Tertius arătă între picioarele sale. Letitia chicoti.

— Putem să-l trezim din nou într-o clipită, zise ea.

Scoase dopul sticlei cu vin pe care o adusese şi pe care o pusese lîngă pat, apoi i-o dădu lui Tertius.

Acesta rînji, sorbi nişte vin, apoi îi dădu sticla cameristei.

— Pun pariu că-i bun, îi spuse ea. *Acum*, iubire, e timpul să-ţi arăt cum îmi place *mie*... Ce-i, ce s-a-ntîmplat? întrebă ea.

Pentru că seniorul Tertius de Stormhold se zvîrcolea în pat, cu ochii holbaţi şi răsuflînd greu.

— Vinul, gîfîi el. De unde îl ai?

— De la fratele tău, zise Letty. L-am întîlnit pe scări. Mi-a spus că e un tonic și un întăritor grozav, care ne va oferi o noapte pe care n-o vom uita niciodată.

— Așa a și fost, șopti Tertius, apoi se zvîrcoli o dată, a doua oară, a treia oară, după care rămase liniștit; și foarte tăcut.

Tertius o auzi pe Letitia începînd să țipe, dar ca și cum ar fi fost foarte departe. Era conștient de patru prezențe familiare, care stăteau împreună cu el în umbra de lîngă perete.

— E foarte frumoasă, șopti Secundus, iar Letitia crezu că auzise foșnetul perdelei.

— Septimus e foarte iscusit, zise Quintus. A folosit același extras de boabe de arbalț, pregătit de el însuși, pe care mi l-a strecurat în mîncarea mea de țipar.

Iar Letitia își spuse că auzise vîntul urlînd din steiurile munților.

Apoi deschise ușa servitorilor care se treziseră din cauza țipetelor ei. Avu loc o anchetă. Dar seniorul Septimus nu putu fi găsit, iar unul dintre armăsarii negri dispăruse din grajd (unde dormea vizitiul, sforăind, și care nu putu fi trezit).

Seniorul Primus era prost dispus cînd se trezi a doua zi de dimineață.

Refuză ca Letitia să fie executată, declarînd că ea fusese o victimă a șireteniei lui Septimus, așa cum fusese și Tertius, dar ordonă ca servitoarea să însoțească trupul lui Tertius la castelul Stormhold.

Lăsă un cal negru să care trupul, și o pungă cu monede de argint. Suficient ca să plătească un sătean din Nottaway să meargă împreună cu camerista — ca să se asigure că lupii nu vor mînca armăsarul sau rămășițele fratelui său — și pentru leafa vizitiului, cînd acesta se va trezi, în cele din urmă.

Apoi, singur în caleașcă, tras de un echipaj de patru armăsari negri precum cărbunele, seniorul Primus părăsi satul Nottaway, într-o dispoziție evident mai proastă decît avusese la sosire.

Brevis ajunse la răscruce trăgînd de-o funie. Funia era legată de un țap bărbos, cornut și cu ochi plini de răutate, pe care Brevis îl ducea la tîrg să-l vîndă.

În dimineața aceea, mama lui Brevis pusese o singură ridiche pe masă, în fața lui, și-i spuse:

— Brevis, fiule, ridichea asta a fost tot ce-am putut să scot astăzi din pămînt. Toate culturile noastre s-au stricat, iar mîncarea noastră s-a terminat. Nu mai avem nimic de vînzare, în afară de țap. Deci vreau să legi țapul de-o funie, să-l duci la tîrg și să-l vinzi unui fermier. Iar cu monedele pe care le vei lua pentru țap — și să nu iei cu nimic sub un florin, ține minte — să cumperi o găină, să cumperi grîu și napi. Și poate nu vom muri de foame.

Așa că Brevis își rontăise ridichea — care fusese lemnoasă și iute — apoi își petrecuse restul dimineții hăituind țapul prin țarc, alergîndu-se în acest timp cu o vînătaie în coaste și cu o mușcătură la șold. În cele din urmă, cu ajutorul unui spoitor în trecere, ținuse țapul suficient de mult cît să fie legat cu o funie. Apoi își lăsase mama să bandajeze rănile făcute de țap spoitorului și tîrîse lighioana către tîrg.

Uneori țapului îi trecea prin minte s-o ia la goană înainte, iar Brevis era tîrît după el, cu călciiele cizmelor înfipte în noroiul uscat al drumului, pînă cînd țapul decidea să se oprească, brusc, fără nici un avertisment, și dintr-un motiv pe care Brevis nu-l putea pricepe. Atunci Brevis se ridica de pe jos și începea din nou să tîrască animalul.

Ajunse la răscrucea de la marginea pădurii, transpirat, flămînd, plin de vînătăi, trăgînd de un țap care nu voia să coopereze. În intersecție stătea o femeie înaltă. Pe baticul cîrmîziu care-i înconjura părul negru se afla un cerc de argint. Rochia femeii era la fel de stacojie ca și buzele ei.

— Cum ți se spune, băiete? întrebă ea, cu o voce ca mierea cafenie, aromată.

— Mi se spune Brevis, doamnă, răspunse Brevis, remarcînd ceva ciudat în spatele femeii.

Era o căruță mică, dar între oiști nu era înhămat nimic. Băiatul se întrebă cum ajunsese căruța acolo.

— Brevis, toarse ea. Ce nume drăguț! Vrei să-mi vinzi țapul, Brevis?

Brevis ezită.

— Mama mi-a spus să duc țapul la tîrg, zise el, să-l vînd pentru o găină, niște grîu și niște napi, apoi să-i aduc acasă ce-am obținut în schimb.

— Cît ți-a spus mama ta să iei pe țap? întrebă femeia cu rochie stacojie.

— În nici un caz mai puțin de un florin, spuse băiatul.

Femeia zîmbi și întinse mîna. Ceva sclipi galben.

— Îți dau o guinee de aur, zise ea, adică suficient să cumperi un coteț plin de găini și o sută de baniță de napi.

Băiatul rămase cu gura căscată.

— Facem tîrgul?

Băiatul dădu din cap și întinse mîna în care ținea funia cu care era legat țapul.

— Poftim, se mulțumi să spună el, în minte avînd doar bogății fără limite și napi nenumărați.

Doamna luă funia. Apoi atinse țapul cu un deget pe frunte, între ochii lui galbeni, și dezlegă funia.

Brevis se aștepta ca țapul să țîșnească în pădure sau pe unul dintre drumuri, dar acesta rămase locului, ca și cum ar fi înlemnit. Brevis întinse mîna, să-și primească guineea de aur.

Femeia se uită la el, examinîndu-l de la părul transpirat, tuns scurt, pînă la degetele picioarelor noroite, și zîmbi încă o dată.

— Știi, spuse ea, cred că o pereche potrivită ar fi mai impresionantă decît un singur bidiviu. Nu ești de aceeași părere?

Brevis nu știa despre ce vorbea femeia și deschise gura ca să-i spună acest lucru. Dar atunci ea întinse

un deget lung și-l atinse la rădăcina nasului, între ochi, iar el se pomeni că nu mai putea să spună nimic.

Femeia pocni din degete, iar Brevis și țapul se grăbiră să se așeze între oiștile căruței. Iar Brevis fu surprins să remarce că mergea în patru picioare și că nu părea mai înalt decît animalul de lîngă el.

Vrăjitoarea pocni din bici, iar căruța ei porni pe drumul noroios, trasă de o pereche de țapi albi, cornuți.

Omulețul cel păros luase haina și pantalonii zdrențuiți ai lui Tristran, lăsîndu-l înfășurat într-o pătură, apoi se dusese în satul cuibărit în vale, între trei coline acoperite cu iarbă neagră.

Tristran rămase sub pătură, în seara caldă, și aștepta.

În tufișul de păducel din spatele lui pîlpîiau lumini. Băiatul își spuse că erau licurici sau alte insecte luminoase, dar, uitîndu-se mai atent, văzu că erau oameni mărunței care zburau și săreau din cracă în cracă.

Tristran își drese glasul, politicos. O grămadă de ochișori se uitară la el. Unele dintre micuțele făpturi dispărură. Altele se retraseră în tufărișul de păducel, în timp ce o mînă de indivizi mai curajoși decît ceilalți zburară către el.

Începură să rîdă cu glasuri subțiri, ca un zăngănit de clopoței, arătînd spre Tristran care avea pe el ghete rupte, o pătură, lenjerie de corp și un melon. Tristran se înroși și-și trase pătura în jurul trupului.

Una dintre ființele cele mici cîntă:

Hankety pankety
Băiat în pătură
Plecat la vînătoare
După o stea

Indiscutabil
Călătorește prin Țara Zînelor.
Ieși de sub pătură
Să vedem cine ești.

Iar altul cîntă:

Tristran Thorn
Tristran Thorn
Nu știe cum s-a născut
Și a jurat aiurea
Nădragii, haina și cămașa-s rupte
Deci stă aici singur
În curînd va înfrunta disprețul iubitei sale
Wistran
Bistran
Tristran
Thorn

— Plecați de aici, proștilor, zise Tristran, cu fața arzînd; și, neavînd altceva la îndemînă, aruncă în ei cu melonul său.

Așa că atunci cînd omulețul cel păros se întoarse din satul Revelry (nici un om în viață nu știa de ce satul poartă un asemenea nume, pentru că era un loc întunecos și sumbru, și așa fusese din vremuri îndepărtate)* îl găsi pe Tristran stînd morocănos lîngă un tufiș de păducel, înfășurat într-o pătură și jelind pierderea pălăriei sale.

— Au spus lucruri urîte despre iubita mea, zise Tristran. Domnișoara Victoria Forester. Cum de-au îndrăznit?

— Oamenii cei mici îndrăznesc orice, spuse prietenul său. Și vorbesc o grămadă de prostii. Dar spun și o mulțime de lucruri deștepte. Îi asculți pe riscul tău și îi ignori tot pe riscul tău.

— Au spus că în curînd o să înfrunt disprețul dragostei mele.

— Așa au spus?

Omulețul cel păros așează pe iarbă o varietate de haine. Chiar și la lumina lunii, Tristran văzu că hainele

* revelry înseamnă în engleză zaiafet, chiolhan (n.t.).

înșirate acolo nu semănau nici un pic cu hainele pe care le scosese de pe el ceva mai devreme.

În satul Wall bărbații poartă haine negre, cafenii sau cenușii. Chiar și cea mai roșie basma pentru purtat la gît, a celui mai roșcovan dintre fermieri, era decolorată iute de soare și de ploaie, fiind adusă la o culoare mai convenabilă. Tristran se uită la veșmintele cîrmîzii, roșcat-maronii și galbene precum canarul, veșminte care semănau mai mult cu costumele actorilor ambulanți sau cu conținutul cufărului pentru șarade al lui Joan, verișoara lui.

— Hainele mele?

— Acestea sînt de acum hainele tale, spuse mîndru omulețul cel păros. Le-am cumpărat. Materialul e de cea mai bună calitate — vezi, nu se șifonează și nu se rupe ușor — și nu-i nici rupt, nici zdrențuit. În plus, n-o să se mai vadă atît de evident că ești străin. Știi, oamenii de pe aici asta poartă.

Tristran se închipui făcîndu-și restul drumului înfășurat într-o pătură, ca un aborigen sălbatic din una din cărțile lui de școală. Apoi oftă, își scoase ghetele, lăsă pătura să cadă în iarbă, apoi, avîndu-l ca îndrumător pe omulețul cel păros („Nu, nu, băiete, asta se pune *peste* asta! Ce oare învățați voi în zilele astea?") fu îmbrăcat iute în noile și frumoasele sale veșminte.

Ghetele cele noi i se potriveau mai bine decît cele vechi.

Erau cu siguranță haine noi și frumoase. Cu toate că zicala spune că nu haina îl face pe om, nici penele frumoase nu fac frumoasă o pasăre, uneori acestea adaugă anumite mirodenii la rețetă. Iar Tristran Thorn în roșu-cîrmîziu și galben-canar nu era același om ca Tristran Thorn în costum de duminică și pardesiu. Exista o elasticitate în pașii lui, o semeție în mișcări, care nu existaseră înainte. Bărbia i se ridică, în loc să coboare, iar în ochi îi apăruse o sclipire pe care n-o avusese atunci cînd purta melon.

Pînă să mănînce prinzul pe care-l adusese omulețul cel păros din Revelry — și care consta din păstrăv afumat, un castron cu mazăre proaspăt dezghiocată, mai multe prăjituri cu stafide și o sticlă cu bere — Tristran se simțea deja în largul lui în straiele cele noi.

— Mi-ai salvat viața, băiete, în pădurea veștejită, spuse omulețul cel păros, iar tatăl tău m-a ajutat înainte să te naști tu, și nu vreau să se spună că-s un individ care nu-și plătește datoriile...

Tristran începu să mormăie ceva, că prietenul lui făcuse deja prea multe pentru el, dar omulețul cel păros îl ignoră și continuă:

— ... așa că m-am gîndit că știi unde-i steaua, nu-i așa?

Tristran arătă, fără să ezite, spre orizontul întunecat.

— Acum spune-mi *cît de departe* e steaua ta? Știi asta?

Tristran nu se gîndise la treaba asta, dar se pomeni spunînd:

— Un om trebuie să meargă, oprindu-se doar să doarmă, timp cît luna crește și apune deasupra sa de o jumătate de duzină de ori, traversînd munți înșelători și deșerturi arzătoare, înainte să ajungă la locul în care a căzut steaua.

Cuvintele acelea nu semănau cu ceea ce spunea el de obicei, așa că Tristran clipi, surprins.

— Exact așa cum am gîndit și eu, spuse omulețul cel păros, trăgîndu-și povara și aplecîndu-se deasupra ei, încît Tristran să nu vadă cum se descuia. Se pare că nu ești singurul care o caută. Îți amintești ce ți-am spus mai înainte?

— Să sap o groapă ca să-mi îngrop rahatul?

— Nu asta.

— Să nu spun nimănui numele meu adevărat, nici destinația mea?

— Nici asta.

— Atunci ce?

— *Cîte mile-s pînă-n Babilon?* recită omul.

— Oh! Da. Asta.

— *Pot să ajung acolo cît arde o luminare? Te duci și te poți întoarce.* Numai că-i vorba de o lumînare de ceară. Majoritatea lumînărilor nu țin atît de mult. A durat mult pînă am găsit-o pe asta.

Și scoase un ciot de lumînare, de mărimea unui măr pădureț, și i-l dădu lui Tristran.

Tristran nu văzu nimic neobișnuit în ciotul acela de lumînare. Era din ceară, nu din seu, și fusese folosită mult și topită. Fitilul arăta ars și înnegrit.

— Ce să fac cu asta? întrebă el.

— Toate la timpul lor, spuse omulețul cel păros și scoase altceva din sac. Ia și asta. O să ai nevoie.

Obiectul strălucea în lumina lunii. Tristran îl luă. Cadoul omulețului părea a fi un lanț subțire de argint, cu un lat la fiecare capăt. Era rece și alunecos la atingere.

— Asta ce-i?

— Chestia obișnuită. Răsuflare de pisică, solzi de pește, raze de lună în iazul morii, topite și bătute cu ciocanul de pitici. O să ai nevoie de asta ca să-ți aduci steaua cu tine.

— O s-o aduc?

— Sigur.

Tristran lăsă lanțul să-i cadă în palmă: părea din argint viu.

— Unde o să-l țin? N-am buzunare la hainele astea zăpăcite.

— Înfășoară-l în jurul mijlocului, pînă cînd o să ai nevoie de el. Uite așa. Gata. Însă ai un buzunar, în tunică, dedesubt, aici, vezi?

Tristran găsi buzunarul ascuns. Deasupra avea o butonieră. Puse în butonieră ghiocelul, floarea de sticlă pe care i-o dăduse tatăl lui ca amuletă, atunci cînd părăsise satul Wall. Se întrebă dacă floarea îi adusese noroc sau ghinion.

Apoi se ridică. Ținea în mînă traista sa de piele.

— Atenție, îi zise omulețul cel păros. Uite ce trebuie să faci. Ia lumînarea în mîna dreaptă. O să ți-o aprind eu. Apoi mergi către steaua ta. Să folosești lanțul ca s-o aduci aici. N-a rămas prea mult din lumînare, deci e bine să fii vioi și să mergi iute — o să regreți orice zăbavă. *Dacă ai picioarele ușoare*, da?

— Eu... cred că da, zise Tristran.

Rămase în picioare, așteptînd. Omulețul cel păros trecu mîna peste lumînare, care se aprinse cu o flacără galbenă sus și albastră jos. Vîntul adie, dar flacăra nu pîlpîi nici un pic.

Tristran luă lumînarea în mînă și începu să meargă. Lumînarea lumina lumea, lumina fiecare copac, fiecare tufiș, fiecare fir de iarbă.

După un pas, Tristran ajunse lîngă un lac, iar lumînarea strălucea puternic în apă. Apoi merse prin munți, printre stînci singuratice, unde lumina lumînării se oglindea în ochii făpturilor din zăpezile de pe culmi. Apoi merse printre nori, care, chiar dacă nu erau prea materiali, îi susțineau greutatea. Apoi, ținîndu-se bine de lumînare, ajunse sub pămînt, iar lumina lumînării se reflecta în pereții umezi ai peșterii. Apoi ajunse din nou în munți, după aceea pe un drum ce trecea printr-o pădure sălbatică — și zări o căruță trasă de doi țapi, condusă de o femeie în rochie roșie care arăta, zărită în fugă, așa cum era desenată Boadicea în cărțile sale de istorie. După încă un pas ajunse într-o vale înfrunzită și putu să audă susurul apei care clipocea și cînta curgînd într-un pîrîu micuț.

Mai făcu un pas, dar era încă în vale. Aici se aflau ferigi înalte și ulmi, degetăriță din belșug, iar luna răsărise pe cer. Tristran ridică lumînarea, căutînd steaua căzută — o piatră, poate o nestemată — dar nu văzu nimic.

Auzi însă ceva, prin clipocitul pîrîului: un smîrcîit și un înghițit în sec. Sunetul cuiva care se străduia să nu plîngă.

— Hei! zise Tristran.

Smîrcîitul încetă. Dar Tristran fu convins că zărise o lumină sub un alun, așa că se duse spre ea.

— Scuză-mă, spuse el, sperînd să-l calmeze pe cel care stătea sub alun și rugîndu-se să nu dea iarăși peste oamenii micuți care-i furaseră pălăria. Caut o stea.

Ca răspuns, un bulgăre de pămînt ud zbură de sub copac și-l lovi pe Tristran în obraz. Îl dureră un pic, iar bucăți de pămînt îi căzură pe lîngă guler și-i ajunseră sub haine.

— Nu vreau să-ți fac rău, zise el, cu glas puternic.

De data asta, cînd alt bulgăre de pămînt veni învîrtindu-se spre el, Tristran se feri, ghemuindu-se, iar lutul se izbi de un ulm din spatele lui. Tristran continuă să înainteze.

— Pleacă, zise o voce, răgușită și suspinînd, de parcă tocmai plînsese. Pleacă și lasă-mă în pace.

Fata era întinsă într-o poziție incomodă sub alun și-i aruncă lui Tristran o privire lipsită complet de prietenie. Ridică un alt bulgăre de noroi, amenințătoare, dar nu-l aruncă.

Avea ochii roșii și umflați. Părul ei era atît de blond încît părea alb, iar rochia-i de mătase albastră licărea în lumina lumînării. Fata sclipea, în timp ce stătea acolo.

— Te rog să nu mai arunci cu noroi în mine, o rugă Tristran. Nu voiam să te deranjez. Pe aici, pe undeva, este o stea căzătoare, iar eu trebuie s-o duc înapoi înainte să ardă luminarea.

— Mi-am rupt piciorul, spuse tînăra domniță.

— Sigur că-mi pare rău, zise Tristran. Dar eu caut *steaua*.

— Mi-am rupt piciorul cînd am căzut, spuse tînăra, cu tristețe.

Și aruncă grămada de noroi în el. Pulbere lucitoare căzu de pe brațul ei, atunci cînd se mișcă.

Bulgărele de noroi îl izbi pe Tristran în piept.

— Pleacă, plînse ea, îngropîndu-și fața în mîini. Pleacă și lasă-mă în pace.

— Tu ești steaua! exclamă Tristran, începînd să priceapă.

— Iar tu ești un nătărău, spuse fata, uzurător. Un gâgăuță, un tîmpit, un prost și un măscărici!

— Da, zise Tristran, cred că așa sînt.

Apoi dezlegă unul dintre capetele lanțului de argint și-l strecură în jurul mijlocului subțirel al fetei; aimți cum lațul lanțului se strînse în jurul propriului său mijloc.

Fata se uită la el cu amărăciune.

— Ce faci? întrebă ea cu un glas ce devenise brusc dincolo de jignire, dincolo de ură.

— Te iau cu mine acasă, spuse Tristran. Am jurat.

Iar atunci ciotul de luminare se topi violent și ultima bucată de fitil se cufundă în balta de ceară. Pentru o clipă, flacăra lumînării se ridică sus, luminînd valea, fata și lanțul ce nu putea fi rupt și care se întindea de la mijlocul ei pînă la mijlocul lui.

Apoi lumînarea se stinse.

Tristran se uită la stea — la față — și reuși, străduindu-se din răsputeri, să nu spună nimic.

Pot să ajung acolo cît arde o lumînare? își spuse el. *Poți să te duci și să te întorci.* Dar lumînarea se terminase, iar satul Wall se afla la șase luni de drum de locul în care era el.

— Vreau doar să știi, spuse cu răceală fata, că indiferent cine ești, indiferent ce intenții ai în privința mea, eu nu-ți voi da nici un fel de ajutor, nici nu-ți voi lua partea, ba chiar voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-ți zădărnicesc planurile și socotelile.

Apoi adăugă, din tot sufletul:

— Idiotule!

— Hmm, făcu Tristran. Poți să mergi?

— Nu, spuse ea. Am piciorul rupt. Ești și surd, nu numai tîmpit?

— Cei din neamul tău dorm? o întrebă el.

— Bineînțeles. Dar nu noaptea. Noaptea strălucim.

— Foarte bine, zise el. Eu o să încerc să dorm. Nu mă pot gîndi la altceva. Am avut o zi lungă, cu de toate. Poate reuşeşti şi tu să dormi. Ne aşteaptă un drum lung.

Cerul începu să se lumineze. Tristran îşi puse capul pe traistă şi se străduí să ignore insultele şi înjurăturile ce-i erau adresate de fata în rochie albastră, de la celălalt capăt al lanţului.

Se întrebă ce-o să facă omuleţul cel păros, văzînd că Tristran nu se întoarce.

Se întrebă ce făcea Victoria Forester în momentul acela şi decise că era probabil adormită în patul ei, din dormitorul ei, în casa de la ferma tatălui ei.

Se întrebă dacă şase luni de mers însemnau un drum lung şi se mai întrebă ce aveau să mănînce pe drum.

Se întrebă ce mîncau stelele...

Apoi adormi.

— Nătîng. Bădăran. Netot, spuse steaua.

Apoi oftă şi se aşezâ cît putu de comod, ţinînd seama de circumstanţe. Durerea din picior era surdă, dar continuă. Trase de lanţul din jurul mijlocului său, dar acesta era solid şi rezistent, nu putea nici să se strecoare din el, nici să-l rupă.

— Cretin. Nerod împuţit, mormăi ea.

Şi după aceea adormi, la rîndul ei.

Cinci

În care au loc alte lupte pentru coroană

La lumina strălucitoare a dimineții, tînăra domniță părea mai umană și mai puțin eterică. Nu spusese nimic de cînd se trezise Tristran.

Acesta își luă cuțitul și tăie o creangă căzută, făcînd o cîrjă în formă de Y, în timp ce tînăra stătea sub un sicomor și se uita la el, se încrunta la el și se strîmba la el din locul în care se afla. Tristran jupui coaja de pe o ramură verde și o înfășură în jurul furcii superioare a Y-ului.

Nu luaseră încă micul dejun și Tristran era flămînd. În timp ce lucra, stomacul lui ghiorăia. Steaua nu spusese că i-ar fi foame. Nu făcuse nimic, doar se uitase la el, la început plină de reproș, apoi cu o ură nedisimulată.

Tristran trase de coaja de copac, îi făcu un nod și o mai înfășură o dată.

— Sincer vorbind, n-am nimic cu tine, le spuse el femeii și dumbrăvii.

În lumina puternică a soarelui, femeia mai strălucea doar un pic, în locurile în care o atingea umbra cea mai întunecată.

Steaua își trecu degetul alb peste lanțul de argint ce se întindea între ei, urmărindu-i linia ce se înfășura în jurul mijlocului zvelt, și nu răspunse.

— Am făcut-o din dragoste, continuă Tristran. Și ești ultima mea speranță. Numele ei — numele iubitei mele — este Victoria Forester. Iar ea este cea mai frumoasă, cea mai înțeleaptă și mai blândă fată din întreaga lume.

Fata întrerupse tăcerea cu un mormăit disprețuitor.

— Și această făptură înțeleaptă și blândă te-a trimis aici să mă torturezi? zise ea.

— Nu chiar. Știi, mi-a promis tot ce doresc — fie mina ei, dacă vreau s-o iau de nevastă, fie buzele ei să le sărut — dacă îi aduc steaua pe care am văzut-o împreună căzînd alaltăieri noapte. Eu credeam că o stea căzătoare va arăta probabil ca un diamant sau ca o piatră, mărturisi el. Nu mă așteptam să fie o doamnă.

— Și dacă ai găsit o doamnă, de ce nu i-ai venit în ajutor sau de ce n-ai lăsat-o în pace? De ce ai tîrît-o în prostiile tale?

— Din dragoste, îi explică el.

Steaua îl privi cu ochi care aveau albastrul cerului.

— Sper să-ți stea în gît, spuse ea, cu glas lipsit de emoție.

— N-o să-mi stea, replică Tristran, cu mai multă încredere și cu mai multă veselie decît simțea în realitate. Ține. Încearcă asta.

Îi întinse cîrja, apoi se aplecă și încercă s-o ajute să se ridice în picioare. Simți o mîncărime — care nu era ceva neplăcut — în locul în care pielea lui o atinse pe a ei. Fata stătea pe pămînt ca un trunchi de copac, fără să facă nici un efort să se ridice.

— Ți-am spus că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să-ți zădărnicească planurile și socotelile, spuse ea, uitîndu-se în jur, în dumbravă. Cît de blîndă pare lumea asta ziua! Și cît de searbădă!

— Lasă-ți greutatea pe mine și sprijină-te în cîrjă, zise Tristran. Trebuie să te miști, cîndva.

Trase de lanț și, fără nici un chef, steaua începu să se ridice în picioare, sprijinindu-se mai întîi de Tristran, apoi de cîrjă, de parcă apropierea de el i-ar fi făcut scîrbă.

Apoi scoase un gîfîit, după care păru că se sufocă și se prăvăli în iarbă, unde rămase cu figura schimonosită, scoțînd gemete ușoare de durere. Tristran îngenunche lîngă ea.

— Ce te doare? întrebă el.

Ochii ei albaștri scînteiară, dar înotau în lacrimi.

— Piciorul. Nu pot să stau pe el. Probabil că-i rupt.

Pielea stelei devenise albă ca norii, iar ea tremura.

— Îmi pare rău, spuse fără nici un folos Tristran. Pot să-ți fac o atelă. Am făcut pentru oi. O să fie totul bine.

Îi strînse mîna fetei, apoi se duse la pîrîu, își înmuie batista în apă și o dădu stelei, ca să-și șteargă fruntea.

Spintecă alte vreascuri cu cuțitul. După care își dezbrăcă vestonul, își scoase cămașa și o rupse în fîșii pe care le folosi ca să lege atela — cît de strîns putu — în jurul piciorului rănit. Steaua nu scoase nici un sunet în acest timp, dar cînd Tristran făcu ultimul nod, avu impresia că o aude scîncind doar pentru ea însăși.

— Ar trebui să te duc la un doctor adevărat, îi spuse el. Nu-s chirurg, nici doctor.

— Nu? comentă ea, sec. Mă uimești.

Tristran o lăsă să se odihnească un pic la soare. Apoi zise:

— Cred că-i cazul să încercăm din nou.

Și o ridică în picioare.

Părăsiră valea înaintînd cu greu. Steaua își lăsa greutatea în cîrja sa și pe brațul lui Tristran. Se chircea la fiecare pas. Și de fiecare dată cînd se crispa sau se înfiora, Tristran se simțea vinovat și stînjenit, dar se liniștea gîndindu-se la ochii cenușii ai Victoriei Forester. Urmară o cărare a căprioarelor prin aluniș, în timp ce Tristran — care decisese că lucrul cel mai potrivit în

acestă situație era să o țină de vorbă — o întrebă de cît timp era stea, dacă era plăcut să fii stea, dacă toate stelele erau femei, și o informă că el presupusese întotdeauna că stelele erau globuri în flăcări de gaz care ardeau la depărtare de multe sute de mile, ca și soarele, doar că se aflau mai departe decît acesta, așa cum îi învățase domnișoara Cherry.

Steaua nu răspunse la nici una dintre aceste întrebări și afirmații.

— De ce ai căzut? întrebă el. Te-ai împiedicat de ceva?

Ea se opri, se întoarse și se uită la el, de parcă ar fi privit ceva neplăcut și aflat la distanță foarte mare.

— *Nu* m-am împiedicat, spuse ea, în cele din urmă. Am fost lovită. De *asta*, adăugă ea, apoi căută în rochie și scoase o piatră mare, gălbuie, care atîrna de un lanț de argint. Am o vînătaie în coaste, unde m-a izbit de m-a dărămat de pe cer. Iar acum sînt obligată s-o duc cu mine.

— De ce?

Ea păru că e gata să-i răspundă, apoi clătină din cap, închise gura și nu mai zise nimic. În dreapta lor, un rîuleț susura și plescăia, ținînd pasul cu ei. Soarele amiezei era deasupra capetelor lor, iar Tristran se pomeni că foamea sa creștea fără încetare. Scoase coltucul de pîine uscată din traistă, îl înmuie în pîrîu și îl împărți în două, jumătate-jumătate.

Steaua se uită la pîinea udă cu dispreț și n-o vîrî în gură.

— O să mori de foame, o avertiză Tristran.

Ea nu zise nimic, doar își ridică bărbia un pic mai sus.

Continuară să meargă prin pădure, înaintînd încet. Se chinuiră să urce pe o cărare de pe panta unui deal, care ducea peste copaci căzuți și care devenise atît de abruptă, încît steaua căzătoare și cel care o capturase erau amenințați să se rostogolească pînă jos.

— Nu există o cale mai ușoară? întrebă în cele din urmă steaua. Un drum sau un luminiș neted?

De îndată ce întrebarea fu pusă, Tristran cunoscu și răspunsul.

— Există un drum la o jumătate de milă de noi, îi spuse el, arătînd direcția, și un luminiș acolo, dincolo de desișul ăsta, adăugă el, întorcîndu-se să arate în altă direcție.

— Știi așa ceva?

— Da. Nu. Știu doar dacă mă întrebi.

— Hai să mergem în luminiș, zise ea, iar cei doi se strecurară prin desiș cum putură.

Le luă aproape o oră ca să ajungă în poiană, dar solul de acolo era neted și orizontal ca un teren de sport. Spațiul acela părea să fi fost curățat cu un scop, dar Tristran nu-și putea imagina care era acel scop.

În centrul poienii, pe iarbă, la oarecare distanță de ei, se afla o coroană de aur, ornamentată, care sclipea în soarele după-amiezei. Era împodobită cu pietre roșii și albastre. *Rubine și safire*, își spuse Tristran. Se pregătea să se îndrepte spre coroană, cînd steaua îl apucă de braț și-i spuse:

— Așteaptă. Nu auzi tobele?

Iar Tristran își dădu seama că auzea un bubuit ritmic de tobe ce venea de peste tot din jurul lor, de aproape și de departe, iar ecoul îi răspundea de pe coline. Și atunci se auzi un zăngănit puternic din copacii din celălalt capăt al luminișului și un țipăt strident, fără cuvinte. În poiană apăru un cal alb uriaș, cu coastele rănite și însîngerate. Năvăli în mijlocul luminișului, apoi se întoarse și-și lăsă capul în jos, înfruntîndu-și urmăritorul — care țîșni în poiană cu un mîrîit ce-i făcu piele de găină lui Tristran. Era un leu, care semăna însă prea puțin cu leul pe care-l văzuse Tristran la tîrgul din satul vecin, o făptură rîioasă, știrbă, urduroasă. Leul acesta era imens și avea culoarea nisipului la sfîrșitul după-amiezei. Intră în luminiș în goană, apoi se opri și mîrîi la calul cel alb.

Calul părea îngrozit. Coama sa era plină de sudoare și de sînge, avea o privire sălbatică. Atunci Tristran își dădu seama că din centrul frunții calului ieșea un corn lung, de fildeș. Animalul se ridică pe picioarele din spate, nechezînd și fornăind. O copită ascuțită, nepotcovită, atinse umărul leului, făcîndu-l pe acesta să urle ca o pisică mare, rîioasă, și să sară înapoi. Apoi, ținîndu-se la distanță, leul începu să-i dea tîrcoale inorogului, prudent, cu ochii săi aurii ațintiți permanent asupra cornului ascuțit care era tot timpul îndreptat asupra sa.

— Oprește-i, șopti steaua. Se vor omorî între ei.

Leul mîrîi la inorog. Mîrîitul începu încet, ca un tunet îndepărtat, și afîrșî ca un urlet care zgudui copacii, stîncile din vale și cerul. Apoi leul sări, inorogul plonjă, iar valea se umplu de auriu, argintiu și roșu, pentru că leul ajunse în spinarea inorogului, cu ghearele înfipte adînc în coastele acestuia, cu gura în gîtul acestuia, iar inorogul se văita, se zbătea și se arunca pe spate, chinuindu-se să scape de felina cea mare, izbind zadarnic cu copitele și cu cornul, încercînd să-l atingă pe cel care-l tortura.

— Te tog, fă ceva! Leul o să-l omoare! se rugă fata, insistent.

Tristran ar fi vrut să-i explice că tot ce putea spera — dacă s-ar fi apropiat de animalele furioase — era să fie împuns, izbit cu piciorul, sfîșiat cu ghearele și mîncat. Ar fi vrut să-i explice că de-ar fi supraviețuit apropierii de cele două fiare, tot n-ar fi putut să facă nimic, neavînd la dispoziție nici măcar o găleată cu apă, metoda tradițională de oprire în Wall a luptelor dintre animale. Dar, în timpul în care aceste gînduri îi trecuseră prin cap, Tristan ajunsese deja în centrul poienii, la o lungime de brat de fiare. Mirosul leului era profund, animalic, terifiant, iar tînărul se afla suficient de aproape ca să vadă expresia imploratoare din ochii negri ai inorogului.

Leul și inorogul se luptau pentru coroană, își spuse Tristran, amintindu-și vechiul cîntec pentru copii.

Leul îl bătu pe inorog prin tot oraşul
Îl bătu o dată
Îl bătu de două ori
Îl bătu din răsputeri
Îl bătu şi a treia oară
Ca să-şi păstreze puterea.

Apoi luă coroana din iarbă. Era grea şi moale ca plumbul. Se duse către animale, vorbindu-i leului aşa cum vorbea berbecilor furioşi şi oilor agitate de pe păşunea tatălui său, spunînd:

— Uite... Fii cuminte... Uite-ţi coroana...

Leul zgîlţîi inorogul în gheare, ca o pisică jucîndu-se cu o eşarfă de pînză, apoi se uită plin de uimire la Tristran.

— Salut, spuse Tristran şi văzu în coama leului mărăcini şi frunze; întinse coroana cea grea către fiara imensă. Ai cîştigat. Lasă-l pe inorog să plece.

Şi făcu un pas mai aproape. Apoi întinse mîinile ce-i tremurau şi aşezâ coroana pe capul leului.

Leul sări de pe trupul culcat al inorogului şi începu să meargă în tăcere prin luminiş, cu capul ridicat. Ajunse la marginea pădurii, unde se opri cîteva minute ca să-şi lingă rănile cu limba sa roşie, roşie. Apoi, torcînd ca un cutremur de pămînt, se strecură în pădure.

Steaua ţopăi pînă la inorogul rănit şi se lăsă cu stîngăcie în iarbă, cu piciorul rupt întins alături. Mîngîie inorogul pe cap şi zise:

— Sărmană, sărmană fiinţă!

Animalul deschise ochii negri şi se uită la ea, apoi îşi lăsă capul în poala ei şi închise iarăşi ochii.

În seara aceea, Tristran mîncă la cină ultima bucată de pline, iar steaua nu mîncă nimic. Insistase să rămînă lîngă inorog, iar Tristran nu se îndurase s-o refuze.

Acum poiana era întunecată. Cerul de deasupra lor se umpluse cu licăritul a mii de stele. Femeia-stea strălucea şi ea, de parcă ar fi fost frecată cu Calea Lactee, în timp ce inorogul lucea şi el uşor în beznă, ca luna

printre nori. Tristran stătea întins lîngă trupul uriaș al inorogului, simțind căldura acestuia ce radia în noapte. Steaua stătea de cealaltă parte a animalului. Se părea că îi murmura un cîntec inorogului, iar Tristran își dorea s-o audă mai bine. Fragmentul de melodie pe care-l surprinsese era bizar și atițător, dar fata cînta atît de încet, încît după aceea nu mai auzi nimic.

Degetele lui atinseră lanțul care-i lega. Era rece ca zăpada, subțire ca razele de lună pe iazul morii sau ca o sclipire de lumină pe un solz argintiu de păstrăv, atunci cînd acesta sare în asfințit, să se hrănească.

După scurt timp, Tristran adormi.

Regina-vrăjitoare își conducea căruța pe un drum din pădure, șfichiuindu-i pe cei doi țapi albi cu biciul, atunci cînd aceștia leneveau. Văzuse un foc mic pentru gătit, ce ardea lîngă cărare, cu vreo jumătate de milă în urmă, și-și dăduse seama după culoarea flăcărilor că era foc făcut de cineva asemenea ei, pentru că focul aprins de-o vrăjitoare arde cu o culoare neobișnuită. Așa că trăsese de hățurile țapilor atunci cînd ajunsese lîngă căruța cu coviltir vopsit în culori strălucitoare, țigănească, lîngă focul pentru gătit și lîngă bătrîna cu păr încărunțit care stătea lîngă foc și veghea frigarea de deasupra flăcărilor, în care se frigea un iepure de cîmp. Din abdomenul despicat al iepurelui picura grăsime, care sfîrîia cînd atingea jarul și provoca arome îngemănate de carne friptă și fum de lemn.

O pasăre multicoloră stătea pe locul vizitiului din partea din față a căruței cu coviltir, pe o stinghie de lemn. Pasărea își zburli penele și țipă alarmată cînd o văzu pe regina-vrăjitoare, dar era legată cu un lanț de stinghie și nu putea să zboare de acolo.

— Înainte să spui ceva, zise femeia cu păr cenușiu, vreau să-ți povestesc că sînt o sărmană vînzătoare de flori, o bătrînică nevoiașă care n-a făcut nimic nimănui, și că vederea unei doamne măreț și înspăimîntătoare ca dumneavoastră mă umple de groază și de teamă.

— N-o să-ți fac nici un rău, spuse regina-vrăjitoare.

Cotoroanța își mîji ochii și o privi din cap pînă-n picioare pe doamna în veșmînt roșu.

— Așa spuneți dumneavoastră, zise ea. Dar cum să știu că-i așa, eu, o biată bătrînică pe care a apucat-o tremuriciul? Poate plănuiți să mă jefuiți în timpul nopții, poate plănuiți ceva mai rău de atîta...

— Jur, spuse doamna în veșmînt stacojiu, pe regulile și obligațiile Asociației de surori din care facem parte amîndouă, pe puterea lilimelor, pe buzele, pe sînii și pe fecioria mea că nu-ți voi face nici un rău și că te voi trata ca și cum ai fi oaspetele meu.

— Asta-i suficient, drăguțo, zise bătrîna, și un zîmbet i se întinse pe față. Vino și stai jos. Prînzul va fi gata cît ar da un miel de două ori din coadă.

— Cu bucurie, spuse doamna în veșmînt stacojiu.

Țapii adulmecau și mestecau iarba și frunzele de lîngă căruță, uitîndu-se cu dispreț la catîrii priponiți care trăseseră căruța cu coviltir.

— Frumoși țapi, zise cotoroanța.

Regina-vrăjitoare își înclină capul și zîmbi cu modestie. Lumina focului scinteie în micul șarpe stacojiu înfășurat ca o brățară în jurul încheieturii ei.

— Draga mea, continuă cotoroanța, ochii mei nu mai sînt ce-au fost cîndva, dar am dreptate să cred că unul dintre indivizii ăștia frumoși și-a început viața mergînd în două picioare, nu în patru?

— S-a mai auzit de asemenea lucruri, recunoscu regina-vrăjitoare. De exemplu, pasărea ta cea minunată.

— Pasărea aceea a dat unul dintre obiectele de preț pe care le aveam de vînzare, l-a dăruit unui tip bun-de-nimic, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Iar după aceea mi-a provocat mari necazuri. Așa că zilele astea rămîne pasăre, cu excepția momentelor în care trebuie să facă treabă sau să aibă grijă de taraba cu flori. Iar dacă aș putea să găsesc o servitoare bună și solidă, căreia să nu-i fie frică de un pic de trudă, individa asta ar rămîne veșnic pasăre.

Pasărea ciripi tristă pe stinghia ei.

— Mi se spune doamna Semele, spuse cotoroanța.

Ți se spunea Sal plicticoasa, pe cînd erai un țînc mititel, își spuse regina-vrăjitoare, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

— Poți să-mi spui Morwanneg, spuse ea și se gîndi că făcuse un soi de glumă (pentru că Morwanneg înseamnă *valul mării*, iar numele ei adevărat era de multă vreme ca și cufundat și pierdut în oceanul cel rece).

Doamna Semele se ridică în picioare și se duse în interiorul căruței cu coviltir, apoi se întoarse cu două strâchini din lemn vopsit, două cuțite cu mîner de lemn și cu o ulcică plină cu ierburi uscate și zdrobite care alcătuiau o pulbere verde.

— Eu mănînc cu degetele, dintr-o farfurie de frunze proaspete, spuse ea, întinzînd o strachină doamnei în veșmînt stacojiu; strachina avea pe ea o floarea soarelui, vopsită, aflată sub un strat de praf. Dar m-am întrebat: cît de des ai o tovărășie atît de distinsă? Nimic n-o să fie suficient de bun. Cap sau coadă?

— Alege dumneata, spuse musafira.

— Atunci capul pentru tine, cu ochii lucioși și creier, cu urechi bune de rontăit. Iar eu voi lua noada, care are doar carne fadă de mestecat.

În timp ce vorbea, ridică frigarea de pe foc și, folosind ambele cuțite atît de iute încît păreau a fi doar o scînteiere a lamelor, tranșă trupul iepurelui și tăie carnea de pe oase, împărțind-o destul de corect în fiecare strachină. Apoi dădu ulcica plină cu ierburi musafirei.

— Nu avem sare, draga mea, dar dacă presari așa ceva, o să fie suficient. Un pic de busuioc, un pic de cimbru de munte... E rețeta mea proprie.

Regina-vrăjitoare își luă porția de iepure fript și unul dintre cuțite, apoi presără un pic de ierburi pe mîncare. Înfipse vîrful cuțitului într-o bucată și o mîncă încîntată, în timp ce gazda ei se jucă un timp cu porția ei, apoi suflă în ea, în timp ce din carnea cafenie ieșeau aburi.

— Cum e? întrebă bătrîna.

— Mîncabilă, răspunse musafira, sinceră.

— Ierburile o fac atît de bună, explică zgripțuroaica.

— Am simțit busuiocul și cimbrul, spuse musafira, dar mai există un gust, pe care mi-a fost greu să-l recunosc.

— Aha! spuse doamna Semele și hăpăi o felie de carne.

— Are un gust neobișnuit.

— Are. E vorba de o iarbă care crește doar în Garamond, pe o insulă din mijlocul unui lac întins. E foarte bună pentru tot soiul de cărnuri și pentru pește și-mi amintește un pic, ca aromă, de frunzele de anason cu un strop de nucșoară. Florile ai au cea mai atrăgătoare nuanță de portocaliu. E bună pentru vînturi și pentru friguri, în plus e un soporific ușor și are proprietatea ciudată că acela care o gustă nu poate, timp de cîteva ore, să spună decît adevărul.

Doamna în veșmînt stacojiu lăsă să-i cadă strachina pe pămînt.

— Iarbă limbus? Ai îndrăznit să-mi dai să mănînc iarbă limbus?

— Așa se pare, draga mea, spuse bătrîna, foarte încîntată. Deci, spune-mi, doamnă Morwanneg, dacă acesta e numele tău, unde te duci, în căruța ta cea frumoasă? Și de ce îmi amintești pe cineva pe care am cunoscut-o cîndva? Pentru că doamna Semele nu uită nimic și pe nimeni.

— Merg să găsesc o stea, spuse regina-vrăjitoare. O stea care a căzut în codrul cel mare de pe latura cealaltă a muntelui Pîntec. Iar cînd o s-o găsesc, o să-mi iau cuțitul cel mare și o să-i scot inima, cît timp mai e în viață și cît timp inima mai este a ei. Pentru că inima unei stele în viață este leacul deplin împotriva tuturor capcanelor vîrstei și timpului. Surorile mele așteaptă să mă întorc.

Doamna Semele hohoti și-și strînse brațele în jurul trupului, legănîndu-se, cu degetele-i oasoase înfipte în coaste.

— Inima unei stele! Hi, hi! Un asemenea lucru preţios e bun pentru mine. Trebuie să mănînc mult din ea ca să-mi revină tinereţea, pentru ca părul meu să se transforme din cenuşiu în auriu, pentru ca ţîţele mele fleşcăite să devină tari şi ţanţoşe. Apoi o să duc ce mai rămîne din inimă la bîlciul cel mare din Wall. Hi, hi!

— N-o să faci asta, zise musafira ei, foarte liniştită.

— Nu? Eşti oaspetele meu, dragă. Ai jurat. Ai mîncat din mîncarea mea. Conform legilor asociaţiei noastre, nu poţi să-mi faci nici un rău.

— Oh, există atît de multe lucruri pe care le pot face ca să-ţi fie rău, Plicticoasă Sal, dar o să mă mulţumesc să-ţi amintesc că acela care a mîncat iarbă limbus nu poate să spună decît adevărul, timp de mai multe ore. Încă un lucru, zise ea, şi în cuvintele ei pîlpîiau fulgere îndepărtate, iar pădurea se potoli, ca şi cum fiecare frunză şi fiecare copac ar fi ascultat cu atenţie tot ce glăsuia ea. Îţi spun următoarele: ai furat cunoştinţe la care nu aveai dreptul, dar de care nu vei profita. Pentru că nu vei fi în stare să vezi steaua, nu vei fi în stare s-o zăreşti, nu vei fi în stare s-o atingi, s-o simţi, s-o găseşti, s-o ucizi. Şi dacă altcineva îi va scoate inima şi ţi-o va da, nu vei şti acest lucru, chiar dacă o vei ţine în mînă. Aşa am grăit. Acestea sînt cuvintele mele şi acum spun adevărul. Şi mai află ceva: am jurat pe înţelegerea asociaţiei noastre că nu-ţi voi face rău. Dar n-am jurat că n-o să te transform într-o viespe neagră, că n-o să-ţi rup picioarele unul cîte unul şi n-o să te las pradă păsărilor, pentru că mi-ai făcut un asemenea lucru de ruşine.

Doamna Semele deschise ochii mari de frică şi se uită peste flăcările focului la musafira ei.

— Cine eşti tu? întrebă ea, în cele din urmă.

— Cînd m-ai întîlnit ultima oară, răspunse femeia în veşmînt stacojiu, domneam împreună cu surorile mele în Carnadine, înainte ca acesta să fie pierdut.

— *Tu*? Dar eşti moartă, moartă de mult timp!

— S-a spus că lilimele sînt moarte, dar ele au trăit întotdeauna. Veverița n-a găsit încă ghinda din care va crește stejarul din care se va face leagănul pentru copilul care mă va omorî, după ce va crește.

În timp ce vorbea, fulgerări argintii sclipeau și scînteiau în flăcări.

— Deci tu ești. Și ți-ai recăpătat tinerețea, oftă doamna Semele. Iar acum pot și eu să fiu iarăși tînără.

Doamna în veșmînt stacojiu se ridică și aruncă în foc strachina în care fusese porția ei de iepure.

— N-o să fii niciodată tînără, zise ea. Nu m-ai auzit? La o clipă după ce-o să plec o să uiți pînă și faptul că m-ai văzut. O să uiți totul, chiar și blestemul meu, deși cunoașterea acestuia te va necăji și te va irita, ca o durere într-un membru amputat de multă vreme. Și poate că în viitor o să-ți tratezi oaspeții cu mai multă bunăvoință și cu mai mult respect.

Atunci strachina de lemn fu cuprinsă de flăcări, de o vîlvătaie care pîrli frunzele stejarului aflate mult deasupra. Doamna Semele scoase strachina înnegrită din foc cu un băț și o stinse în iarba înaltă.

— Ce m-a apucat de mi-am aruncat strachina în foc? exclamă ea. Uite, unul dintre cuțitele mele frumoase, e ars tot și stricat. La ce m-am gîndit?

Nu primi nici un răspuns. De pe drum se auzea tropotitul ca de tobă a ceva ce părea a fi zgomot de copite de capră, gonind prin noapte. Doamna Semele clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-l scuture de praf și de pînze de păianjen.

— Îmbătrînesc, îi spuse ea păsării în multe culori care stătea pe stinghia ei de lîngă locul vizitiului, pasăre care văzuse totul și care nu uitase nimic. Îmbătrînesc. Și nu se poate face nimic împotriva acestui lucru.

Pasărea se mișcă stînjenită pe stinghie.

O veveriță roșie caută ceva, ezitînd un pic, în lumina focului. Luă o ghindă, o ținu o clipă în labele din față ce semănau cu niște mîini, ca și cum s-ar fi rugat, apoi fugi să îngroape ghinda și să uite de ea.

Scaithe's Ebb e un mic oraș, port la mare, construit pe granit, un oraș de luminărari, dulgheri și țesători de pînze, de marinari bătrîni cărora le lipsesc degete sau membre și care și-au deschis propria lor cîrciumă sau care-și petrec zilele în cîrciumi, iar ce le-a rămas din păr e împletit în cozi lungi, și mirișteа de pe bărbia lor s-a colorat de multă vreme în alb. Nu există tîrfe în Scaithe's Ebb, sau nici una care-i considerată astfel, deși există acolo destule femei care, dacă-s obligate, se vor descrie ca avînd mai multe căsătorii, cu un bărbat de pe corabia aceea la fiecare șase luni, cu alt soț de pe corabia ailaltă care se întoarce în port pentru o lună la fiecare nouă luni...

Socoteala acestor lucruri mulțumea multă lume. Și chiar dacă uneori dezamăgea, iar un soț se întorcea la nevasta sa în timp ce un alt soț era încă acasă, atunci urma o încăierare, iar cîrciuma îl consola pe cel care pierdea. Marinarii nu se sinchiseau de chestia asta, pentru că știau că așa merg lucrurile, că măcar exista o persoană care să bage de seamă că nu se mai întorceau de pe mare și să-i jelească. Iar nevestele se consolau știind că și soții le erau necredincioși, pentru că nimeni nu poate să lupte cu marea cînd e vorba de dragostea unui bărbat, din moment ce aceasta le este și mamă și iubită, și tot ea le va scălda trupurile, cînd va veni vremea, le va spăla transformîndu-le în coral, în fildeș și în perle.

Deci seniorul Primus de Stormhold ajunse într-o noapte în Scaithe's Edd, îmbrăcat complet în negru, cu o barbă deasă și zdravănă, precum un cuib de barză din coșurile din oraș. Sosi într-o caleașcă trasă de patru cai negri și luă o cameră la *Locul de odihnă al marinarului*, de pe Strada Cotită.

Era considerat ciudat în nevoile și cererile sale, pentru că-și adusese singur mîncare și băutură, pe care le ținea în cameră, încuiate într-un cufăr de lemn pe care-l descuia doar ca să ia un măr, o felie de brînză sau o cupă de vin piperat. Camera sa era cea mai de

sus din han, o clădire înaltă și fusiformă, clădită pe o ieșitură de stîncă pentru a ușura contrabanda.

Seniorul plătise un număr de băieți dintre cei care hoinăreau pe străzile din oraș să-l anunțe în clipa în care ar fi zărit că în localitate sosise cineva pe care nu-l cunoșteau, pe uscat sau pe mare. Puștii trebuia, în principal, să se uite după un individ foarte înalt, osos, cu părul negru, cu figură subțire de om flămînd și cu privire preocupată.

— Primus a învățat să fie atent, spuse Secundus celorlalți patru frați morți.

— Știți ce se zice, șopti Quintus, cu tonul melancolic al morților, care suna în ziua aceea precum valurile îndepărtate ce spălau prundișul. Un om care s-a săturat să se uite peste umăr ca să se ferească de Septimus s-a săturat de viață.

Dimineața, Primus discuta cu căpitanii care aveau navele în Scaithe's Ebb, făcîndu-le cinste cu grog, dar nu mînca, nici nu bea cu ei. După-amiaza cerceta corăbiile de la chei.

Curînd, zvonurile din Scaithe's Ebb (și erau multe) căpătară o singură formă: domnul cel bărbos voia să ia o corabie spre est. Acest basm fu izgonit iute de altul: că domnul va naviga pe *Inima unui vis* a căpitanului Yann, o navă cu velatură neagră și cu punți vopsite în roșu stacojiu, ce avea o reputație mai mult sau mai puțin savuroasă (menționez doar că se spunea că se ținea de piraterie în apele îndepărtate), și că acest lucru avea să se întîmple de îndată ce va ordona el.

— Bunule domn! strigă un băiețel către seniorul Primus. În oraș e un bărbat, venit pe uscat. S-a găzduit la jupîneasa Pettier. E slab și cu nasul coroiat. L-am văzut la *Mugetul oceanului*, făcînd cinste cu grog tuturor bărbaților din încăpere. Zice că-i un călător pe mare întristat, care caută un loc de acostare.

Primus mîngîie capul murdar al băiatului și-i dădu o monedă. Apoi se întoarse la pregătirile sale. În după-a-

miaza aceea se anunță că *Inima unui vis* va părăsi portul peste trei zile.

Cu o zi înainte ca *Inima unui vis* să ridice pînzele, Primus fu văzut vînzîndu-și caleașca și cei patru cai grăjdarului din Wardle Street, după care se duse pe chei și împărți monede cu valoare redusă băieților care hoinăresc pe străzi. Intră în cabina *Inimii unui vis* și dădu ordine stricte să nu-l deranjeze nimeni, sub nici un motiv, bun sau rău, pînă nu se vor afla la o săptămînă de port.

În seara aceea avu loc un accident nefericit. Un marinar care făcea parte din echipajul de pe *Inima unui vis* căzu, beat, pe pavajul alunecos din Revenue Street, și-și rupse șoldul. Din fericire, exista cine să-l înlocuiască: chiar marinarul cu care băuse în seara aceea și care-l convinsese pe omul rănit să facă o demonstrație a unor pași de dans deosebit de complicați pe pavajul ud. Iar marinarul acela, înalt, slab și cu nasul coroiat își semnă contractul cu un cerc chiar în noaptea aceea și urcă pe punte în zori, cînd corabia ieși din port prin ceața dimineții. *Inima unui vis* navigă spre est.

Seniorul Primus de Stormhold, cu barba proaspăt rasă, privi corabia din vîrful dealului pînă cînd dispăru din vedere. Apoi se duse pe Wardle Street, dădu grăjdarului banii înapoi și ceva pe deasupra, apoi plecă de pe coastă către vest, într-o caleașcă neagră, trasă de patru cai negri.

Era o soluție evidentă. La urma urmei, inorogul mersese în buiestru în urma lor cea mai mare parte a dimineții, împingînd uneori steaua în umăr cu fruntea sa mare. Rănile de pe coaste, care se deschiseseră ca niște flori roșii sub ghearele leului cu o zi înainte, se uscaseră acum, deveniseră cafenii și făcuseră coajă.

Steaua șchiopăta, șonticăia și se împletica, iar Tristran mergea alături de ea, lanțul cel rece legîndu-i mijloc de mijloc.

Pe de o parte, Tristran simțea că-i un soi de sacrilegiu să călărești un inorog, pentru că acesta nu era un cal, nu semnase nici una dintre vechile înțelegeri dintre om și cal. În ochii lui negri exista o anumită sălbăticie, ca și o vioiciune săltăreață în mersul său, periculos și nedomesticit. Pe de altă parte, Tristran începuse să simtă, într-un fel pe care nu-l putea descrie, că inorogului îi păsa de stea și că ar fi vrut s-o ajute. Așa că zise:

— Uite ce-i, știu chestia aia cu dejucatul tuturor planurilor mele în timpul drumului, dar dacă inorogul vrea, poate te va cără un pic în spatele său.

Steaua nu spuse nimic.

— Ei bine?

Steaua ridică din umeri.

Tristran se întoarse către inorog, se uită în ochii lui negri și-l întrebă:

— Înțelegi ce spun?

Animalul nu zise nimic. Tristran sperase că o să dea din cap sau o să bocăne cu copita, ca un cal dresat pe care-l văzuse pe pajiștea din sat cînd era mai mic. Inorogul se uitase pur și simplu la el.

— Vrei s-o cari pe doamna? Te rog!

Animalul nu scoase un cuvînt, nu dădu din cap, nu dădu din picior. Dar se duse la stea și îngenunche la picioarele ei.

Tristran ajută steaua să se urce pe spatele inorogului. Ea se prinse de coama lui încîlcită cu amîndouă mîinile și se așeză într-o parte, cu piciorul rupt întins. Și așa călătoriră ore în șir.

Tristran mergea alături de ei, ținînd cîrja fetei pe umăr, cu traista sa bălăngănindu-se în vîrful ei. Descoperi că era la fel de greu de călătorit ca și înainte, chiar dacă steaua mergea călare pe inorog. Atunci fusese obligat să meargă încet, să țină pasul cu șchiopătatul stelei, iar acum se grăbea să țină pasul cu inorogul, îngrijorat că animalul ar fi putut să se îndepărteze, iar lanțul ar fi putut s-o tragă pe stea de pe spatele ino-

rogului. În timp ce mergea, îi ghiorăia stomacul. Foamea îl chinuia. Tristran începu să se închipuie doar ca o foame înconjurată de un strat subțire de carne și mergea, mergea cît de iute putea...

Se împletici și-și dădu seama că se prăbușea.

— Vă rog să vă opriți, gemu el.

Inorogul încetini, apoi se opri. Steaua se uită în jos, spre el. Apoi se strîmbă și clătină din cap.

— Ai face mai bine să urci și tu, zise ea. Dacă te lasă inorogul. Altfel o să cazi și o să mă tragi pe pămînt după tine. Și trebuie să ne ducem undeva, într-un loc în care poți să găsești de mîncare.

Tristran dădu din cap, recunoscător.

Inorogul nu păru să se opună și așteptă fără să se împotrivească, așa că Tristran încercă să se cațăre pe el. Era ca și cum ar fi încercat să urce pe un zid neted. La fe de zadarnic. În cele din urmă, Tristran conduse animalul pînă la un fag care fusese dezrădăcinat cu ani în urmă de o furtună, de un vînt puternic sau de un uriaș nervos și, ținînd în mînă traista și cîrja stelei, se cațără de pe rădăcini pe trunchi, iar de acolo pe spatele inorogului.

— Există un sat pe cealaltă pantă a dealului, spuse Tristran. Mă aștept să găsim ceva de mîncare după ce vom ajunge acolo.

Apoi bătu ușor cu mîna liberă în trupul inorogului. Acesta începu să meargă. Tristran își puse mîna pe mijlocul stelei, ca să se țină drept. Simți pînza mătăsoasă a rochiei și, sub aceasta, lanțul gros de care era legat topazul, din jurul mijlocului ei.

Mersul călare pe un inorog nu era precum mersul călare pe un cal. Era un călărit mai sălbatic și mai ciudat. Inorogul așteptă pînă cînd Tristran și steaua se așezară bine pe spatele său, apoi, încet, treptat, începu să mărească viteza.

Copacii apăreau și dispăreau pe lîngă ei. Steaua se aplecă în față, cu degetele înfipte în coama inorogului. Tristran, care uitase de foame din cauza fricii, se ținea

de coastele animalului cu genunchii și se ruga să nu fie trîntiți la pămînt de vreo creangă întinsă deasupra drumului. Curînd, descoperi că experiența începu să-i placă. În călăritul unui inorog exista ceva ce putea fi descoperit doar de cei care puteau face acest lucru și care nu semăna cu nimic altceva: ceva aparte, îmbătător și plăcut.

Soarele apunea cînd ajunseră la marginea satului. Inorogul se opri pe pajiștea deluroasă, sub un stejar, și nu vru să meargă mai departe. Tristran coborî, aterizînd cu zgomot pe iarba fînețel. Îl durea noada, dar nu îndrăzni să și-o frece, pentru că steaua se uita la el, răbdătoare.

— Ți-e foame? o întrebă el pe stea.

Ea nu-i răspunse.

— Uite ce-i, zise el. Mie mi-e foame. Sînt flămînd. Nu știu dacă voi, stelele, mîncați. Nici ce mîncați. Nu vreau să flămînzești.

Se uită întrebător la ea. Steaua se uită în jos spre el, la început nepăsătoare, apoi, deodată, ochii ei albaștri se umplură de lacrimi. Ridică mîna și-și șterse lacrimile, lăsîndu-și o urmă de noroi pe obraz.

— Noi mîncăm doar beznă, spuse ea. Și bem doar lumină. Așa că nu mi-e foame. Sînt singură, sînt speriată, mi-e frig, sînt prizonieră, mă simt mizerabil, dar nu mi-e foame.

— Nu plînge, spuse Tristran. Mă duc în sat să fac rost de niște mîncare. Așteaptă aici. Inorogul o să te apere, dacă vine cineva.

Se întinse și o ridică cu blîndețe de pe spatele inorogului. Animalul își scuturâ coama, apoi începu să pască liniștit iarba de pe pajiște.

Steaua pufni.

— Să aștept aici? întrebă ea, ridicînd lanțul care-i unea.

— Oh! exclamă Tristran. Dă-mi mîna.

Steaua îi întinse mîna. Tristran încercă să dezlege lanțul, dar nu reuși.

— Hmmm, mormăi Tristran, apoi trase de lanțul din jurul mijlocului său, dar și acesta era bine prins. Se pare că și eu sînt legat de tine, așa cum tu ești legată de mine.

Steaua își aruncă părul pe spate, închise ochii și oftă din tot sufletul. Apoi deschise ochii și spuse, fiind din nou stăpînă pe sine:

— Poate e nevoie de un cuvînt magic sau ceva de genul ăsta.

— Nu cunosc nici un cuvînt magic, zise Tristran, ridicînd lanțul, care sclipea roșu și violet în lumina soarelui care apunea. Te rog, zise el.

Se auzi un clipocit în substanța lanțului și Tristran îl desprinse cu mîna din jurul mijlocului său.

— Gata, zise el și-i dădu stelei celălalt capăt al lanțului care o lega. O să încerc să nu întîrzii prea mult. Iar dacă cineva din lumea zînelor îți cîntă cîntece batjocoritoare, nu arunca în nici un caz cu cîrja în el, pentru că o să ți-o fure.

— N-o să arunc, făgădui ea.

— Trebuie să-mi făgăduiești, pe onoarea ta de stea, că n-o să fugi, spuse Tristran.

Steaua își atinse piciorul rupt.

— Un timp n-o să fug, răspunse ea, mușcător, iar Tristran trebui să se mulțumească doar cu atît.

Merse pe jos ultima jumătate de milă pînă în sat. Nu exista nici un han, pentru că satul era departe de drumurile bătute de călători, dar bătrîna corpolentă care-i explică acest lucru insistă s-o însoțească pînă la coliba ei, unde-i oferi o strachină de lemn plină cu budincă de ovăz cu morcovi în ea și o ulcică de bere. Tristran își schimbă basmaua de stambă pentru o sticlă cu tonic din flori de soc, o roată de brînză verde și o cantitate de fructe nefamiliare lui, care erau moi și pufoase, ca niște caise, dar aveau culoarea purpuriu-albastră a strugurilor și miroseau ca niște pere coapte. Iar femeia îi dădu și un șnop de fîn, pentru inorog.

Tristran se întoarse în pajiștea unde-i lăsase, mestecînd un fruct care era zemos, cărnos și destul de dulce.

Se întrebă dacă steaua o să vrea să guste dintr-un fruct și dacă o să-i placă, dacă o să-l guste. Spera să fie mulțumită de ceea ce-i adusese.

La început, Tristran crezu că greșise, că rătăcise drumul la lumina lunii. Nu, era același stejar, cel sub care stătuse steaua.

— Hei! strigă el.

Licurici și alte insecte luminoase străluceau verde și galben în gardul viu și în ramurile copacilor. Nici un răspuns. Tristran simți că i se face rău.

— Hei! strigă el, apoi încetă să strige, pentru că nu avea cine să-i răspundă.

Aruncă snopul de fîn și-i dădu un șut.

Steaua era la sud-vest de el și se mișca mai iute decît putea el să meargă. O urmări la lumina strălucitoare a lunii. În sinea sa, se simțea stupefiat și prostit, cuprins de vinovăție, de rușine și de regret. N-ar fi trebuit să-i dezlege lanțul, ar fi trebuit s-o lege de copac. Ar fi trebuit s-o oblige pe stea să meargă cu el în sat. Astea erau lucrurile care-i treceau prin cap în timp ce mergea. Dar un alt glas îi vorbea în același timp, atrăgîndu-i atenția că de n-ar fi dezlegat-o atunci, ar fi făcut acest lucru altădată, iar ea ar fi fugit atunci.

Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată, apoi începu să se împiedice de rădăcini, în timp ce drumul îl ducea printre copaci bătrîni în adîncurile pădurii. Lumina lunii dispăru treptat sub acoperișul des de frunze, iar după ce se mai împletici zadarnic prin beznă un timp, Tristran se întinse sub un copac, își puse capul pe traistă și închise ochii, plîngîndu-și de milă pînă cînd adormi.

Într-o trecătoare stîncoasă de munte, pe panta din partea cea mai de sud a muntelui Pintec, regina-vrăjitoare smuci de hățurile căruței ei trase de țapi, o opri și aspiră pe nări aerul rece.

Miriade de stele atîrnau reci pe cerul de deasupra ei.

Buzele ei roșii, roșii se curbară într-un zîmbet de-o asemenea frumusețe, de-o asemenea strălucire, arătînd o fericire curată și perfectă, încît ți-ar fi înghețat sîngele în vine dacă l-ai fi văzut.

— Iată, spuse ea. Vine către mine.

Iar vîntul din trecătoarea de munte hăuli triumfător peste ea, ca și cum i-ar fi răspuns.

Primus stătea lîngă jarul focului și tremura sub roba sa groasă, neagră. Unul dintre armăsarii cei negri, care se trezise sau visa, nechezâ și pufni, apoi se potoli din nou. Primus își simțea figura bizar de rece. Îi lipsea barba sa deasă. Scoase cu un băț un bulgăre de lut din jar. Scuipă în palme, apoi despică lutul fierbinte și mirosi carnea dulce de arici, care se copsese încet în jăratec, în timp ce el dormise.

Își mîncă micul dejun cu meticulozitate, scuipînd oasele mărunte în foc după ce mestecase carnea de pe ele. Împinse ariciul pe gîtlej cu o felie de brînză tare și cu un vin alb, ușor oțețit.

După ce mîncă, își șterse mîinile de robă și aruncă runele ca să găsească piatra de topaz care-i oferea domnia orașului de pe stîncă și a domeniilor uriașe ale Stormholdului. Aruncă runele și apoi se uită uluit la plăcile mici, pătrate, din granit roșu. Le luă din nou, le scuturâ în mîinile cu degete lungi, le aruncă pe pămînt și se uită din nou la ele. Apoi Primus scuipă în jăratec, iar acesta sfîrîi ușor. Adună plăcile și le lăsă să cadă în punga de la briu.

— Se mișcă iute, se îndepărtează, își spuse Primus.

Apoi se pișă pe jarul focului, pentru că se afla într-o zonă sălbatică unde erau bandiți, spiriduși și făpturi și mai rele, iar el nu avea nici un chef să le atragă atenția asupra prezenței sale. După aceea înhămă caii la caleașcă, urcă pe capră și mînă trăsura către pădure, spre vest, către șirul de munți din spatele acesteia.

Fata se ținea bine de gîtul inorogului, în timp ce acesta gonea prin pădurea întunecată.

Printre copaci nu pătrundea lumina lunii, dar inorogul scînteia și strălucea într-o lumină albă, ca și luna, în timp ce fata însăși sclipea și lumina ca și cum ar fi răspîndit o pulbere luminoasă. Și în timp ce ea trecea printre copaci, un privitor îndepărtat ar fi avut impresia că fata sclipea din cînd în cînd, ca o stea micuță.

Șase

Ce spune copacul

Tristran Thorn visa.

Era într-un măr, uitîndu-se pe fereastră la Victoria Forester, care se dezbrăca. În timp ce ea își scotea rochia, scoțînd la iveală o grămadă de lenjerie, Tristran simți că ramura îi alunecă de sub picioare, apoi se prăbuși prin aer, în lumina lunii...

Cădea pe lună.

Iar luna vorbea cu el: *Te rog*, șopti luna, cu un glas care-i amintea un pic de cel al mamei sale, *apăr-o. Apără-mi copilul. Ei vor să-i facă rău. Eu am făcut tot ce-am putut.* Iar luna i-ar fi spus mai multe, și poate că i-a și spus, dar luna se transformă în oglindirea luminii lunii în apa aflată mult sub el, iar Tristran deveni conștient că pe fața lui mergea un păianjen mic și că avea o crampă la gît, așa că ridică mîna și dădu la o parte cu grijă păianjenul de pe obraz, și soarele dimineții îl lovi în ochi, iar lumea era aurie și verde.

— Visai, spuse o voce de femeie tînără de undeva, de deasupra lui. Vocea era blîndă și avea un accent

straniu. Tristran auzea frunzele foșnind în fagul arămiu de deasupra sa.

— Da, răspunse el celei care era în copac. Visam.

— Și eu am avut un vis, noaptea trecută, zise glasul. În visul meu, m-am uitat în sus și am văzut întreaga pădure, iar ceva uriaș se mișca prin ea. Și a venit tot mai aproape și am știut ce era.

Vocea feminină încetă brusc să vorbească.

— Ce era? întrebă Tristran.

— Totul, răspunse vocea. Era Pan. Pe cînd eram foarte tînără, cineva — poate era o veveriță, veverițele vorbesc atît de mult, sau o cotofană, sau vreun pește — mi-a spus că Pan stăpînește întreaga pădure. Adică nu o stăpînea ca un proprietar. Adică nu ar fi vîndut pădurea altcuiva, nici n-ar fi ridicat un zid în jurul ei...

— Nici n-ar fi tăiat copacii, zise Tristran, ca s-o ajute.

Se așternu tăcerea. Tristran se întrebă unde dispăruse fata.

— Hei! zise el. Hei!

Se auzi alt foșnet de frunze deasupra sa.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, zise vocea.

— Îmi cer scuze, spuse Tristran, fără să știe prea bine de ce își cerea iertare. Dar mi-ai spus că Pan stăpînea pădurea...

— Sigur că o stăpînea, spuse vocea. Nu-i greu să stăpînești ceva. Sau pe cineva. Trebuie doar să știi că-i al tău, apoi să vrei să-i dai drumul. Pan stăpînește pădurea aceasta în acest fel. Și în vis a venit la mine. Și tu erai în visul meu, ducînd de lanț o fată tristă. Ea era foarte, foarte tristă. Pan mi-a spus să te ajut.

— Pe mine?

— Și asta m-a făcut să mă simt cald, arzător și fierbinte în interior, din vîrful frunzelor pînă la capătul rădăcinilor. Așa că m-am trezit, iar tu erai aici, dormind cu capul pe trunchiul meu, sforăind ca un porc.

Tristran își scărpină nasul. Încetă să mai caute o femeie printre ramurile fagului arămiu de deasupra sa și se uită chiar la copac.

— Eşti un copac, zise Tristran, exprimîndu-şi gîndurile în cuvinte.

— N-am fost întotdeauna copac, spuse vocea, prin foşnetul frunzelor fagului roşcat. Un vrăjitor m-a făcut copac.

— Ce-ai fost înainte? întrebă Tristran.

— Crezi că mă place?

— Cine?

— Pan. Dacă tu ai fi stăpînul pădurii, ai da cuiva o treabă de făcut, i-ai spune să dea tot ajutorul şi sprijinul posibil, dacă nu l-ai plăcea?

— Ei bine... zise Tristran, dar înainte să decidă care-i răspunsul cel mai politicos, copacul spusese deja:

— O nimfă. Am fost o nimfă a pădurii. Dar am fost urmărită de un prinţ, nu unul drăguţ, ci de celălalt soi, şi ai crede că un prinţ, chiar de soi rău, ştie ce-s acelea limite, nu-i aşa?

— Şi aşa e?

— Aşa am crezut eu, dar nu şi el, aşa că am făcut un pic de vrajă în timp ce alergam şi *bum!* am devenit copac. Ce zici?

— Doamnă, nu ştiu cum erai ca nimfă a pădurii, dar acum eşti un copac magnific.

Copacul nu răspunse imediat, dar frunzele foşniră frumos.

— Şi ca nimfă am fost frumoasă, recunoscu ea, cu timiditate.

— Despre ce fel de ajutor şi sprijin e vorba? întrebă Tristran. Nu că aş fi pretenţios, în clipa asta am nevoie de tot ajutorul şi sprijinul pe care-l pot căpăta. Dar un copac nu-i locul evident în care să cauţi aşa ceva. Tu nu poţi să vii cu mine, nici să mă hrăneşti, nici să aduci steaua aici, nici să ne trimiţi înapoi în satul Wall, ca să-mi văd iubita. Sînt sigur că faci o treabă grozavă oprind ploaia, dar acum nu plouă...

Copacul foşni.

— De ce nu-mi spui povestea ta şi să mă laşi pe mine să judec dacă pot sau nu să te ajut?

Tristran începu să protesteze. Simțea steaua îndepărtîndu-se de el cu viteza inorogului care galopa, și nu avea timp de pierdut cu recitarea aventurilor din viața sa pînă în momentul acela. Dar îi trecu prin minte că progresele pe care le făcuse pînă atunci în călătoria sa se datoraseră faptului că acceptase ajutorul care-i fusese oferit. Așa că se așeză pe jos și-i povesti fagului arămiu tot ce-i trecu prin minte despre dragostea sa, pură și adevărată, pe care o simțea pentru Victoria Forester; despre promisiunea pe care i-o făcuse acesteia să-i aducă steaua căzătoare — nu orice stea căzătoare, ci aceea pe care o văzuseră împreună din vîrful Dyties Hill; despre călătoria sa prin Țara Zînelor. Îi povesti copacului despre cei întîlniți în drum, despre omulețul păros și despre zînele mititele care-i furaseră melonul; îi povesti despre lumînarea magică, despre mersul său de leghe întregi pînă în valea în care era steaua; despre leu și despre inorog; și despre felul în care pierduse steaua.

Își termină povestea și se lăsă tăcerea. Frunzele arămii de pe copac fîșniră ușor, ca bătute de o briză blîndă, apoi mai puternic, de parcă ar fi venit furtuna. Apoi frunzele alcătuiră un glas jos, mîndru, care spuse:

— Dacă ai fi ținut-o înlănțuită, iar ea ar fi scăpat de lanțuri, atunci nici o putere de pe pămînt sau din cer n-ar fi putut să mă oblige să te ajut, nici măcar marele Pan sau doamna Sylvia, indiferent cît s-ar fi rugat sau m-ar fi implorat. Dar tu i-ai dezlegat lanțul, iar pentru asta o să te ajut.

— Mulțumesc, spuse Tristran.

— O să-ți spun trei adevăruri. Două dintre ele o să ți le spun acum, iar ultimul e pentru momentul în care o să ai cel mai mult nevoie de el. Vei judeca singur cînd va fi momentul acela. În primul rînd, steaua e în mare pericol. Lucrurile care se întîmplă în mijlocul pădurii sînt cunoscute curînd în marginile ei cele mai îndepărtate, copacii vorbesc cu vîntul, vîntul duce vorba pînă în pădurea cea mai învecinată... Există forțe care vor

să-i facă rău, mai mult decît rău. Trebuie s-o găsești și s-o protejezi. În al doilea rînd, există o cărare prin pădure, care trece pe lîngă bradul acela (pot să-ți spun despre bradul ăla niște lucruri care ar face și o piatră să roșească), iar peste cîteva minute pe cărarea aceea va trece o caleașcă. Grăbește-te și n-o s-o ratezi. În al treilea rînd, întinde mîinile.

Tristran întinse mîinile. De deasupra coborî o frunză de culoarea aramei, care alunecă spre el, rotindu-se, și se opri fix în palma sa dreaptă.

— Ține, spuse copacul. Pune-o bine. Și ascultă ce-o să-ți spună, atunci cînd o să ai cea mai mare nevoie. Caleașca e aproape. Fugi! Fugi!

Tristran își luă traista și o luă la goană, iar în timp ce fugea băgă frunza în buzunarul interior al tunicii. Auzea bocănitul copitelor prin luminiș, apropiindu-se tot mai mult. Știa că nu poate să ajungă la timp, cu toate că dorea cu disperare să prindă caleașca, dar continuă să gonească pînă cînd auzi doar bubuitul inimii sale, care-i răsuna în piept și în urechi, și șuieratul aerului pe care-l trăgea în plămîni. Se împletici printre ferigi și ajunse la cărare exact cînd caleașca ajunse în locul acela.

Era o caleașcă neagră, trasă de patru cai negri ca noaptea și mînată de un individ alb la față, îmbrăcat într-o robă lungă, neagră. Era la douăzeci de pași de Tristran. Acesta rămase locului, gîfîind, încercă să strige, dar avea gîtul uscat, dispăruse toată vlaga din el, iar glasul său semăna cu un soi de șoaptă răgușită. Încercă să strige și reuși doar să horcăie.

Caleașca trecu pe lîngă el fără să încetinească.

Tristran rămase pe pămînt și-și trase răsuflarea. Apoi, temîndu-se pentru soarta stelei, se ridică în picioare și merse, cît de iute putu, pe cărarea din pădure. Nu mersese mai mult de zece minute cînd dădu de caleașca aceea neagră. O creangă uriașă, mare cît un copac, căzuse dintr-un stejar pe cărare chiar în fața cailor, iar

vizitiul, care era singurul pasager din caleașcă, se chinuia s-o dea la o parte din drum.

— A naibii chestie! zise vizitiul, care purta o robă lungă, neagră, și care, după părerea lui Tristran, avea aproape cincizeci de ani. N-a fost nici vînt, nici furtună. Pur și simplu a căzut. A îngrozit caii.

Individul avea un glas profund, răsunător.

Tristran și vizitiul deshămară caii și-i legară cu funii de craca de stejar. Apoi cei doi oameni împinseră, cei patru cai traseră, și împreună tîrîră creanga la marginea drumului. Tristran mulțumi în gînd stejarului a cărui creangă se prăbușise, fagului arămiu și lui Pan al pădurilor, apoi îl întrebă pe vizitiu dacă putea să-l ia și pe el cu trăsura, pînă ieșeau din codru.

— Nu iau pasageri, zise vizitiul, frecîndu-și bărbia nerasă.

— Bineînțeles, zise Tristran. Dar fără mine ai fi rămas aici. Cu siguranță că m-a trimis providența să te ajut, așa cum providența mi te-a trimis. Nu-ți cer să te abați din drum și s-ar putea să vină iarăși un moment în care să fii bucuros să ai la dispoziție încă o pereche de mîini.

Vizitiul caleștii îl privi pe Tristran din cap pînă-n picioare. Apoi scotoci în punga de catifea care-i atîrna la cingătoare și scoase o mînă de plăci pătrate, din granit roșu.

— Alege una, îi spuse el lui Tristran.

Tristran alese o plăcuță de piatră și-i arătă individului simbolul sculptat în ea.

— Hmmm!

Asta fu tot ce spuse vizitiul. Apoi comandă din nou:

— Alege alta.

Tristran se supuse.

— Încă una.

Bărbatul își frecă bărbia încă o dată.

— Da, poți să vii cu mine, zise el. Runele par sigure în privința asta. Deși vor exista pericole. Poate vor mai fi și alte ramuri căzute, care trebuie mutate. Poți să stai

în față, dacă vrei, pe capra vizitiului, lîngă mine, ca să-mi ții tovărășie.

Tristran remarcă un lucru ciudat, în timp ce urca pe capră. Cînd aruncase o privire în interiorul caleștii, i se păruse că vede cinci domni albi, toți îmbrăcați în cenușiu, care se uitau cu tristețe la el. Dar cînd se mai uită o dată, în trăsură nu era nimeni.

Caleașca zăngănea și hodorogea pe drumul înierbat, sub un acoperiș verde-auriu de frunze. Tristran era îngrijorat din cauza stelei. Își zise că aceasta fusese prost dispusă, dar, la urma urmei, avusese destule motive. Spera că steaua va reuși să se ferească de necazuri pînă o va lua cu el.

Se spunea uneori că șirul de munți cenușii și negri care se întindeau ca o șiră a spinării de la nord spre sud în partea aceea a Țării Zînelor fuseseră cîndva un uriaș, care crescuse atît de mare și de greu încît într-o zi, epuizat doar de efortul de a trăi și a se mișca, se întinsese pe cîmpie și se cufundase într-un somn atît de adînc, încît treceau secole între două bătăi ale inimii sale. Asta, dacă chiar așa s-a întîmplat, trebuie să se fi petrecut cu mult timp în urmă, în Prima Eră a lumii, cînd totul era piatră și foc, apă și vînt, iar din vremurile acelea au rămas prea puțini în viață ca să atragă atenția că-i o minciună, de nu fusese adevărat. Dar, adevărat sau nu, lumea le spunea celor patru munți mari din șir muntele Cap, muntele Umăr, muntele Pintec și muntele Genunchi, iar colinele din sud erau cunoscute drept Picioarele. Printre munți existau trecători, una între cap și umăr, acolo unde ar fi trebuit să fie gîtul, și una chiar la sud de muntele Pîntec.

Erau niște munți sălbatici, locuiți de făpturi sălbatice: troli de culoarea ardeziei, oameni sălbatici păroși, fauni rătăcitori, capre de munte și gnomi mineri, călugări, exilați și, uneori, cîte o vrăjitoare pe culme. Nu era unul dintre lanțurile muntoase înalte din Țara Zînelor, cum era de exemplu muntele Huon, în vîrful căruia se

afla Stormhold. Dar era un obstacol dificil pentru călătorii singuri care-l traversau.

Regina-vrăjitoare străbătuse trecătoarea de la sud de muntele Pintec în două zile, iar acum aștepta la gura trecătorii. Țapii erau priponiți de un mărăciniș, pe care-l rontăiau fără entuziasm. Vrăjitoarea stătea lîngă căruță și-și ascuțea cuțitele cu o gresie.

Cuțitele erau vechi, aveau mînerele făcute din os, iar lamele din piatră vulcanică cioplită, neagră ca smoala, cu forme albe, ca niște fulgi de zăpadă, înghețate pentru totdeauna în obsidian. Erau două cuțite: unul mic, cu lamă ca de secure, masiv și greu, pentru despicat cutia toracică, pentru tăiat în bucăți; celălalt lung, cu lamă ca de pumnal, pentru tăiat inima. Cînd cuțitele fură atît de ascuțite încît vrăjitoarea ar fi putut să-ți taie gîtul cu oricare dintre ele, iar tu n-ai fi simțit decît atingerea ușoară a unui fir de păr și căldura împrăștiindu-se a sîngelui care s-ar fi scurs în tăcere, regina-vrăjitoare le puse deoparte și-și începu pregătirile.

Se duse la capre și îi șopti fiecăreia un cuvînt vrăjit.

Acolo unde stătuseră țapii stăteau acum un bărbat cu un barbișon alb și o femeie cam băiețoasă, cu ochi inexpresivi. Cei doi nu spuneau nimic.

Vrăjitoarea se ghemui lîngă căruța ei și-i șopti și acesteia cîteva cuvinte. Căruța nu făcu nimic, iar vrăjitoarea bătu din picior.

— Încep să îmbătrînesc, spuse ea celor doi servitori, iar aceștia nu răspunseră nimic, nici nu indicară prin ceva că-i înțeleseseră zisele. Lucrurile neînsuflețite au fost întotdeauna mai greu de schimbat decît cele însuflețite. Sufletele lor sînt mai bătrîne, mai proaste și mai greu de convins. Dacă aș avea din nou tinerețea mea... în zorii lumii puteam să transform munții în mări și norii în palate. Puteam să populez orașe cu pietricelele din prundiș. Dacă aș fi din nou tînără...

Oftă și ridică mîna. În jurul degetelor ei pîlpîi o flacără albastră, apoi, cînd vrăjitoarea cobori mîna și o întinse ca să atingă căruța, focul dispăru.

Vrăjitoarea se ridică. Acum în părul ei negru ca pana corbului apăruseră șuvițe cenușii, îi apăruseră cearcăne la ochi, dar căruța dispăruse, iar vrăjitoarea stătea în fața unui han mic, la marginea trecătorii prin munți.

În depărtare răsună tunetul, iar fulgerul pîlpîi în zare.

Firma hanului se legăna și scîrțîia în bătaia vîntului. Pe ea era pictată imaginea unei căruțe.

— Voi doi, spuse regina-vrăjitoare, intrați înăuntru. Ea vine în direcția asta și va trebui să meargă prin trecătoarea aceasta. Iar eu trebuie doar să mă asigur că va intra înăuntru. *Tu*, zise ea bărbatului cu bărbiță albă, ești Billy, proprietarul circiumii. Eu voi fi nevasta ta, iar *ăsta*, spuse ea arătînd spre fata cu ochi lipsiți de inteligență, fată care fusese cîndva Brevis, este fiica noastră, ospătărița.

Din culmile munților răsună o altă bubuitură de tunet, mai tare decît înainte.

— O să plouă curînd, spuse vrăjitoarea. Hai să aprindem focul.

Tristran simțea steaua în fața lor, mergînd mereu înainte. Avea impresia că distanța se reducea.

Spre ușurarea sa, caleașca urma drumul stelei. La un moment dat, la o răscruce, Tristran fu îngrijorat că s-ar putea s-o ia pe ramificația nepotrivită. Era gata să părăsească trăsura și să călătorească singur, dacă s-ar fi întîmplat asta.

Tovarășul său trăsese de hățuri, coborîse de pe capră și-și scosese runele. Apoi, după ce-și încheiase consultarea acestora, se urcase la loc și mînase caleașca pe drumul din stînga.

— Dacă nu-s necuviincios, pot să întreb în căutarea cărui lucru vă aflați? zise Tristran.

— A destinului meu, răspunse bărbatul, după o scurtă pauză. A dreptului meu de a conduce. Și tu?

— Există o tînără doamnă pe care am jignit-o prin comportarea mea, răspunse Tristran. Vreau să-mi cer iertare.

Și de îndată ce rosti cuvintele, știu că erau adevărate.

Vizitiul mîrîi.

Acoperișul pădurii se rărea iute. Copacii deveniră mai distanțați, iar Tristran zări munții din fața sa și oftă.

— Ce mai munți! exclamă el.

— Cînd o să fii mai în vîrstă, îi zise tovarășul său, să-mi vizitezi citadela de pe culmea muntelui Huon. *Acela* e munte, iar de acolo putem să ne uităm de sus la munți ca *ăsta*, care-s doar niște coline, spuse el, făcînd un gest către muntele Pîntec, aflat în fața lor.

— Sincer vorbind, spuse Tristran, sper să-mi petrec restul vieții ca fermier crescător de oi în satul Wall, pentru că am avut destule aventuri, cît să-mi ajungă pentru o viață de om, cu lumânări și cu copaci, cu o tînără și cu un inorog. Dar iau invitația în spiritul în care a fost făcută și mulțumesc. Iar dacă dumneata o să vizitezi satul Wall, trebuie să vii în casa mea, iar eu o să-ți dau haine de lînă, brînză de oaie și tocană de miel cît poți mînca.

— Ești foarte amabil, spuse vizitiul; drumul era mai ușor, făcut din prundiș sfărîmat și din piatră nivelată, iar el pocni din bici ca să-i facă pe cei patru armăsari negri să meargă mai iute. Zici că ai văzut un inorog?

Tristran fu gata să-i povestească tovarășului său despre întîlnirea cu inorogul, dar se gîndi mai bine și se mulțumi să spună:

— Era un animal foarte nobil.

— Inorogii sînt făpturile lunii, zise vizitiul. N-am văzut niciodată vreunul. Dar se spune că slujesc luna și îndeplinesc ordinele ei. Trebuie să ajungem în munți mîine seară. O să poposim în seara asta, la apus. Dacă vrei, poți să dormi în caleașcă. Eu o să dorm lîngă foc.

În tonul vocii sale nu avusese loc nici o schimbare, dar Tristran știu, cu o siguranță subită și șocantă prin intensitatea ei, că omul acela era speriat de ceva, era îngrozit pînă-n măduva oaselor.

În noaptea aceea, în vîrfurile munților pîlpîiră fulgere. Tristran dormi pe scaunul de piele al caprei, cu capul pe un sac cu ovăz. Visă fantome, lună și stele.

Ploaia începu în zori, brusc, de parcă cerul s-ar fi transformat în apă. Norii joși și cenușii ascundeau munții. Tristran și vizitiul înhămară caii la caleașcă și porniră prin ploaia ce nu înceta. Urcau la deal, iar caii nu mergeau mai iute decît un pedestraș.

— Poți să intri înăuntru, spuse vizitiul. N-are rost să ne udăm amîndoi.

Își puseseră pe ei niște haine de ploaie dintr-o bucată, pe care le găsiseră sub capră.

— Acum nu pot să fiu mai ud decît sînt decît dacă aș sări într-un rîu, zise Tristran. Rămîn aici. Două perechi de ochi și două perechi de mîini s-ar putea să însemne salvarea noastră.

Tovarășul lui mormăi ceva. Își șterse ploaia de pe ochi și de pe gură cu mîna rece, umedă, apoi zise:

— Ești un prost, băiete. Dar apreciez oferta ta, zise el și trecu hățurile în mîna stîngă, apoi îi întinse mîna dreaptă. Sînt cunoscut drept Primus. Seniorul Primus.

— Tristran, Tristran Thorn, zise el, simțind că, într-un fel, omul acela cîștigase dreptul de a-i cunoaște numele adevărat.

Își strînseră mîinile. Ploaia curgea mai puternic. Caii își încetiniră mersul și mai mult, pentru că drumul devenise un pîrîu, iar ploaia zdravănă împiedica să se vadă ceva, la fel de bine ca și ceața cea mai deasă.

— Există un om, spuse seniorul Primus, strigînd ca să fie auzit peste zgomotul ploii, iar vîntul îi sufla cuvintele de pe buze. E înalt, arată un pic ca mine, dar e mai subțire și cu nasul mai coroiat. Ochii săi par nevinovați și preocupați, dar în ei se vede moartea. Se numește Septimus, pentru că a fost al șaptelea băiat

pe care l-a zămislit tatăl nostru. Dacă îl vezi vreodată, fugi și ascunde-te. El are treabă cu mine. Dar nu va ezita să te ucidă dacă îi stai în cale, sau să te transforme în instrumentul său cu care să mă ucidă pe mine.

O rafală furioasă de vînt aruncă o găleată de apă de ploaie pe gîtul lui Tristran.

— Pare un om foarte periculos, spuse Tristran.

— Este cel mai periculos om pe care o să-l întîlnești vreodată.

Tristran se uită tăcut la ploaie și la întunericul care se lăsa. Era tot mai greu să vezi drumul. Primus vorbi din nou:

— După părerea mea, e ceva nenatural în furtuna asta.

— Nenatural?

— Sau mai mult decît natural, supranatural, dacă vrei. Sper ca pe drum să fie vreun han. Caii au nevoie de odihnă, iar mie mi-ar prinde bine un pat uscat și un foc care să mă încălzească. Și o mîncare bună.

Tristran strigă că-i de aceeași părere. Apoi stătură împreună, udindu-se tot mai mult. Tristran se gîndi la stea și la inorog. Steaua era acum udă și ii era frig. Își făcu griji în legătură cu piciorul ei rupt, se gîndi că avea probabil rosături de la călărit. Și totul din vina lui. Se simți mizerabil.

— Sînt cea mai mizerabilă persoană care a trăit vreodată, îi spuse el seniorului Primus, cînd se opriră să hrănească armăsarii din traistele cu ovăz umed.

— Ești tînăr și îndrăgostit, spuse Primus. Orice tînăr în situația ta e cel mai mizerabil tînăr care a trăit vreodată.

Tristran se întrebă cum de ghicise seniorul Primus existența Victoriei Forester. Se imaginâ povestindu-i acesteia aventurile sale, în fața focului din salon, după ce se va întoarce în Wall. Dar, cumva, toate poveștile sale păreau cam neinteresante.

Se părea că în ziua aceea întunericul începuse chiar la apus, iar acum cerul era deja negru. Drumul lor

continua să urce. Ploaia se potolise pentru o clipă, apoi pornise din nou, cu o putere dublă, căzînd mai rău ca niciodată.

— Se vede o lumină în partea aceea? întrebă Tristran.

— Nu văd nimic. Poate-i un miraj sau un fulger, zise Primus.

Apoi ajunseră la o cotitură a drumului şi zise:

— Am greşit. Chiar e o lumină. Bravo, tinere! Dar în munţii aştia există lucruri rele. Să sperăm că indivizii vor fi prietenoşi.

Caii căpătară brusc energie, după ce văzuseră care le era destinaţia. Un fulger scoase la iveală munţii ce se ridicau abrupt în fiecare parte.

— Avem noroc! strigă Primus, vocea lui de bas bubuind ca tunetul. E un han!

Șapte

„La căruță"

Steaua era udă pînă la piele cînd ajunse în trecătoare, era tristă și tremura. Își făcea griji pentru inorog: nu găsiseră hrană pentru acesta în ultima zi a călătoriei, pentru că iarba și ferigile pădurii fuseseră înlocuite de pietre cenușii și de tufișuri cioturoase cu mărăcini. Copitele nepotcovite ale inorogului nu erau potrivite pentru drumul pietros, nici spatele lui nu fusese făcut să care călăreți, iar pasul lui devenise tot mai încet.

În timp ce mergeau, steaua blestemă ziua în care căzuse în lumea asta umedă și neprietenoasă. Văzută din înaltul cerului păruse blîndă și primitoare. Dar asta fusese înainte. Acum steaua ura totul din lumea asta, cu excepția inorogului, ba chiar, din cauza rosăturilor provocate de călărit, ar fi fost încîntată să-și petreacă timpul cît mai departe de acesta.

După o zi de ploaie cu găleata, luminile hanului fură imaginea cea mai atrăgătoare pe care o văzuse de cînd se afla pe Pămînt.

— *Fii atent unde calci, fii atent unde calci!* răpăiră stropii de ploaie pe pietre.

Inorogul se opri la cincizeci de metri de han și nu voi să se apropie mai mult. Ușa hanului era deschisă, umplînd lumea cenușie cu lumină galbenă, caldă.

— Bună ziua, drăguțo, spuse un glas primitor din prag.

Steaua mîngîie gîtul ud al inorogului, dar acesta nu se mișcă, rămase țeapăn acolo, ca o fantomă albă în lumina hanului.

— Vrei să intri, drăguțo? Sau vrei să stai acolo, în ploaie?

Vocea prietenoasă a femeii o încălzi pe stea, o liniști. Avea amestecul potrivit de îngrijorare și de spirit practic.

— Putem să-ți dăm de mîncare, dacă asta cauți. Înăuntru arde focul în cămin și avem destulă apă caldă ca să umplem o cadă, să-ți scoți frigul din oase.

— Eu... am nevoie de ajutor ca să intru, spuse steaua. Piciorul meu...

— Vai, sărmana de tine! zise femeia. O să-l pun pe Billy, soțul meu, să te care înăuntru. În grajd avem fîn și apă proaspătă, pentru animalul tău.

Inorogul se uită în jur furios cînd femeia se apropie.

— Bine, bine, drăguțule. N-o să vin prea aproape. La urma urmei, au trecut ani îndelungați de cînd eram destul de fecioară ca să pot să ating un inorog, și mulți ani îndelungați de cînd a fost văzut vreunul prin părțile astea...

Nervos, inorogul o urmă pe femeie în grajd, ținîndu-se la distanță de ea. Apoi străbătu grajdul, pînă la ultima despărțitură unde se așeză pe paiele uscate. Iar steaua coborî din spatele lui, udă leoarcă și vai de capul ei.

Billy se dovedi a fi un individ morocănos, cu barbă albă. Nu spuse mare lucru, dar cără steaua în han și o așeză pe un scaun cu trei picioare în fața unui foc de bușteni care trosnea.

— Sărmana de tine, zise nevasta hangiului, care-i urmase înăuntru. Uită-te la tine, ești udă ca o zînă a apelor, uite ce baltă ai făcut sub tine, iar rochia ta drăguță, în ce stare e, trebuie să fii udă pînă la piele...

Apoi, după ce-și trimise soțul de acolo, o ajută pe stea să-și scoată rochia udă, pe care o atîrnă într-un cuier de lîngă foc, iar stropii de apă sfîrîiau și fîsîiau cînd picau pe cărămizile fierbinți ale căminului.

În fața focului se afla o cadă de tablă, iar nevasta hangiului puse un paravan de hîrtie în jurul ei.

— Cum îți place baia, întrebă ea, plină de solicitudine. Caldă, fierbinte, sau bună să fierbi raci în ea?

— Nu știu, zise steaua, goală, avînd pe ea doar piatra de topaz de pe lanțul de argint din jurul mijlocului ei și simțindu-se amețită din cauza modului bizar în care evoluaseră lucrurile. N-am mai făcut baie pînă acum.

— N-ai mai făcut niciodată? întrebă nevasta hangiului, părînd uimită. Sărmana rățușcă! Atunci n-o s-o facem prea fierbinte. Să mă chemi dacă ai nevoie de încă o găleată de apă, am pus-o la încălzit pe focul din bucătărie. Iar după ce o să termini baia, o să-ți aduc niște vin fiert și napi dulci copți.

Și, înainte ca steaua să protesteze și să-i explice că ea nu mănîncă, nici nu bea, femeia se grăbi să plece, lăsînd steaua în cada de tablă, cu piciorul rupt prins în atele scos din apă și rezemat de scaunul cu trei picioare. La început, apa fusese prea fierbinte, apoi steaua se obișnui cu căldura și se relaxă și, pentru prima oară de cînd căzuse din cer, fu complet fericită.

— Ești o scumpă, zise nevasta hangiului, cînd se întoarse. Cum te simți acum?

— Mult, mult mai bine, datorită dumitale, răspunse steaua.

— Și inima ta? Cum se simte inima ta? întrebă femeia.

— Inima mea? se miră steaua, pentru că fusese o întrebare ciudată, dar îngrijorarea femeii păruse sinceră. Se simte fericită. Mai liniștită. Mai puțin tulburată.

— Bine. Foarte bine. Hai să te încălzim și mai bine. Să te încălzim pe dinăuntru.

— Sînt convinsă că, sub îngrijirea dumitale, inima mea va străluci și va arde de fericire, zise steaua.

Nevasta hangiului se aplecă și o ciupi pe stea sub bărbie.

— Ești o rățușcă drăgălașă și spui lucruri frumoase.

Apoi femeia zîmbi cu înțelegere și-și trecu mîna prin părul cu șuvițe cenușii. După aceea atîrnă o robă din material gros, pentru prosoape, de marginea paravanului.

— Asta-i pentru tine, s-o porți după ce termini baia — nu, nu te grăbi, rățușco — o să te simți bine și o să-ți țină cald, căci rochia ta frumoasă o să mai fie umedă un timp. Strigă-mă cînd vrei să ieși din cadă, iar eu o să vin și o să-ți dau o mînă de ajutor, spuse femeia, după care se aplecă și atinse pieptul stelei între sîni, cu degetul ei rece, apoi zîmbi. O inimă bună, puternică.

În lumea asta cufundată în întuneric există oameni buni, își spuse steaua, care se încălzise și era mulțumită. Afară, ploaia și vîntul răpăiau și băuleau prin trecătoarea din munți, dar în han, „La căruță", era cald și bine.

Mai tîrziu, nevasta hangiului, împreună cu fiica ei cea cu figură de prostănacă, ajutară steaua să iasă din baie. Lumina focului scînteie în topazul prins în argint pe care steaua îl purta pe un lanț de argint înfășurat în jurul mijlocului ei pînă cînd topazul — și trupul stelei — dispăru sub materialul gros, pentru prosoape, al robei.

— Acum, draga mea, spuse nevasta hangiului, vino aici și simte-te bine.

O ajută pe stea să meargă la o masă lungă de lemn, în capul căreia se aflau un satîr și un cuțit, ambele cu mînere din os și cu lame din sticlă întunecată. Sprijinindu-se și țopăind, steaua ajunse la masă și se așeză pe banca de lîngă aceasta.

Afară se auzi o rafală de vînt, iar focul scoase flăcări verzi, albastre și albe. După aceea, din exteriorul hanului

răsună o voce de bas, acoperind urletul elementelor naturii:

— Servitori! Mîncare! Vin! Foc! Unde-i grăjdarul?

Hangiul Billy și fiica sa nu se mișcară, se mulțumiră doar să se uite la femeia în rochie roșie, ca și cum ar fi așteptat instrucțiuni. Aceasta strînse din buze, după care zise:

— Treaba asta poate să mai aștepte. Un pic. La urma urmei, nu pleci nicăieri, draga mea! spuse ea stelei. Nu cu piciorul în starea în care este și în nici un caz pînă nu stă ploaia, nu-i așa?

— Vă apreciez ospitalitatea mai mult decît pot să spun în cuvinte, zise steaua din tot sufletul.

— Sigur că o apreciezi, spuse femeia în rochie roșie, apoi degetele ei atinseră cuțitele negre cu nerăbdare, de parcă ar fi avut ceva de făcut ce nu suferea amînare. O să avem destul timp după ce-or să plece persoanele astea enervante.

Lumina din han era lucrul cel mai bun și mai aducător de fericire pe care-l văzuse Tristran în timpul călătoriei sale prin Țara Zînelor. În timp ce Primus răcnea cerînd ajutor, Tristran deshămă căii epuizați și-i duse unul cîte unul în grajdul de lîngă han. În ultima despărțitură dormea un cal alb, dar Tristran era prea ocupat ca să se oprească și să-l privească mai atent.

Știa — undeva, într-un loc ciudat din mintea sa, cel care știa direcții și distanțe referitoare la lucruri pe care nu le văzuse niciodată și locuri în care nu fusese vreodată — că steaua era pe aproape, iar asta îl liniștea și-l făcea să fie nervos. Știa că armăsarii erau mai obosiți și mai flămînzi decît el. Prînzul său — și, după cum bănuia, și înfruntarea sa cu steaua — mai putea aștepta.

— O să țesal caii, îi spuse el lui Primus. Altfel o să răcească.

Bărbatul cel înalt își puse mîna uriașă pe umărul lui Tristran.

— Ești un flăcău bun! O să trimit un ospătar să-ți aducă niște bere fierbinte.

Tristran se gîndi la stea, în timp ce țesăla caii și le curăța copitele. Ce avea să-i spună? Ce avea să-i spună *ea*? Țesăla ultimul cal cînd o ospătăriță mohorîtă veni aducîndu-i o cană cu vin aburind.

— Pune-o acolo, îi spuse el. O s-o beau cu plăcere de îndată ce-o să am mîinile libere.

Fata puse cana deasupra unei lăzi și plecă, fără să spună nimic.

Chiar atunci, calul din ultima despărțitură se ridică în picioare și începu să dea cu copitele în ușă.

— Potolește-te, băiete, îi strigă Tristran, potolește-te, iar eu o să văd dacă pot să găsesc niște ovăz și niște tărîțe calde pentru voi toți.

În copita din față a armăsarului era o piatră mare, iar Tristran o scoase cu grijă. Decise că avea să spună *Doamnă, vă rog să primiți scuzele mele cele mai umile și din tot sufletul. Domnule*, avea să-i răspundă steaua, *le primesc cu bucurie. Iar acum să mergem în satul tău, ca să mă prezinți iubitei tale, ca dovadă a devotamentului tău față de ea...*

Gîndurile sale fură întrerupte de un zăngănit puternic, iar un cal alb uriaș — apoi își dădu seama imediat că nu era un cal — dărîmă ușa despărțiturii și năvăli, disperat, spre el, cu cornul coborît.

Tristran se aruncă pe paiele de pe podea, cu brațele deasupra capului.

Trecură cîteva clipe. Tristran își ridică încet capul. Inorogul se oprise în fața cănii și-și îndreptase cornul către vinul fiert.

Tînărul se ridică cu greu în picioare. Vinul aburea și clocotea, apoi lui Tristran îi trecu prin minte — informația ieșind la iveală dintr-un basm uitat de mult sau dintr-o poveste pentru copii — că un corn de inorog era un leac împotriva...

— Otrăvii, şopti el, iar inorogul îşi ridică iute capul şi-l privi pe Tristran în ochi, iar Tristran ştiu că era adevărat.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. În jurul hanului, vîntul răcnea ca o vrăjitoare cuprinsă de nebunie.

Tristran alergă spre uşa grajdului, apoi se opri şi se gîndi. Căută în buzunarul tunicii, găsi bucata de ceară care rămăsese din luminare, iar de ea era lipită o frunză arămie uscată. Desprinse cu grijă frunza de pe ceară. Apoi o duse la ureche şi ascultă ce-i spuse aceasta.

— Vreţi vin, stăpîne? întrebă femeia de vîrstă medie cu rochie lungă, roşie, atunci cînd Primus intră în han.

— Nu, răspunse acesta. Am o superstiţie personală care spune că pînă în ziua în care o să văd cadavrul rece al fratelui meu zăcînd în faţa mea pe pămînt trebuie să beau doar din vinul meu şi să mănînc doar hrană pe care am obţinut-o şi am pregătit-o eu însumi. Aşa voi face şi aici, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Sigur, o să plătesc ca şi cum aş fi băut vinul vostru. Pot să te necăjesc cerîndu-ţi să pui sticla asta a mea lîngă foc, ca să iasă frigul din ea? Am un tovarăş de drum, un tînăr care se ocupă de cai. El n-a depus un asemenea jurămînt şi-e sigur că dacă i-ai trimite o oală cu bere fierbinte, băutura i-ar scoate frigul din oase...

Ospătăriţa făcu o plecăciune şi se întoarse în bucătărie.

— Deci, gazda mea, se adresă Primus hangiului cu barbă albă, cum sînt paturile de aici? Aveţi saltele de paie? Există foc în dormitoare? Observ cu deosebită plăcere că în faţa căminului există o cadă de baie — dacă aveţi o găleată cu apă fierbinte, aş face baie, ceva mai tîrziu. Dar cred că n-o să plătesc pentru asta decît o monedă mică de argint.

Hangiul se uită la nevasta sa care zise:

— Paturile noastre sînt bune. O să pun servitoarea să facă foc în dormitor, pentru dumneavoastră şi tovarăşul dumneavoastră.

Primus își scoase roba neagră, udă leoarcă, și o atîrnă lîngă foc, alături de rochia încă udă a stelei. Apoi se întoarse și văzu o tînără doamnă care stătea la masă.

— Alt oaspete? zise el. Bine ne-am întîlnit, doamnă, în această vreme nesănătoasă.

Chiar atunci se auzi un bocănit puternic în ușa grajdului alăturat.

— Ceva a tulburat caii, spuse îngrijorat Primus.

— Poate tunetul, zise nevasta hangiului.

— Da, poate, răspunse Primus; atenția sa fusese atrasă de altceva; se duse la stea și o privi în ochi, timp de cîteva clipe. Tu, zise el, apoi ezită, după care spuse, sigur de ceea ce spunea. Ai piatra tatălui meu. Ai Puterea Stormholdului.

Fata îl privi cu ochi ce aveau albastrul cerului.

— Foarte bine, spuse ea. Cere-mi-o, ca să pot termina cu toată prostia asta.

Nevasta hangiului veni în grabă și se așeză în capul mesei.

— Rățușcă drăgălașă, zise ea cu severitate, nu trebuie să-i superi pe ceilalți oaspeți.

Primus văzu cuțitele de pe tăblia de lemn a mesei. Le recunoscu. În subteranele din Strormhold existau pergamente vechi în care erau descrise aceste cuțite și li se spunea numele pe care le aveau. Erau lucruri vechi, din Prima Eră a lumii.

Ușa din față a hanului se deschise cu zgomot.

— Primus! strigă Tristran, năvălind înăuntru. Au încercat să mă otrăvească!

Seniorul Primus își apucă sabia cea scurtă, dar în clipa aceea regina vrăjitoare luă cuțitul cel lung și-l aruncă în el, cu o mișcare iute, exersată, înfigîndu-i-l în gît...

Lucrurile se întîmplară prea iute pentru ca Tristran să le poată urmări. Intrase, văzuse steaua și pe seniorul Primus, hangiul și familia ciudată a acestuia, apoi sîngele țîșnise ca o fîntînă stacojie în lumina focului.

— Prindeți-l! strigă femeia în rochie stacojie. Prindeți flăcăul!

Billy și servitoarea fugiră către Tristran. Iar atunci inorogul intră în han.

Tristran se aruncă la o parte din calea lui. Inorogul se ridică pe picioarele din spate și izbitura uneia dintre copitele sale acuțite o aruncă de perete pe ospătăriță.

Billy își lăsă capul în jos și se repezi spre inorog, de parcă ar fi vrut să-l lovească puternic cu fruntea. Inorogul își lăsă și el capul în jos, iar hangiul Billy își găsi sfîrșitul.

— *Țîmpitule!* răcni nevasta hangiului, furioasă, apoi înaintă spre inorog, cu un cuțit în fiecare mînă; sîngele îi pătase mîna dreaptă și antebrațul cu o culoare asemănătoare rochiei sale.

Tristran căzuse pe jos și se tîrîse în patru labe către cămin. Ținea în mîna dreaptă bucata de ceară, tot ce mai rămăsese din luminarea care îl adusese acolo. O strînsese în mînă pînă cînd aceasta devenise moale și ușor de modelat.

— Trebuie neapărat să meargă, își zise Tristran, sperînd că arborele știuse ce spune.

În spatele său, inorogul gemu, îndurerat.

Tristran rupse un șnur din tunică și strînse ceara în jurul acestuia.

— Ce se întîmplă? întrebă steaua, care se tîrîse în patru labe către Tristran.

— Nu știu, recunoscu acesta.

Atunci regina-vrăjitoare scoase un răcnet, pentru că inorogul o străpunsese cu cornul, pe care-l înfipsese în umărul ei drept. Inorogul o ridicase triumfător de pe podea și se pregătea să dea cu ea de pămînt, apoi s-o strivească sub copitele-i ascuțite pînă cînd va muri, dar, deși trasă în țeapă, regina-vrăjitoare se răsuci și înfipse vîrful celui mai lung dintre cuțitele de obsidian în ochiul inorogului, pînă în craniu.

Animalul se prăvăli pe podeaua de lemn a hanului, iar sîngele i se scurgea din coaste, din ochi și din gura

deschisă. Mai întîi se prăbuşi în genunchi, apoi se dărîmă complet cînd viaţa se scurse din el. Limba tărcată ieşea într-un mod jalnic din gura inorogului mort.

Regina vrăjitoare îşi trase trupul din corn şi se ridică în picioare, cu o mînă ţinîndu-se de umărul rănit, iar cu cealaltă ridicînd satîrul.

Se uită în încăpere şi îi descoperi pe Tristran şi pe stea ghemuiţi lîngă foc. Încet, chinuitor de încet, se tîrî către ei, cu satîrul în mînă şi cu un zîmbet pe faţă.

— Inima de aur, arzătoare, a unei stele liniştite e mult mai bună decît inima pîlpîitoare a unei steluţe speriate, le spuse ea, cu un glas ciudat de liniştit şi de detaşat, care ieşea însă din figura ei plină de sînge. Dar chiar şi inima unei stele înfricoşate şi speriate e mai bună decît nimic.

Tristran luă mîna stelei în mîna sa dreaptă.

— Ridică-te, îi spuse el.

— Nu pot, îi răspunse ea.

— Ridică-te sau vom muri, zise el, ridicîndu-se în picioare.

Steaua dădu din cap şi, chinuindu-se, lăsîndu-şi greutatea pe el, începu să încerce să se ridice.

— *Ridică-te sau vei muri*? îl imită regina-vrăjitoare. Oh, copii, veţi muri oricum, în picioare sau aşezaţi. Pentru mine e acelaşi lucru.

Şi făcu încă un pas spre ei.

— Acum, zise Tristran, cu o mînă ţinînd-o pe stea de braţ, cu cealaltă ţinînd lumînarea improvizată, acum *mergi!*

Şi-şi întinse mîna stîngă spre foc.

Simţi durere şi arsură, atît de tare încît îi venea să ţipe, iar regina-vrăjitoare se uită la el de parcă ar fi fost întruparea nebuniei.

Apoi fitilul său improvizat se aprinse şi arse cu flacără continuă, albastră, iar lumea începu să pîlpîie în jurul lor.

— Te rog să mergi, o rugă Tristran pe stea. Nu-ţi da drumul de mine.

Şi ea făcu un pas chinuit.

Lăsară hanul în urmă, iar urletele reginei-vrăjitoare le răsunară în urechi.

Erau sub pământ, iar lumina luminării pîlpîia pe pereţi umezi de peşteră. La pasul următor erau într-un deşert de nisip alb, sub lumina lunii. La al treilea pas erau mult deasupra pământului, uitîndu-se la culmile, la copacii şi la rîurile aflate mult sub ei.

Şi atunci ultima bucată de ceară se topi peste mîna lui Tristran, arsura deveni imposibil de suportat, iar flacăra se stinse pentru totdeauna.

Opt

În care ni se spune despre castelele din aer și despre alte lucruri

În munți se iveau zorii. Furtunile din ultimele zile trecuseră, iar aerul era curat și răcoros.

Seniorul Septimus de Stormhold, înalt și cu nasul coroiat, urca în trecătoarea din munți, uitîndu-se în jur de parcă ar fi căutat un lucru pe care-l pierduse. Trăgea după el un căluț murg de munte, mic și păros. Cînd ajunse în locul în care trecătoarea se lărgea, seniorul se opri, de parcă ar fi găsit pe marginea drumului ceea ce căuta. Era o căruță mică, rablagită, ceva mai mare decît un căruț pentru capre, răsturnată într-o parte. Lîngă ea zăceau două cadavre. Primul era al unui țap alb, cu capul înroșit de sînge. Septimus împunse capra moartă cu piciorul și-i dădu căpățîna într-o parte. Avea o rană adîncă, fatală, în frunte, drept între coarne. Alături de capră se găsea cadavrul unui tînăr, cu figura la fel de prostească în moarte cum trebuie să fi fost și în viață. Nu se zărea nici o rană care să arate cum murise, doar o vînătaie plumburie la tîmplă.

Ceva mai încolo, Septimus descoperi trupul unui bărbat între două vîrste, îmbrăcat în haine negre, ce zăcea cu fața în jos, pe jumătate ascuns de o stîncă. Pielea omului era albă, sîngele lui băltea pe piatra de sub el. Septimus se ghemui lîngă cadavru și-i ridică, prudent, capul, trăgîndu-l de păr. Gîtul bărbatului fusese tăiat cu pricepere, fusese despicat de la o ureche la alta. Septimus se uită uimit la cadavru. *Știa*, totuși...

Apoi începu să rîdă, scoțînd un soi de tuse seacă.

— Barba, spuse el cu glas tare cadavrului. Ți-ai tăiat barba. De parcă nu te-aș fi recunoscut fără barbă, Primus!

Primus, care stătea, cenușiu și fantomatic, lîngă ceilalți frați ai săi, spuse:

— M-ai fi recunoscut, Septimus. Dar aș fi putut să cîștig astfel cîteva secunde, în care te-aș fi văzut înainte să mă recunoști.

Iar vocea lui moartă nu era decît vîntul dimineții legănînd mărăcinișul.

Septimus se ridică. Soarele începuse să răsară peste culmea cea mai de est a muntelui Pîntec, colorîndu-l cu lumină.

— Deci eu voi fi cel de-al optzeci și doilea senior de Stormhold, zise el atît trupului de pe sol, cît și sieși. Fără a mai pomeni că voi fi stăpîn al Culmilor Înalte, seneșal al Orașelor Turnuri, apărător al citadelei, înalt senior păzitor al muntelui Huon și al tuturor celorlalte.

— Frate, nu vei fi nimic din toate astea dacă nu vei avea la gît Puterea Stormholdului, zise înțepător Quintus.

— Și mai e și problema răzbunării, spuse Secundus, cu vocea vîntului care hăulea prin trecătoare. Înainte de orice, trebuie să te răzbuni pe ucigașul fratelui tău. Asta-i legea sîngelui.

Ca și cum i-ar fi auzit, Septimus clătină din cap.

— De ce n-ai așteptat cîteva zile, frate Primus? întrebă el cadavrul de la picioarele sale. Te-aș fi omorît eu însumi. Aveam un plan grozav ca să te ucid. Cînd am descoperit că nu mai erai pe *Inima unui vis* n-am avut

nevoie de mult timp ca să fur șalupa corăbiei și s-o iau pe urmele tale. Iar acum trebuie să-ți răzbun hoitul jalnic, ca să onorez sîngele nostru și Stormholdul.

— Deci Septimus va fi cel de-al optzeci și doilea senior de Stormhold, spuse Tertius.

— Există o zicală celebră care, în principal, atrage atenția să nu te apuci să socotești valoarea numerică a puilor de găină necloci încă, atrase atenția Quintus.

Septimus plecă de lîngă trup și se duse și se pișă pe o stîncă cenușie. Apoi se întoarse la cadavrul lui Primus.

— Dacă te-aș fi ucis eu, aș fi putut să te las să putrezești aici, zise el. Dar din cauză că altul a avut această plăcere, trebuie să te car cu mine un pic, ca să te las pe un stei înalt, să te mănînce vulturii.

Apoi, gemînd de efort, ridică trupul țepân și-l aruncă pe spatele căluțului. Scotoci la cingătoarea mortului și luă punga cu pietrele cu rune.

— Mulțumesc pentru asta, frate, spuse el și bătu cadavrul pe spate.

— Să-ți stea în git dacă n-o să mă răzbuni, pedepsind-o pe cățeaua care mi-a tăiat gîtlejul, zise Primus, cu glasul păsărilor de munte care se treziseră să salute ziua cea nouă.

Stăteau unul lîngă altul pe un nor cumulus gros, alb, de mărimea unui oraș mic. Norul era moale sub ei și puțin cam rece. Devenea mai rece dacă te cufundai în el, iar Tristran își vîri mîna arsă cît putu de adînc în interiorul substanței norului. Aceasta rezistă un pic, apoi îi acceptă mîna. Interiorul norului era spongios și răcoros, în același timp adevărat și imaterial. Norul îi răcori un pic durerea din mînă, permițîndu-i să gîndească mai lipede.

După un timp, spuse:

— Mi-e teamă ca am încurcat rău de tot lucrurile.

Steaua stătea pe nor de la han. Își întinsese piciorul rupt pe ceața deasă din fața ei.

— Mi-ai salvat viața, spuse ea în cele din urmă. Nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Te urăsc, spuse ea. Te uram deja, dar acum te urăsc mai mult decît orice.

Tristran își îndoi mîna arsă în răcoarea binecuvîntată a norului. Se simțea obosit și sleit de puteri.

— Ai un motiv anume?

— Te urăsc pentru că mi-ai salvat viața, îi spuse ea cu voce încordată, iar conform legilor poporului meu ești răspunzător pentru mine, iar eu sînt răspunzătoare pentru tine. Oriunde te-ai duce, trebuie să vin și eu.

— Oh! exclamă el. Asta nu-i prea rău, nu-i așa?

— Aș prefera să-mi petrec zilele înlănțuită de un lup mirșav, de un porc împuțit sau de un spiriduș de mlaștină, zise ea, posomorită.

— Sincer vorbind, o să te lămurești că nu-s chiar atît de rău dacă o să mă cunoști, zise el. Uite ce-i, îmi pare rău de treaba cu legatul tău cu lanțul. Poate putem s-o luăm de la început și să ne prefacem că asta nu s-a întîmplat. Apropo, mă numesc Tristran Thorn, mă bucur să te cunosc.

Și întinse mîna nearsă spre ea.

— Să mă apere Mama Lună! spuse steaua. Mai degrabă aș strînge mîna unui...

— Sînt convins, o întrerupse Tristran, fără să mai aștepte să afle cu ce ar fi fost comparat de data asta. *Am spus* că-mi pare rău. Hai s-o luăm de la început. Sînt Tristran Thorn. Mă bucur să te cunosc.

Steaua oftă.

Aerul era rar și răcoros la înălțimea aceea, dar soarele îi încălzea, iar formele norilor din jurul lor îi aminteau lui Tristran de un oraș fantastic sau de o metropolă nepămînteană. Departe, jos, jos, se zărea lumea adevărată: lumina soarelui scotea la iveală fiecare pomișor și transforma fiecare rîu plin de meandre într-o urmă argintie, subțirică, de melc, ce șerpuia prin peisajul Țării Zînelor.

— Ei? zise Tristran.

— Da, spuse steaua. Ce glumă bună! Oriunde te-ai duce, trebuie să merg și eu. Chiar dacă asta mă ucide.

Spintecă suprafața norului cu mîna, despicînd ceața. Apoi, pentru o clipă, își atinse mîna de cea a lui Tristran.

— Surorile mele îmi spun Yvaine, îi destăinui ea. Pentru că am fost o stea de seară.

— Sîntem o pereche potrivită, zise Tristran. Tu ai piciorul rupt, eu mîna arsă...

— Arată-mi mîna.

Tristran își scoase mîna din răcoarea norului: era roșie, apăruseră bășici în palmă și pe dosul palmei, acolo unde flăcările îi arseseră carnea.

— Te doare? îl întrebă ea.

— Da. Chiar mult.

— Foarte bine, zise Yvaine.

— Dacă nu mi-aș fi ars mîna, probabil că acum ai fi fost moartă, îi atrase el atenția, iar ea avu amabilitatea să privească în jos, rușinată. Știi, adăugă el, schimbînd subiectul, mi-am lăsat traista în hanul femeii aleia nebune. Nu mai avem nimic, doar hainele de la noi.

— De pe noi, îl corectă steaua.

— Nu avem mîncare, nici apă, sîntem la vreo jumătate de milă deasupra lumii, fără nici o posibilitate de a cobori și fără posibilitatea de a controla direcția în care se deplasează norul. Și amîndoi sîntem răniți. Am uitat ceva?

— Ai uitat partea aia cu norii care se împrăștie și dispar, spuse Yvaine. Norii fac chestii din astea. Am văzut cu ochii mei. N-aș putea supraviețui unei alte căzături.

Tristran ridică din umeri.

— Foarte bine. Înseamnă că sîntem condamnați. Dar, cît sîntem aici, am putea să aruncăm o privire în jur.

O ajută pe Yvaine să se ridice în picioare, apoi, cu greu, cei doi făcură cîțiva pași chinuiți pe nor. După care Yvaine se așeză din nou.

— N-am cum, îi zise ea. Du-te și uită-te. O să te aștept aici.

— Promiți? o întrebă el. N-o să fugi și de data asta?

— Jur. Jur pe mama mea, luna, zise cu tristețe Yvaine. Mi-ai salvat viața.

Iar Tristran trebui să se mulțumească doar cu atît.

Acum majoritatea părului ei devenise cărunt, avea fața buhăită, plină de riduri pe gît, la ochi și la colțurile gurii. Obrajii ei nu mai aveau culoare, deși rochia sa era de-un stacojiu viu, șîngeriu. Se rupsese la umăr, iar prin ruptură se vedea o cicatrice adîncă, zbîrcită și obscenă. Vîntul îi flutura părul pe față, în timp ce femeia mîna caleașca neagră prin Ținutul Sterp. Cei patru armăsari se poticneau deseori, pe coapse li se scurgea sudoare groasă, iar de pe buze li se scurgea o spumă șîngerie. Dar copitele lor bocăneau de zor pe drumul noroios din Ținutul Sterp, acolo unde nu crește nimic.

Regina-vrăjitoare, cea mai bătrînă dintre lilime, opri caii lîngă o culme stîncoasă de culoare verde-cenușie care se ridica precum un ac din solul nămolos al Ținutului Sterp. Apoi, încet, așa cum te aștepți din partea unei doamne care nu mai e la prima tinerețe, nici măcar la a doua, coborî de pe capra trăsurii pe pămîntul umed.

Ocoli caleașca și deschise ușa. Iar capul inorogului mort, cu pumnalul ei înfipt încă în orbită, căzu pe podea. Vrăjitoarea se urcă în trăsură și deschise gura inorogului. Rigiditatea cadaverică începuse deja să se manifeste, așa că fălcile se desfăcură cu greu. Vrăjitoarea își muște puternic limba, și-o muște suficient de puternic încît durerea s-o înjunghie în gură ca un cuțit, și-o muște pînă cînd simți gustul șîngelui. Plimbă șîngele prin gură, amestecîndu-l cu scuipat (cu această ocazie își dădu seama că mai mulți dinți din față începuseră să se clatine), apoi scuipă pe limba tărcată a inorogului mort. Pe buzele și pe bărbia vrăjitoarei se scurse un fir de șînge. Femeia mormăi cîteva silabe care nu vor fi menționate aici, apoi închise la loc gura inorogului.

— Ieși afară din trăsură, zise ea animalului mort.

Inorogul își ridică greoi capul. După aceea își mișcă picioarele, ca un măgăruș sau căprior abia născut care abia învață să meargă, apoi se răsuci, se sprijini pe toate cele patru picioare, după care se prăbuși pe ușa caleștii, căzînd în noroi, unde se ridică în picioare. Partea sa stîngă, cea pe care zăcuse în trăsură, era murdară, neagră de sînge și de fluide trupești. Pe jumătate orb, inorogul mort se împletici către acul verde de piatră, pînă cînd ajunse la o adîncitură de lîngă baza acestuia, unde căzu în genunchii picioarelor din față, într-o parodie fantomatică a unei rugăciuni.

Regina-vrăjitoare se întinse și scoase cuțitul din orbita animalului. Apoi spintecă gîtul inorogului. Din tăietura făcută de ea începu, foarte încet, să curgă sînge. Femeia se duse la caleașcă și se întoarse cu satîrul. După aceea începu să lovească în gîtul animalului pînă îi despărți capul de trup, iar țeasta căzu în scobitura din piatră, acum plină cu o baltă de sînge stricat, de-un roșu-închis.

Vrăjitoarea luă capul inorogului, apucîndu-l de corn, și-l așeză lîngă trup, pe stîncă. După care privi cu ochii ei duri, cenușii, în balta roșie pe care o făcuse. Din smirc o priviră două fețe, două femei care păreau mult mai bătrîne decît era ea acum.

— Unde este? întrebă arțăgoasă prima față. Ce-ai făcut cu ea?

— Uită-te cum arăți! zise cea de-a doua lilimă. Ai luat ultima porție de tinerețe pe care am păstrat-o — am scos-o din pieptul stelei eu însămi, cu mult, mult timp în urmă, deși ea țipa, se zbătea și se opunea. După cum arăți, se pare că ai consumat deja cea mai mare parte din tinerețe.

— Am fost aproape de țel, povesti vrăjitoarea surorilor ei din baltă. Dar a avut cu ea un inorog, s-o apere. Acum am capul inorogului și o să-l aduc acasă, pentru că n-am mai folosit de mult în vrăjile noastre corn proaspăt de inorog.

— Să-l ia dracu' de corn de inorog! zise sora cea mai mică. Ce-i cu steaua?

— Nu pot s-o găsesc. De parcă n-ar mai fi în Ţara Zînelor.

Se aşternu tăcerea.

— Nu, spuse una dintre surori. E încă în Ţara Zînelor. Şi se duce spre tîrgul din Wall, dar acesta-i prea aproape de lumea din cealaltă parte a zidului. Iar dacă steaua ajunge în lumea aceea, va fi pierdută pentru noi.

Fiecare dintre ele ştia că de îndată ce steaua va trece dincolo de zid şi va pătrunde în lumea lucrurilor aşa cum sînt acestea, se va transforma într-o clipă într-o bucată corodată de stîncă metalică ce căzuse, cîndva, din cer: rece, moartă, care nu le folosea la nimic.

— Atunci o să mă duc la Diggory's Dyke şi o să aştept acolo, pentru că toţi cei care merg spre Wall trec pe drumul acela.

Oglindirile celor două bătrîne priviră dezaprobatoare spre cea din afara bălţii. Regina-vrăjitoare îşi trecu limba peste dinţi (*cel din faţă o să cadă pînă la asfinţit, după cum se clatină*, îşi spuse ea), apoi scuipă în balta de sînge. Vălurirea se întinse, ştergînd orice urmă a lilimelor. Acum balta oglindea doar cerul de deasupra Ţinutului Sterp şi norii albi, rari, de deasupra ei.

Vrăjitoarea trase un şut trupului decapitat al inorogului, care se prăbuşi într-o parte. După aceea luă capul şi-l duse cu ea pe capra caleştii. Îl puse lîngă ea, luă hăţurile şi biciui caii nărăvaşi, silindu-i să pornească într-un galop chinuit.

Tristran stătea în vîrful unei turle de nori şi se întreba de ce nici unul dintre eroii romanelor senzaţionale pe care le citise nu era niciodată flămînd. Stomacul lui ghiorăia şi mîna îl durea.

Aventurile sînt foarte frumoase, îşi zise el, *dar sînt multe de spus despre mesele regulate şi despre modul în care scapi de durere.*

Însă rămăsese în viață, vîntul îi zburlea părul, norul plutea pe cer ca un galion cu toate pînzele întinse. În timp ce se uita la lumea de dedesubt, se gîndea că nu se simțise niciodată atît de plin de viață ca în momentul acela. Nu avusese pînă atunci sentimentul că cerul e *cer* și că lumea există *atunci*.

Înțelese că era, într-un fel, deasupra problemelor sale, așa cum era deasupra lumii. Durerea din mînă era departe. Se gîndi la acțiunile, la aventurile sale, la călătoria care-l aștepta, iar lui Tristran i se păru deodată că întreaga treabă era banală și simplă. Se ridică pe turla de nori și strigă de cîteva ori „Hei!" cît de tare putu. Își flutură tunica deasupra capului, simțindu-se caraghios. Apoi coborî de pe turlă. La zece pași de capăt, puse piciorul greșit și căzu în moliciunea cețoasă a norului.

— Ce strigai? îl întrebă Yvaine.

— Voiam ca oamenii să știe că sîntem aici, îi răspunse Tristran.

— Ce oameni?

— Nu se știe niciodată, îi zise el. Mai bine să strig oamenii care nu sînt aici decît ca oamenii care *sînt* să nu știe de noi pentru că n-am zis nimic.

Steaua nu-i replică.

— M-am gîndit, spuse Tristran. Și iată la ce m-am gîndit. După ce-o să fac ceea ce trebuie — să te duc pînă-n Wall, să te duc la Victoria Forester, o să facem ce ai *tu* nevoie.

— Ce am *eu* nevoie?

— Nu vrei să te întorci? Sus, pe cer. Ca să luminezi din nou noaptea. Poate că reușim să facem asta.

Yvaine se uită la el și clătină din cap.

— Asta nu se poate, îi explică ea. Stelele cad. Nu se mai întorc acolo sus.

— Tu vei fi prima, îi spuse el. Trebuie doar să *crezi*. Altfel nu se va întîmpla niciodată.

— Nu se va întîmpla niciodată, zise ea. Așa cum țipetele tale nu vor atrage pe nimeni, dacă nu-i nimeni

aici. Nu contează dacă eu cred sau nu. Așa-i viața. Ce-ți face mîna?

Tristran ridică din umeri.

— Mă doare. Ce-ți face piciorul?

— Mă doare, îi răspunse ea. Dar nu așa de tare ca înainte.

— Hei! se auzi o voce de departe, de deasupra lor. Hei, voi cei de acolo! Aveți nevoie de ajutor?

O corăbioară lucea aurie în lumina soarelui, cu pînzele umflate. O figură rumenă, mustăcioasă, se uita în jos peste marginea ei.

— Tu erai, tinere prieten, cel care sărea și țopăia?

— Eu eram, spuse Tristran. Și da, cred că avem nevoie de ajutor.

— Foarte bine, spuse bărbatul. Pregătiți-vă să prindeți scara.

— Prietena mea are un picior rupt, strigă Tristran, iar eu am mîna rănită. Cred că nici unul dintre noi nu poate să urce pe o scară.

— Nici o problemă. O să vă tragem sus.

Iar după aceste cuvinte, individul aruncă peste bordul corabiei o scară lungă de frînghie. Tristran o prinse cu mîna sa cea bună și o ținu bine cît timp Yvaine se cățără pe ea, apoi se urcă și el după stea. Figura dispăru de pe latura navei, iar Tristran și Yvaine rămaseră atîrnînd cu greu de scara de frînghie.

Vîntul împinse nava cerească, făcînd scara să se desprindă de pe nor, iar Tristran și Yvaine se învîrteau, încet, în aer.

— Acum *trageți*! răcniră la unison mai multe glasuri, iar Tristran simți că fură trași în sus. *Trageți! Trageți! Trageți!*

Fiecare răcnet le semnala că erau trași mai sus. Norul pe care stătuseră nu mai era sub ei, sub ei se întindea acum o prăpastie de vreo milă sau chiar mai mult. Tristran se ținea bine de frînghie, agățîndu-se cu cotul mîinii arse de treptele de frînghie.

O altă smucitură și Yvaine ajunse la nivelul balustradei corăbiei. Cineva o ridică și o plasă cu grijă pe punte. Tristran se căță singur peste balustradă și se prăvăli pe punțea de stejar.

Bărbatul cu figură roșcovană îi întinse mîna.

— Bine ați venit la bord, zise el. Aceasta este nava liberă *Perdita*, plecată într-o expediție de vînătoare de fulgere. Căpitanul Johannes Alberic, servitorul vostru.

După care își drese glasul. Și înainte ca Tristran să apuce să spună ceva, căpitanul zări mîna stîngă a tînărului și strigă:

— Meggot! Meggot! Unde naiba ești? Vino aici! Pasagerii au nevoie de ajutor! Vino aici, băiete, Meggot o să-ți vadă mîna. Mîncăm la ora trei. O să stați la masa mea.

Curînd, o femeie nervoasă, cu un ciuf exploziv de culoarea morcovului — Meggot — îl conduse sub punte și-i întinse pe mînă o unsoare groasă, verde, care o răcori și-i ușură durerea. Apoi fu îndrumat la popotă, care era o sufragerie mică, lîngă bucătărie (Tristran fu încîntat să descopere că i se punea *cambuză*, exact ca în poveștile cu marinari pe care le citise).

Tristran fu invitat cu adevărat să mănînce la masa căpitanului, dar, de fapt, în cambuză nu exista o altă masă. Pe lîngă căpitan și Meggot, mai erau acolo alți cinci membri ai echipajului, un grup de indivizi diferiți între ei, care păreau mulțumiți să-l lase doar pe căpitanul Alberic să vorbească — lucru de care acesta se achită cu succes, ținînd într-o mînă o ulcică de bere, iar cu cealaltă, pe rînd, își ținea pipa butucănoasă sau vîra mîncare în gură.

Mîncarea era o supă deasă de legume, fasole și ovăz, care-i umplu burta lui Tristran și-l sătură. Băutura consta în cea mai limpede și mai rece apă pe care o gustase vreodată Tristran.

Căpitanul nu-i întrebă cum de ajunseseră atît de sus în nori, iar ei nu oferiră nici un răspuns. Tristran fusese găzduit în aceeași cabină cu Oddness, secundul navei, un domn liniștit cu epoleți mari și foarte gîngăvit, în

timp ce Yvaine fu repartizată în cabina lui Meggot, Meggot fiind silită să se mute într-un hamac.

În restul călătoriei sale prin Țara Zînelor, Tristran se trezi deseori amintindu-și de timpul petrecut pe *Perdita*, considerînd că fusese una dintre perioadele cele mai fericite din viața sa. Echipajul îl lăsa să dea ajutor la manevrarea velelor și, din cînd în cînd, i se permitea să învîrtă timona. Uneori corabia naviga prin nori negri, de furtună, mari cît un munte, iar echipajul pescuia săgețile fulgerelor cu un mic cufăr din cupru. Ploaia și vîntul spălau puntea navei, iar Tristan se pomenea deseori rizînd încîntat în timp ce ploaia îi curgea pe față, iar el se ținea de balustrada de frînghie cu mîna sa cea bună, ca să nu fie aruncat de furtună peste bord.

Meggot, care era un pic mai înaltă și puțin mai subțirică decît Yvaine, îi împrumutase acesteia mai multe veșminte, pe care steaua le purta cu plăcere, bucurîndu-se să fie îmbrăcată cu ceva nou în fiecare zi. Deseori, Yvaine se urca pe statuia de la prora corabiei, în ciuda piciorului ei rupt, se așeza acolo și se uita în jos, la pămîntul de sub ei.

— Ce-ți face mîna? întrebă căpitanul.

— Mulțumesc, mult mai bine, răspunse Tristran.

Pielea era lucioasă și cicatrizată, nu-și prea simțea degetele, dar alifia lui Meggot înlăturase în mare parte durerea și grăbise imens procesul de vindecare. Tristran stătea pe punte, cu picioarele atîrnate peste marginea acesteia, și privea în depărtare.

— O să aruncăm ancora peste o săptămînă, ca să luăm provizii și un pic de încărcătură, spuse căpitanul. Poate că ar fi bine să vă debarcăm acolo.

— Oh! Mulțumesc, spuse Tristran.

— O să fiți aproape de Wall. Mai aveți doar zece săptămîni de drum. Poate mai mult. Dar Meggot spune că mai are puțin ca să vindece piciorul prietenei tale. Acesta o să fie gata în curînd să-i susțină din nou greutatea.

Stăteau unul lîngă celălalt. Căpitanul pufăia din pipa sa. Straiele sale erau acoperite de un strat subțire de cenușă, iar cînd nu-și fuma pipa, îi mesteca mușțiucul, săpa în gâvanul acesteia cu un instrument ascuțit din metal sau îndesa tutun nou în ea.

— Știi, spuse căpitanul uitîndu-se spre orizont, nu v-am găsit chiar din întîmplare. Sigur, am avut noroc că v-am găsit, dar la fel de adevărat este că mă uitam după voi. Eu și alți cîțiva care eram prin zonă.

— De ce? întrebă Tristran. Și de unde ați aflat de mine?

Ca răspuns, căpitanul trasă un semn cu degetul în condensul de pe lemnul lustruit.

— Seamănă cu un castel, spuse Tristran.

Căpitanul îi făcu cu ochiul.

— Asta nu-i un cuvînt de rostit cu voce tare, nici măcar aici, spuse el. Să zicem că-i vorba de o asociație.

Tristran se uită la el.

— Cunoașteți cumva un omuleț păros, cu pălărie și cu un sac enorm?

Căpitanul își scuturâ pipa, lovind-o de latura bărcii. Șterse deja castelul, cu o mișcare a mîinii.

— Da. Și nu-i singurul membru al asociației care-i interesat de întoarcerea ta în Wall. Asta îmi amintește că trebuie să-i spui tinerei domnițe că ar fi bine să mănînce ceva — orice — din cînd în cînd, dacă vrea să lase impresia că-i altceva decît ceea ce este.

— N-am pomenit niciodată de Wall în prezența dumneavoastră, zise Tristran. Cînd m-ați întrebat de unde vin, v-am răspuns „Din urma noastră", iar cînd m-ați întrebat încotro mă duc, v-am spus „Tot înainte".

— Exact așa, băiete, zise căpitanul.

Trecu altă săptămînă, iar în a cincea zi a acesteia Meggot anunță că putea să scoată atela lui Yvaine. Înlăturâ bandajul improvizat și atela, iar Yvaine făcu exerciții, șonticâind pe punte de la propra la pupa, ținîndu-se de balustradă. Curînd ajunse să se miște pe corabie fără dificultate, șchiopătînd doar ușor.

În a şasea zi avu loc o furtună puternică, iar marinarii prinseră şase fulgere frumoase cu cutia lor de aramă. În a şaptea zi acostară. Tristran şi Yvaine îşi luară rămas bun de la căpitan şi de la echipajul de pe *Perdita*. Meggot îi dădu lui Tristran un borcănel cu alifie verde, pentru mîna sa şi pentru ca Yvaine să-şi ungă piciorul cu ea. Căpitanul îi dădu lui Tristran un rucsac de piele, plin cu carne şi fructe uscate, tutun, un cuţit şi o cutie cu iască („Nu-i nici o osteneală din partea mea, băiete. Oricum ne aprovizionăm aici."), în timp ce Meggot îi dărui lui Yvaine o rochie de mătase albastră, presărată cu luni şi stele mici, argintii („Pentru că arată mult mai bine pe tine decît a arătat vreodată pe mine, draga mea").

Corabia fusese legată, alături de o duzină de nave cereşti asemănătoare ei, de vîrful unui copac uriaş, suficient de mare pentru a susţine sute de locuinţe construite în trunchiul său. Copacul era locuit de oameni şi pitici, gnomi şi fauni, precum şi de alte făpturi, mai bizare. În jurul trunchiului se aflau scări, iar Tristran şi steaua coborîră încet pe ele. Tristran se simţea mai liniştit, întorcîndu-se pe ceva prins de solul solid, dar, într-un fel pe care nu-l putea exprima în cuvinte, se simţea dezamăgit, de parcă în momentul în care picioarele sale atinseseră din nou pămîntul pierduse ceva foarte frumos.

Abia după ce merseră trei zile, copacul-port dispăru dincolo de orizont.

Cei doi mergeau spre vest, spre soare-apune, pe un drum lat şi plin de praf. Dormeau lîngă garduri vii. Tristran mînca fructe şi nuci din tufişuri şi bea din izvoare cu apă limpede. Întîlniră puţini oameni pe drum. Cînd puteau, se opreau la ferme mici, unde Tristran muncea după-amiaza în schimbul hranei şi al unui braţ de paie în grajd, pe care să doarmă. Uneori se opreau în oraşele şi satele din drum, să se spele, să mănînce — sau, în cazul stelei, să mimeze că mănîncă — şi să

dormă într-o cameră din hanul orașului, acolo unde își puteau permite.

În orașul Simcock-De-Sub-Deal, Tristran și Yvaine avură parte de o ceartă cu o echipă de spiriduși ce recrutau soldați, ceartă care putea să aibă un sfîrșit nefericit — Tristran ar fi urmat să-și petreacă restul vieții luptînd în războaiele nesfîrșite de sub pămînt ale spiriduților — dacă Yvaine n-ar fi avut minte iute și limbă ascuțită. În pădurea Berinhed, Tristran înfruntă unul dintre vulturii imenși, cafenii, care ar fi putut să-i care pe amîndoi în cuibul său, ca să-și hrănească puii cu ei, vulturi care nu se temeau de nimic, în afară de foc.

În cîrciuma din Fulkerston, Tristran cîștigă un mare renume recitînd din memorie „Kubla Khan" de Coleridge, psalmul al douăzeci și treilea, monologul „Despre milă" din *Negustătorul din Veneția* și un poem despre un băiat care rămăsese pe puntea în flăcări după ce fugiseră toți ceilalți, lucru pe care fusese obligat să-l facă în amintirea zilelor sale de școală. Îi fu recunoscător domnișoarei Cherry pentru efortul pe care-l făcuse silindu-l să țină minte versuri, dar numai pînă cînd își dădu seama că locuitorii din Fulkerston deciseseră că trebuie să rămînă pentru totdeauna cu ei și să devină bardul orașului. Tristran și Yvaine fură obligați să fugă pe furiș din oraș, în miez de noapte. Reușiră să scape doar pentru că Yvaine convinsese cîinii din oraș să nu latre (Tristran nu se lămuri prea bine prin ce mijloace reușise acest lucru).

Soarele îi bronză figura lui Tristran, dîndu-i culoarea cafenie a alunelor, și-i decoloră hainele, dîndu-le nuanța ruginei și prafului. Yvaine rămase la fel de palidă ca luna și nu scăpă de șchiopătat, indiferent cîte mile mersese.

Într-o seară își făcură tabăra la marginea unui codru des, iar Tristran auzi ceva ce nu mai auzise pînă atunci: o melodie minunată, plingătoare și stranie. Îi umplu mintea cu vise și-i umplu sufletul cu încîntare și bucurie. Muzica îl făcu să se gîndească la spații fără limite, la

sfere cristaline imense care se roteau cu o încetineală incredibilă prin dimensiunile vaste ale aerului. Melodia îl transportă, îl purtă dincolo de sine.

După un timp care putea să fi durat ore în șir sau poate doar cîteva minute, melodia se sfîrși, iar Tristran oftă.

— A fost minunat, zise el.

Buzele stelei se mișcară involuntar, alcătuind un zîmbet, iar ochii ei se luminară.

— Mulțumesc, spuse ea. Cred că pînă acum n-am avut chef să cînt.

— N-am auzit niciodată așa ceva.

— În unele nopți, eu și surorile mele cîntăm împreună, îi spuse ea. Cîntăm melodii ca aceasta, toate despre doamna care-i mama noastră, despre natura timpului, despre bucuria de a străluci și despre singurătate.

— Îmi pare rău, zise el.

— N-ai de ce, îi spuse ea. Măcar am rămas în viață. Am avut noroc că am căzut în Țara Zînelor. Și cred că am avut noroc că te-am întîlnit.

— Mulțumesc, zise Tristran.

— Cu plăcere, zise steaua.

Apoi, la rîndul ei, oftă și ea, după care se uită la cer, prin spațiul liber dintre copaci.

Tristran căută ceva pentru micul dejun. În timp ce urmărea pasărea prin tufăriș găsise niște ciuperci rotunde, din specia gogoașe, și un prun plin cu prune purpurii, care se copseseră și se uscaseră, astfel încît arătau cam ca prunele afumate.

Nu încercase să prindă pasărea (suferise un șoc puternic cu cîteva săptămîni în urmă cînd fusese gata să pună mîna pe un iepure mare, cafeniu-cenușiu, pe care intenționa să-l gătească la prînz; iepuroiul se oprise la marginea pădurii, se uitase disprețuitor la el și-i zisese: „Sper că ești mîndru de tine" și dispăruse în iarba înaltă), dar era fascinat de ea. Era o pasăre impresionantă, mare cît un fazan, dar cu pene în toate culorile,

roșu și galben țipător, albastru viu... Arăta ca o refugiată de la tropice, nepotrivită în pădurea aceea verde, plină de ferigi. Pasărea se sperie cînd Tristran se apropie de ea și țopăi stîngace, scoțînd strigăte ce exprimau o suferință puternică.

Tristran se lăsă în genunchi lîngă ea, murmurînd cuvinte liniștitoare. Apoi se aplecă spre pasăre. Chinul ei deveni vizibil: un lanț de argint, prins de piciorul păsării, se agățase de un ciot îndoit al unei rădăcini ce ieșise în afară, iar pasărea se prinsese acolo și era incapabilă să se miște.

Tînărul desprinse cu grijă lanțul de argint din rădăcină, în timp ce mîngîia cu mîna stîngă penele zburlite ale păsării.

— Gata, îi spuse el. Du-te acasă.

Dar pasărea nu plecă de lîngă el. În loc să se îndepărteze, își lăsase capul într-o parte și se uită la figura sa.

— Uite ce-i, zise Tristran, care începuse să nu se simtă în largul lui, probabil că există cineva care-și face griji din cauza ta.

Și se aplecă să ridice pasărea.

Ceva îl izbi în cap, amețindu-l. Cu toate că rămăsese locului, se simțea ca și cum s-ar fi lovit în plină goană într-un zid invizibil. Se împletici și fu gata să cadă.

— Hoțule! răcni o voce dogită, bătrînească. O să-ți transform oasele în gheață și o să le coc la foc! O să-ți scot ochii și o să leg unul de un hering și unul de un pescăruș, încît vederea simultană a mării și a cerului să te facă să înnebunești! O să-ți transform limba într-un vierme și degetele în brice, iar furnicile de foc o să-ți umple pielea de mîncărimi, astfel încît de fiecare dată cînd o să te scarpini...

— Nu-i nevoie să-ți subliniezi în continuare punctul de vedere, îi spuse Tristran bătrînei. Nu ți-am furat pasărea. I se agățase lanțul de o rădăcină, iar eu tocmai am eliberat-o.

Femeia se uită bănuitoare la el, pe sub ciufuli ei cărunt. Apoi se repezi și înhăță pasărea. O ridică și-i

șopti ceva, iar pasărea îi răspunse cu un ciripit ciudat, muzical. Bătrîna își miji ochii.

— Se pare că ceea ce spui nu-i doar o grămadă de minciuni, recunoscu ea, în silă.

— Nu-i nici o minciună, zise Tristran, dar bătrîna și pasărea ei ajunseseră deja în partea cealaltă a luminișului, așa că tînărul își strînse gogoașele și prunele, apoi se întoarse în locul în care o lăsase pe Yvaine.

Aceasta stătea pe marginea cărării și-și freca piciorul. O durea coapsa, o durea gamba, iar picioarele deveneau din ce în ce mai sensibile. Uneori, noaptea, Tristran o auzea suspinînd încet. Tînărul spera că luna îi va trimite stelei un alt inorog, dar știa că nu se va întîmpla așa ceva.

— Mi s-a întîmplat ceva ciudat, îi spuse el lui Yvaine, după care îi povesti evenimentele din timpul dimineții, considerînd că asta fusese tot.

Bineînțeles, se înșela. Cîteva ore mai tîrziu, în timp ce Tristran și steaua mergeau pe cărarea din pădure, îi ajunse din urmă o căruță cu coviltir în culori vii, o căruță ca o rulotă trasă de doi catîri cenușii și mînată de bătrîna care-l amenințase că-i transformă oasele în gheață. Femeia trase de hățuri și întinse un deget cocîrjat către Tristran.

— Vino încoace, băiete, zise ea.

Tristran se duse fără nici un chef.

— Da, doamnă.

— Se pare că-ți sînt datoare cu niște scuze. Se pare că ai spus adevărul. Se pare că m-am grăbit să trag o concluzie greșită.

— Da, zise Tristran.

— Stai să mă uit la tine, zise bătrîna, coborînd în drum.

Degetul ei rece atinse locul moale de sub bărbia tînărului, silindu-l să ridice capul. Ochii săi căprui priviră în ochii ei verzi, bătrîni.

— Pari destul de cinstit. Poți să-mi spui doamna Semele. Sînt în drum spre Wall, mă duc la tîrg. M-am

gîndit că mi-ar prinde bine un băiat care să aibă grijă de taraba mea cu flori — eu vînd flori de sticlă, știi, cele mai frumoase lucruri care s-au văzut vreodată. O să fii un vînzător grozav, o să-ți punem o mănușă în mîna aia arsă, să nu sperii clienții. Ce zici?

Tristran se gîndi, apoi zise:

— Scuzați-mă, și se duse și se sfătui cu Yvaine, apoi se întoarseră amîndoi la bătrînă.

— Bună ziua, spuse steaua. Am discutat despre oferta dumneavoastră și noi ne-am gîndit că...

— *Ei bine?* întrebă doamna Semele, cu privirea ațintită asupra lui Tristran. Nu sta acolo ca un prost! Vorbește! Vorbește! Vorbește!

— Nu am nici un chef să lucrez pentru dumneavoastră la tîrg, spuse Tristran, pentru că am de rezolvat treburi ale mele. Dar, dacă am putea să călătorim împreună cu dumneavoastră — eu și tovarășa mea — aș fi dispus să vă plătesc pentru asta.

Doamna Semele clătină din cap.

— Asta nu-mi folosește la nimic. Pot să-mi strîng singură vreascuri pentru foc, iar tu ai însemna o greutate suplimentară pe care trebuie s-o tragă Faithless și Hopeless*. Nu iau pasageri.

Și se cățără pe capra căruței.

— Dar o să plătesc, spuse Tristran.

Cotoroanța chicoti disprețuitoare.

— N-ai nimic cu care să-mi plătești. Iar dacă nu vrei să lucrezi pentru mine la tîrgul din Wall, o să mă descurc și fără tine.

Tristran puse mîna pe butoniera tunicii și simți floarea acolo, rece și perfectă, așa cum fusese în toată peregrinarea sa. O scoase și o întinse spre bătrînă, ținînd-o între arătător și degetul mare.

* numele catîrilor înseamnă Fără Credință, respectiv Fără Speranță (n.t.).

— Spuneați că vindeți flori de sticlă. Nu vă interesează asta?

Floarea era un ghiocel făcut din sticlă verde și din sticlă albă, minunat prelucrată. Părea cu fusese culeș din iarba pajiștii chiar în dimineața aceea, fiind încă acoperită de rouă. Bătrîna se uită la el o clipă, privindu-i frunzele verzi și petalele albe, apoi scoase un strigăt ascuțit, care semăna cu țipătul chinuit al unei păsări de pradă căreia i se furase ceva.

— De unde îl ai? strigă ea. Dă-mi-l! Dă-mi-l imediat!

Tristran strînse degetele în jurul ghiocelului, ascunzîndu-l, apoi făcu doi pași înapoi.

— Hmmm! spuse el, cu voce tare. Acum îmi dau seama că îmi place foarte mult floarea asta, pe care am primit-o cadou de la tatăl meu, cînd mi-am început călătoria. Bănuiesc că are o importanță personală și familială deosebită. Sînt convins că mi-a purtat noroc. Poate că e mai bine s-o păstrez, iar eu și tovarășa mea să mergem pe jos pînă în satul Wall.

Doamna Semele părea împărțită între dorința de a amenința și cea de a linguși, iar emoțiile i se citeau atît de bine pe față, încît femeia părea că vibrează încercînd să și le stăpînească. Apoi reuși să se controleze și spuse cu glas încordat din cauza acestui efort:

— Bine, bine. Nu-i cazul să fii irascibil. Sînt convins că putem încheia un tîrg.

— Mă îndoiesc, zise Tristran. Ca să mă intereseze ar trebui să fie o înțelegere foarte bună. Și e nevoie de anumite garanții de conduită și de securitate, care să ne asigure că acțiunile și comportarea dumneavoastră în privința mea și a tovarășei mele vor rămîne mereu binevoitoare.

— Lasă-mă să văd din nou ghiocelul, îl rugă bătrîna.

Pasărea în culori strălucitoare, cu un lanț de argint la un picior, ieși pe ușa deschisă a căruței cu coviltir și se uită în jos, la discuția din fața ei.

— Sărmana făptură, legată așa! exclamă Yvaine. De ce n-o eliberați?

Bătrîna nu-i răspunse, o ignoră sau așa i se păru lui Tristran, și zise:

— O să te transport pînă-n Wall și jur pe onoarea mea și pe numele meu cel adevărat că nu voi acționa în nici un fel care să-ți facă rău în timpul călătoriei.

— Nici prin neintervenție, nici prin acțiune indirectă nu veți permite să se facă vreun rău, mie sau tovarășei mele.

— Fie așa cum zici tu.

Tristran se gîndi o clipă. Era evident că nu avea încredere în bătrînă.

— Aș vrea să jurați că vom ajunge în satul Wall în același fel, stare și condiții în care sîntem acum și că ne veți transporta și găzdui în timpul drumului.

Bătrîna chicoti, apoi dădu din cap. Coborî din nou din căruța cu coviltir, tuși, apoi scuipă în paf. După aceea arătă spre scuipat.

— Acum e rîndul tău, zise ea, iar Tristran scuipă lîngă acesta; bătrîna frecă apoi cu piciorul cele două pete umede, pînă se uniră. Gata, spuse ea. O înțelegere e o înțelegere. Dă-mi floarea.

Pofta și lăcomia se citeau atît de bine pe chipul ei, încît Tristran fu convins că ar fi putut să încheie un tîrg mai bun, dar îi dădu bătrînei floarea primită de la tatăl său. Iar cînd o luă, pe figura babei se întinse un rînjet de i se văzură toți dinții.

— Cred că asta e superior celui pe care copilul ăla afurisit l-a dăruit acum aproape douăzeci de ani. Tinere, zise ea, uitîndu-se la Tristran cu ochii ei pătrunzători, știai ce fel de lucru purtai la butonieră?

— E o floare. O floare de sticlă.

Bătrîna rise atît de tare și atît de brusc, încît Tristran crezuse că tușea.

— E o vrajă înghețată, zise ea. Un lucru care-ți dă putere. Ceva care poate face minuni și miracole, dacă e în mîini potrivite. Privește.

Ridică ghiocelul deasupra capului, apoi îl coborî încet, pînă cînd atinse ușor fruntea lui Tristran.

Pentru o clipă, acesta se simți ciudat, de parcă în vene, în loc de sînge i-ar fi curs melasă groasă, neagră. Apoi forma lumii se schimă. Totul deveni uriaș. De parcă pînă și bătrîna devenise o uriașă. Vederea lui Tristran deveni cețoasă și neclară.

Două mîini gigantice coborîră și-l ridicară cu blîndețe.

— Asta nu-i o căruță foarte mare, zise doamna Semele, cu un glas bubuitor, lent, lent și cursiv. O să-mi respect jurămîntul cuvînt cu cuvînt, pentru că n-o să-ți fac nici un rău, o să fii transportat și găzduit în timpul drumului pînă în Wall.

Apoi vîrî hîrciogul în buzunarul șorțului său și urcă din nou în căruță.

— Și ce-ți propui să faci cu mine? întrebă Yvaine, dar nu fu prea surprinsă cînd baba nu-i răspunse.

O urmă pe bătrînă în interiorul întunecat al căruței. Aceasta avea o singură încăpere. De-a lungul unui perete se afla o vitrină mare, făcută din piele și lemn de pin, în care existau o sută de despărțituri. Bătrîna așeză ghiocelul într-una dintre aceste despărțituri, pe un pat de puf de scaiete. De-a lungul celuilalt perete se afla un pat mic, deasupra căruia se aflau o fereastră și un dulap mare.

Doamna Semele se aplecă și scoase o cușcă de lemn din spațiul îngust de sub patul ei. Luă din buzunar hîrciogul care clipea și-l puse în cușcă. Apoi înhăță o mînă de nuci, de semințe și de boabe dintr-o strachină de lemn și o puse în cușcă, pe care o atîrnă de un lanț în mijlocul căruței.

— Gata, zise ea. Transport *și* găzduire.

Yvaine privise totul plină de curiozitate, de pe patul bătrînei, unde se așezase.

— E corect să concluzionez, întrebă ea politicoasă, că, ținînd seama de dovezi (adică de faptul că nu v-ați uitat la mine sau că nu m-ați băgat în seamă, că nu mi-ați spus o vorbă, că l-ați schimbat pe tovarășul meu într-un animal mic, fără să faceți același lucru și cu mine), se pare că nu mă vedeți și nu mă auziți?

Vrăjitoarea nu-i răspunse. Se duse la capra căruței, se așeză și luă hățurile. Pasărea exotică țopăi lîngă ea și ciripi o dată, plină de curiozitate.

— Sigur că mi-am respectat jurămîntul, cuvînt cu cuvînt, zise bătrîna, ca și cum i-ar fi răspuns. O să-l transform la loc pe pajiștea tîrgului, astfel că o să-și recapete forma înainte să ajungă în Wall. Și după ce o să-l fac la loc, o să te transform și pe tine în om, tîrfă urîtă ce ești, pentru că trebuie să-mi găsesc o servitoare mai bună ca tine. N-aș fi putut să fac asta dacă el îmi stătea în cale cît e ziua de lungă, vîrîndu-și nasul peste tot și punînd întrebări, iar conform tîrgului ar fi trebuit să-l hrănesc nu numai cu nuci și cu semințe, spuse ea, strîngîndu-și brațele în jurul trupului și legănîndu-se înainte și înapoi. Trebuie să te scoli dimineața foarte devreme, ca să treci de mine. Și cred că floarea țopîrlanului ăstuia e mai frumoasă decît cea pe care mi-ai pierdut-o tu, cu ani în urmă.

Apoi plesni din limbă, smuci de hățuri, iar catîrii începură să meargă în buiestru pe drumul de pădure.

În timp ce vrăjitoarea mîna căruța, Yvaine se odihnea pe patul mucegăit al acesteia. Căruța zăngănea, în timp ce înainta prin pădure. Cînd se oprea, steaua se trezea și se scula de acolo. În timp ce vrăjitoarea dormea, Yvaine stătea pe acoperișul căruței și se uita la stele. Uneori, pasărea vrăjitoarei stătea cu ea, iar Yvaine o mîngîia și o alinta, pentru că îi făcea plăcere că exista cineva care știa de existența ei. Dar cînd vrăjitoarea era prin preajmă, pasărea o ignora cu desăvîrșire.

Yvaine avea grijă și de hîrciog, care-și petrecea majoritatea timpului dormind încolăcit, cu capul între labe. Cînd vrăjitoarea pleca să strîngă vreascuri pentru foc sau aducea apă, Yvaine deschidea cușca, îl mîngîia și-i vorbea, iar în cîteva rînduri îi cîntă, deși nu știa dacă rămăsese ceva din Tristran în hîrciogul ce se uita la ea cu ochi somnoroși, calmi, ca niște pete de tuș, și care avea blana mai moale decît puful.

Coapsa n-o mai durea, din moment ce nu mai mergea în fiecare zi, iar piciorul n-o mai durea la fel de tare. Ea știa că o să șchiopăteze mereu, pentru că Tristran nu era chirurg, deși făcuse tot ce putuse atunci cînd îi îngrijise osul rupt. Nici Meggot nu se pricepuse mai bine.

Cînd, uneori, întîlneau alți oameni, steaua se străduia să nu fie zărită. Dar își dădu seama curînd că atunci cînd cineva vorbea cu ea în prezența vrăjitoarei — chiar cînd cineva arăta spre ea și o întreba pe doamna Semele despre ea, așa cum făcuse o dată un tăietor de lemne — vrăjitoarea nu părea capabilă să simtă prezența lui Yvaine, nici să audă pe cineva care se referea la existența stelei.

Și așa trecură săptămînile pentru vrăjitoare, pentru pasăre, pentru hîrciog și pentru steaua căzătoare care mergeau cu căruța cu coviltir a vrăjitoarei, zgomotoasă și zgîlțîitoare.

Nouă

Care arată în principal evenimentele de la Diggory's Dyke

Diggory's Dyke este o despicătură adîncă între două dealuri calcaroase — coline înalte, verzi, pe care un strat subțire de iarbă verde și de pămînt roșcat acoperă calcarul, unde solul abia ajungea pentru copaci. De la distanță, Dyke arăta ca o dungă albă de cretă pe o suprafață verde de catifea. Legenda locală spunea că despicătura fusese săpată într-o zi și o noapte de un anume Diggory, care folosise o cazma ce fusese lamă de sabie înainte ca Fierarul cel Viteaz s-o topească și s-o forjeze, în drumul său prin Țara Zînelor, venind de la Wall. Erau unii care spuneau că sabia fusese cîndva Flamberge, alții ziceau că fusese sabia Balmung*, dar nu era nimeni care să susțină că știa cine fusese Diggory, așa că se poate ca toată povestea aceea să fi

* Balmung era numele sabiei lui Siegfried, din Inelul Nibelungilor, iar Flamberge — care înseamnă lamă flăcără — este un nume care a fost dat săbiilor mai multor eroi medievali (n.t.).

fost o aiureală. Oricum, drumul către Wall trecea prin Diggory Dyke și orice pieton sau orice persoană care mergea cu orice fel de vehicul cu roți trecea prin Dyke, unde calcarul se ridica în fiecare parte a sa ca niște ziduri groase, albe, iar dealurile calcaroase se înalță deasupra lor ca niște perne verzi din patul unui uriaș.

În mijlocul Dyke-ului, lîngă drum, se afla ceva ce semăna la prima vedere cu o grămadă de bețe și de crengi. Dacă te uitai mai bine, vedeai că e ceva între un hambar mic și o colibă mare din lemn, cu o gaură în acoperiș prin care se vedea din cînd în cînd ieșind fum cenușiu.

Bărbatul în negru se uitase la grămada de lemne cît de atent putuse cu două zile în urmă, din vîrful dealului, de departe, iar cînd îndrăznise, se uitase mai de aproape. Descoperise că bojdeuca era locuită de o femeie de-o vîrstă avansată. Nu avea nici un însoțitor și nici o ocupație evidentă, în afara aceleia de a opri fiecare călător izolat și orice trăsură care trecea prin Dyke în timpul zilei.

Părea destul de nevătămătoare, dar Septimus nu rămăsese singurul bărbat supraviețuitor din familia sa încrezîndu-se în aparențe. Era convins că bătrîna aceea îi tăiase gîtul lui Primus.

Regulile războinării cereau să iei o viață pentru o viață luată. Nu se specifica modul în care trebuia luată viața aceea. Prin firea sa, Septimus era atras de otravă. Săbiile, arcurile, capcanele erau destul de bune, în felul lor, dar o sticluță cu lichid limpede, fără urmă de gust sau de miros cînd îl amestecai în mîncare, reprezenta *vocația* lui Septimus.

Din nefericire, bătrîna părea că nu mănîncă nici un fel de hrană pe care n-o strîngea sau n-o prindea în capcană chiar ea. Septimus se gîndi să-i lase în ușa casei o plăcintă aburindă, făcută din mere roșe și boabe letale de arbanț, dar abandonă ideea ca fiind nepractică. Se gîndi să rostogolească o stîncă de calcar de pe dealul de deasupra ei, care să cadă peste casa babei, dar nu

era sigur că avea s-o nimerească pe bătrînă. Își dori să fi fost vrăjitor — avea ceva din abilitatea necesară, care apărea uneori în familia sa, învățase sau furase cîteva vrăji minore, dar nici una care să-i fie de folos acum, cînd avea nevoie să invoce potopul, uraganele sau trăsnetul. Așa că Septimus o urmărea pe viitoarea sa victimă, așa cum o pisică păzește o gaură de șoarece, oră după oră, noaptea și ziua.

Trecuse de miezul nopții, o noapte fără lună și întunecoasă, cînd Septimus se tîrî în cele din urmă la ușa colibei din bețe, cu o oală cu jar într-o mînă, iar în cealaltă cu o carte cu poezii romantice și un cuib de mierlă în care plasase mai multe conuri de brad. De brîu îi atîrna un ciomag de stejar cu măciulia înțesată de cuie de bronz. Septimus ascultă la ușă, dar nu auzi decît o răsuflare ritmică și, din cînd în cînd, un mormăit somnoros. Ochii lui erau obișnuiți cu întunericul, iar casa avea în spate calcarul alb din Dyke. Se tîrî într-o parte a clădirii, de unde putea să supravegheze ușa.

Mai întîi, rupse foile din cartea cu poeme și mototoli fiecare poem, apoi împinse fiecare ghemotoc printre bețele din zidul colibei, la nivelul solului. Deasupra poemelor puse conurile de brad. Apoi deschise oala cu jar, pescui de pe capacul acesteia, cu cuțitul său, o mînă de cîrpe date prin ceară, le cufundă în jarul lucitor, iar cînd se aprinseră bine le puse peste hîrtiile răsucite și peste conuri, după care suflă ușor în flăcările galbene, pîlpîitoare, pînă se aprinse toată grămada. Aruncă apoi rămurele din cuibul păsării peste focul acela mic, care trosni în noapte și începu să înflorească și să crească. Bețele uscate din pereți fumegară ușor, făcîndu-l pe Septimus să-și stăpînească tusea, apoi luară foc, iar Septimus zîmbi.

După care se întoarse la ușa colibei, ridicîndu-și ciomagul de lemn, zicîndu-și *Fie cotoroanța arde o dată cu casa ei, caz în care mi-am îndeplinit sarcina, fie va simți mirosul de fum, se va trezi speriată și zăpăcită și va fugi afară din casă, caz în care o s-o izbesc în cap cu*

ciomagul, lichidînd-o înainte să apuce să scoată o vorbă. Ea va muri, eu voi fi răzbunat.

— E un plan bun, spuse Tertius, în timp ce lemnul uscat trosnea. Iar după ce o va ucide, poate să se ducă să caute Puterea Stormholdului.

— Vom vedea, spuse Primus, iar vocea sa era văitatul unei păsări de noapte din depărtare.

Flăcările lingeau căsuța de lemn, creșteau și înfloreau în laturile ei, devenind strălucitoare, galben-portocalii. Nimeni nu apăru în ușa colibei. Curînd, locul se transformă într-un infern, iar Septimus fu obligat să facă mai mulți pași înapoi, din cauza intensității căldurii. Apoi zîmbi, larg și triumfător, după care lăsă ciomagul în jos.

Simți o durere ascuțită în călcîi. Se întoarse și văzu un șarpe mic, cu ochii lucitori, ce părea stacojiu în lumina focului, cu colții înfipți adînc în partea din spate a cizmei sale de piele. Septimus voi să-i ardă una cu ciomagul, dar făptura aceea mică dădu drumul călcîiului său și se tîrî, în mare viteză, în spatele unui bolovan alb de calcar.

Durerea din călcîi începu să scadă. *Dacă mușcătura a fost otrăvită, atunci o mare parte din ea a rămas în piele,* își spuse Septimus. *Trebuie să-mi leg piciorul de gambă, apoi să-mi scot cizma și să fac o incizie adîncă, în cruce, în locul în care am fost mușcat, apoi să sug veninul șarpelui.* Gîndind așa, se așeză pe o piatră de calcar, la lumina focului, și trase de cizmă. Piciorul nu ieși din ea. Septimus își simți piciorul amorțit și-și dădu seama că acesta se umfla repede. *Asta înseamnă că trebuie să tai cizma,* își spuse el. Ridică piciorul la nivelul șoldului. Pentru o clipă, crezu că lumea se întuneca, apoi văzu că flăcările, care luminaseră trecătoarea ca un rug, dispăruseră. Se simți cuprins de frig pînă-n măduva oaselor.

— Deci ai crezut că poți să te încălzești dîndu-mi foc la colibă, zise o voce din spatele lui, moale ca frînghia de mătase a unui sugrumător și dulce ca o tabletă

otrăvită. Ai așteptat la ușă să stingi flăcările, dacă nu mi-ar fi fost pe plac?

Septimus i-ar fi răspuns, dar mușchii fălcilor i se înțepeniseră, iar dinții i se încleștaseră. Inima îi bătea în piept ca o tobă, dar nu în ritmul ei obișnuit de marș, ci într-unul sălbatic și fără nici o noimă. Septimus simțea cum fiecare venă și arteră din trupul său împrăștia foc în organism — sau pompa gheață, nu-și dădea bine seama.

O bătrînă păși în fața sa. Arăta precum femeia care locuise în coliba de lemn, dar era mai bătrînă, mult mai bătrînă. Septimus încercă să clipească, să-și limpezească ochii înlăcrimați, dar uitase cum se clipește, iar ochii săi nu se închideau.

— Ar trebui să-ți fie rușine, zise femeia. Tentativă de incendiere și violență împotriva persoanei unei biete bătrîne care locuia singură, care ar fi fost la mila oricărui vagabond în trecere, dacă n-ar fi existat amabilitatea micilor ei prieteni.

Si luă ceva de pe solul calcaros și-l puse în jurul încheieturii mîinii sale, apoi se întoarse în colibă, care rămăsese ca prin minune nearsă sau se făcuse la loc, Septimus nu știa care era adevărul și nici nu-i păsa.

Inima sa se zbătea și sincopa în pieptul său, iar el ar fi țipat dacă ar fi putut. Apăruseră zorii înainte ca durerea să înceteze. Cu șase voci, frații săi mai mari îi urară bun venit lui Septimus în rîndul lor.

Septimus se uită în jos, pentru ultima oară, la trupul cald încă și crispat, pe care-l locuise odată, la expresia de pe fața acestuia. Apoi se întoarse spre ceilalți.

— N-a rămas nici un frate care să se răzbune pe ea, spuse el, cu glas de ploier de dimineață. Nici unul dintre noi n-o să fie vreodată senior de Strormhold. Să plecăm de aici.

Și după ce spuse asta, în locul acela nu mai rămase nici măcar vreo fantomă.

Soarele era sus pe cer în ziua în care căruța doamnei Semele veni zăngănind prin trecătoarea calcaroasă din Diggory's Dyke.

Doamna Semele observase cocioaba înnegrită de funingine de lîngă drum și văzu, cînd ajunse mai aproape, bătrîna într-o rochie stacojie decolorată, care-i făcea semn de pe marginea cărării. Părul femeii era alb ca zăpada, pielea plină de riduri, iar un ochi orbise.

— Ziua bună, soră. Ce s-a întîmplat cu casa ta? întrebă doamna Semele.

— Tinerii de azi. Unul dintre ei s-a gîndit că ar fi amuzant să dea foc casei unei bătrîne sărmane, care n-a făcut niciodată rău cuiva. Dar s-a învățat el minte!

— Da, spuse doamna Semele. Întotdeauna se învață minte. Și nu ne sînt niciodată recunoscători pentru lecția primită.

— Adevăr grăit-ai, spuse femeia în rochie stacojie decolorată. Ia spune-mi, dragă. Cine călătorește cu tine în ziua aceasta?

— Asta nu-i treaba ta, îi răspunse de sus doamna Semele, și ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai vedea de treaba ta.

— Cine călătorește cu tine? Spune-mi adevărul sau trimit harpiile să-ți smulgă membrele și să-ți atîrne resturile într-un cîrlig la mare adîncime sub pămînt!

— Și cine ești tu, de mă amenințî în felul ăsta?

Bătrîna se uită spre doamna Semele cu un ochi bun și cu unul acoperit de albeață.

— Te recunosc, Plicticoasă Sal! Nu-i treaba ta. Cine călătorește împreună cu tine?

Doamna Semele simți cum cuvintele îi erau smulse din gură, îndiferent dacă ea voia sau nu să le spună.

— Doi catîri care-mi trag căruța, eu, o servitoare pe care o țin sub formă de pasăre mare și un tînăr care are formă de hîrciog.

— Altcineva? Altcineva?

— Nimic altcineva. Jur pe Organizația surorilor.

Femeia de pe marginea drumului strînse din buze.

— Atunci pleacă, pleacă, zise ea.

Doamna Semele plesni din limbă și scuturâ hățurile, iar catirii porniră la drum.

În patul mucegăit din interiorul întunecat al căruței cu coviltir, steaua dormea, fără să știe cît de aproape fusese de sfîrșitul ei, nici că scăpase ca prin urechile acului.

Cînd casa de lemn și albeața ucigătoare din Diggory's Dyke dispărură din vedere, pasărea exotică bătu din aripi pe stînghia ei, își dădu capul pe spate, scoase un strigăt și cîntă, pînă cînd doamna Semele o amenință că o să-i rupă gîtul dacă nu se potolește. Chiar și așa, în întunericul liniștit din interiorul căruței, pasărea cea frumoasă chicoti, ciripi și cîntă, ba chiar la un moment dat scoase un țipăt de bufniță pitică.

Soarele coborîse deja spre apus cînd se apropiară de satul Wall. Razele le băteau în ochi, orbindu-i și transformîndu-le lumea în aur lichid. Cerul, copacii, tufișurile, chiar și drumul erau aurii în lumina soarelui ce apunea.

Doamna Semele trase de hățuri și opri catîrii pe pajiște, în locul în care urma să fie taraba ei. Deshămă animalele și le duse la un izvor, unde le priponi de un copac. Acestea se adăpară în grabă și cu poftă.

Erau și alți participanți și vizitatori veniți la tîrg, aranjîndu-și tarabele pe pajiște, întinzîndu-și corturile și atîrnînd draperii de copaci. Exista o atmosferă de nerăbdare, care se întindea peste tot și peste toți, precum lumina aurie a soarelui dinspre apus.

Doamna Semele merse în interiorul căruței și desprinse cușca din lanț. O duse afară, pe pajiște, și o puse pe o grămadă de iarbă. Deschise ușa cuștii, apoi apucă hîrciogul adormit cu degetele-i osoase.

— Afară cu tine, zise ea.

Hîrciogul își frecă ochii negri cu lăbuțele din față și clipi, în lumina scăzută a apusului.

Vrăjitoarea căută în buzunarul șorțului și scoase un ghiocel de sticlă. Atinse cu el capul lui Tristran.

Tristran clipi somnoros, apoi căscă. Își trecu mîna prin părul castaniu și se uită furios la vrăjitoare.

— Cotoroanță afurisită...

— Ține-ți gura murdară, îi răspunse tăios doamna Semele. Te-am adus pînă aici întreg, în siguranță, în aceeași stare în care te-am găsit. Ți-am oferit găzduire și transport — iar dacă n-au fost pe gustul tău sau conform așteptărilor tale, asta nu mă privește. Acum pleacă, înainte să te transform într-un vierme tîritor și să-ți rup capul — dacă n-o fi cumva coada. Pleacă! Huș! Huș!

Tristran numără pînă la zece, apoi plecă, fără nici un chef. Se opri lîngă o dumbravă aflată în apropiere și o așteptă pe stea, care cobori șonticăind din rulotă și veni spre el.

— Te simți bine? o întrebă el, îngrijorat cu adevărat.

— Da, mulțumesc, zise steaua. Vrăjitoarea nu mi-a făcut nici un rău. De fapt, cred că nu și-a dat seama că eram și eu acolo. Nu-i ciudat?

Doamna Semele avea pasărea în față. Îi atinse capul plin de pene cu floarea ei de sticlă, iar pasărea se topi, se cutremură și deveni o femeie tînără, nu mult mai mare decît Tristran, cu un păr negru, cîrlionțat, și urechi păroase, ca de pisică. Tînăra aruncă o privire spre Tristran, iar în ochii ei violeți exista ceva ce i se păru foarte familiar lui Tristran, cu toate că nu-și amintea unde-i mai văzuse.

— Deci aceasta este adevărata formă a păsării, spuse Yvaine. Mi-a fost o bună tovarășă de drum.

Apoi steaua își dădu seama că lanțul de argint care ținuse pasărea captivă era încă la locul lui, cu toate că pasărea devenise femeie, și lucea la mijlocul și la glezna acesteia. Yvaine i-l arătă lui Tristran.

— Da, zise Tristran. Văd. E groaznic. Dar nu-s convins că putem face ceva.

Merseră împreună pe pajiște, către deschizătura din zid.

— Mai întîi trebuie să-mi vizitez părinții, spuse Tristran. Nu mă îndoiesc că mi-au dus dorul, așa cum și mie mi-a fost dor de ei. (Sincer vorbind, Tristran nu prea se gîndise la părinții săi în timpul călătoriei.) Apoi trebuie s-o vizitez pe Victoria Forester și...

Cînd ajunse la acest *și*, Tristran își închise gura. Pentru că nu se mai împăca acum cu gîndul că o să-i dea steaua Victoriei Forester, din moment ce știa că steaua nu era un lucru care putea să treacă din mînă în mînă, ci o persoană în adevăratul înțeles al cuvîntului, nu un lucru. Dar Victoria Forester *era* femeia pe care o iubea.

Da, decise el, nu mai avea cale de întors, trebuia s-o ducă pe Yvaine în sat și să vadă ce-o să se întîmple. Simți că-i revine moralul, iar timpul în care fusese hîrciog devenise în mintea sa doar amintirea unui vis, de parcă ar fi tras un pui de somn după-amiaza, în fața focului din bucătărie, iar acum se trezise din nou. Simțea deja în gură gustul berii de cel mai bun soi a domnului Bromios, dar își dădu seama, plin de vinovăție, că uitase culoarea ochilor Victoriei Forester.

Soarele era uriaș și roșu, dincolo de acoperișurile din satul Wall, atunci cînd Tristran și Yvaine traversară pajiștea și se uitară prin deschiderea din zid. Steaua ezită.

— Chiar vrei să facem asta? îl întrebă ea pe Tristran. Am o presimțire...

— Nu fi nervoasă, îi spuse el. De fapt, nu-s surprins că ești nervoasă. Îmi simt stomacul de parcă aș fi înghițit o sută de fluturi. O să te simți mult mai bine cînd o să fii în salonul mamei mele, bînd din ceaiul ei — mda. n-o să bei ceai, dar o să-ți ofere ceai — sînt gata să jur că în cinstea unui asemenea oaspete și de bucurie că băiatul ei s-a întors acasă, mama o să scoată cestile din cel mai bun porțelan pe care le are, zise el și o prinse de mînă, strîngînd-o liniștitor.

Steaua se uită la el, apoi îi zîmbi, cu blîndețe și cu tristețe.

— Oriunde te vei duce... șopti ea.

Ținîndu-se de mînă, tînărul și steaua căzătoare se apropiară de deschizătura din zid.

Zece

Pulbere de stele

S-a observat uneori că e mai ușor să scapi din vedere ceva mare și evident decît ceva mic și neimportant și că lucrurile acelea mari care au fost ignorate pot provoca deseori probleme.

Tristran Thorn se apropie de deschiderea din perete, venind dinspre Țara Zînelor — a doua oară de la zămislirea sa, cu optsprezece ani în urmă —, iar steaua șontîcăia alături de el. Capul îi vîjîia din cauza aromelor și sunetelor din satul său natal, iar inima îi creștea în el. În timp ce se apropia dădu politicos din cap către paznicii de lîngă deschizătură, recunoscîndu-i pe amîndoi. Tînărul care se sprijinea stînjenit cînd pe un picior, cînd pe celălalt, sorbind dintr-o ulcică în care Tristran presupuse că se afla cea mai bună bere a domnului Bromios, era Wystan Pippin, care fusese cîndva coleg de școală cu Tristran, dar nu-i fusese și prieten; în timp ce bărbatul mai în vîrstă, care trăgea nervos din pipă — ce părea să se fi stins — nu era altcineva decît Jerome Ambrose Brown, moșier, fostul patron al lui Tristran

de la magazinul Monday și Brown. Cei doi stăteau cu spatele către Tristran și Yvaine, privind hotărîți către sat, de parcă ar fi gîndit că e un păcat să se uite la pregătirile ce aveau loc pe pajiștea din spatele lor.

— Bună seara, Wystan, spuse Tristran, politicos. Bună seara, domnule Brown.

Cei doi tresăriră. Wystan își vărsă berea pe partea din față o jachetei. Domnul Brown își ridică bastonul și, nervos, îndreptă capătul acestuia către pieptul lui Tristran. Wystan Pippin își puse berea jos, își luă bastonul și bloca deschizătura din zid cu el.

— Stai unde ești! zise domnul Brown, gesticulînd cu bastonul, de parcă Tristran ar fi fost o fiară care putea să se repeadă la el în orice clipă.

Tristran izbucni în rîs.

— Nu mă mai cunoașteți? întrebă el. Sînt eu, Tristran Thorn.

Dar domnul Brown, care era, după cum știa și Tristran, șeful gărzii, nu-și coborî bastonul. Îl privi pe Tristran din cap pînă-n picioare, de la ciufuI de păr vilvoi pînă la ghetele cafenii uzate. Apoi se uită la fața arsă de soare a lui Tristran și pufni, fără să se lase impresionat.

— Chiar dacă ai fi acel Thorn, un individ care nu-i bun de nimic, tot nu văd vreun motiv ca să vă las să treceți. La urma urmei, noi păzim zidul.

Tristran clipi, mirat.

— Am păzit și eu zidul, le atrase el atenția. Nu există vreo regulă care să interzică trecerea oamenilor care vin din direcția asta. Interzice trecerea doar a celor care vin dinspre sat.

Domnul Brown dădu încet din cap. Apoi spuse, așa cum vorbești cu unul greu de cap:

— Dacă ești Tristran Thorn — lucru pe care-l accept doar de dragul discuției, pentru că nu semeni cu el și nici nu vorbești ca el — atunci cîți oameni au trecut prin zid venind în partea pajiștei, în anii în care ai locuit aici?

— Din cîte știu eu, nici unul, răspunse Tristran.

Domnul Brown zîmbi cu același zîmbet pe care obișnuia să-l folosească atunci cînd îi tăia lui Tristran leafa pe o dimineață de muncă pentru că întîrziase cinci minute.

— Exact, spuse el. Nu există nici o regulă împotriva acestui lucru pentru că nu s-a întîmplat niciodată. Nimeni nu trece venind din partea aceea. Din nici o direcție, cît sînt eu de pază. Acum pleacă de aici, înainte să-ți dau cu bastonul în cap.

Tristran rămase cu gura căscată.

— Dacă îți închipui că am trecut prin atîtea doar ca să fiu gonit de un băcan zgîrcit și încrezut și de cineva care copia după mine la istorie... începu el, dar Yvaine îl luă de braț.

— Tristran, hai să mergem. Nu trebuie să te certi cu cei din neamul tău.

Tristran nu spuse nimic. Se întoarse cu spatele, fără să scoată o vorbă. Apoi urcară împreună panta pajiștei. În jurul lor, un talmeș-balmeș de oameni și de tot felul de făpturi își ridicau tarabele, își atîrnau steaguri și-și trăgeau tărăboanțele. Iar atunci lui Tristran îi trecu prin minte — într-un moment în care se simți copleșit de ceva ce semăna a dor de casă, dar un dor de casă alcătuit din părți egale de dor și disperare — că s-ar putea ca aceia să fie cei din neamul său, pentru că simțea că are mai multe în comun cu ei decît cu oamenii lipsiți de culoare din Wall, cu jachetele lor urîte și cu ghetele lor țintuite.

Cei doi se opriră și priviră o femeie măruntă, aproape la fel de lată pe cît era de înaltă, care se străduia să-și clădească taraba. Fără să-i ceară nimeni, Tristran se duse la ea și începu s-o ajute, cărînd cutiile grele din căruță la tarabă, urcînd pe o scară ca să atîrne niște flamuri de o creangă de copac, despachetînd carafe și ulcioare masive din sticlă (fiecare fiind astupat cu un dop uriaș, înnegrit, și sigilat cu ceară argintie, recipientele fiind pline cu un fum colorat, ce se rotea încet) și punîndu-le pe rafturi. În timp ce el și femeia munceau,

Yvaine se așează pe un buștean din apropiere și le cîntă cu vocea ei blîndă și curată cîntecele stelelor de sus, dar și cîntecele oamenilor obișnuiți, pe care le auzise și le învățase de la oamenii pe care-i întîlnise în timpul călătoriei.

În momentul în care Tristran și femeia cea scundă terminară treaba și tejgheaua fusese pregătită pentru a doua zi, lucrau deja la lumina lămpii. Femeia insistă să le dea de mîncare. Yvaine reuși cu greu s-o convingă că nu-i e foame, dar Tristran mîncă plin de entuziasm tot ce i se oferi și, lucru neobișnuit pentru el, bău cea mai mare parte dintr-o carafă cu vin dulce și galben, insistînd că nu-i mai tare decît mustul proaspăt de struguri și că băutura nu avea nici un efect asupra sa. Iar cînd femeia cea măruntă și solidă le oferi luminișul din spatele căruței sale pentru dormit, Tristran moțăia deja, beat.

Era o noapte senină, rece. Steaua rămase lîngă bărbatul care dormea, care fusese cîndva cel care o capturase și devenise tovarășul ei de drum, și se întrebă unde dispăruse ura ei. Nu-i era somn.

Auzi un fîșîit în iarba din spatele ei. O femeie cu părul negru stătea lîngă ea. Se uitară împreună la Tristran.

— A mai rămas în el ceva din hîrciog, spuse femeia cea cu părul negru, care avea urechi ascuțite, ca de pisică, și care arăta mai bătrînă decît Tristran. Uneori mă întreb dacă vrăjitoarea transformă oamenii în animale sau dacă găsește animalele în interiorul nostru și le eliberează. Poate că există ceva în firea mea care ține de o pasăre cu culori strălucitoare. M-am gîndit mult la asta, dar n-am ajuns la nici o concluzie.

Tristran mormăi ceva de neînțeles și se mișcă în somn. Apoi începu să sforăie încet.

Femeia merse în jurul lui Tristran și se așeză lîngă el.

— Pare să aibă suflet bun, spuse ea.

— Da, recunoscu steaua. Are.

— Trebuie să te avertizez că, dacă vei părăsi această țară ca să... treci dincolo... zise femeia, arătînd către

satul Wall cu un braţ subţire la încheietura căruia lucea un lanţ argintiu, atunci, după cîte am înţeles, te vei transforma în ceea ce ai fi fost în această lume: un lucru rece, mort, căzut din cer.

Steaua tresări, dar nu spuse nimic. Se întinse peste trupul cuprins de somn al lui Tristran şi atinse lanţul de argint care înconjura mijlocul femeii, ajungea la gleznă acesteia şi se prelungea în tufişurile din spatele ei.

— Te obişnuieşti, cu timpul, spuse femeia.

— Oare? V-aţi obişnuit?

Ochii violeţi priviră în ochii albaştri, apoi priviră în altă parte.

— Nu.

Steaua dădu drumul lanţului.

— El m-a prins cîndva cu un lanţ ca al dumneavoastră. Apoi m-a eliberat, iar eu am fugit. Dar el m-a găsit şi m-a legat printr-o obligaţie care mă leagă mai strîns decît orice lanţ.

Briza de aprilie suflă deasupra pajiştei, legănînd tufişurile şi copacii într-un oftat lung, friguros. Femeia cu urechi de pisică îşi dădu părul creţ de pe faţă şi zise:

— Dar ai o obligaţie mai importantă, nu-i aşa? Ai un lucru ce nu-ţi aparţine şi pe care trebuie să-l dai deţinătorului de drept.

Steaua strînse din buze.

— Cine sînteţi? întrebă ea.

— Ţi-am spus. Am fost pasărea din rulotă, spuse femeia. Eu ştiu cine eşti şi ştiu de ce vrăjitoarea n-o să ştie niciodată că eşti aici. Ştiu cine te caută şi de ce are nevoie de tine. Mai ştiu şi care-i proveniența pietrei de topaz pe care o porţi în jurul mijlocului, legată cu un lanţ de argint. Ştiind toate acestea, ştiind ce fel de făptură eşti, ştiu şi ce obligaţie trebuie să îndeplineşti.

Apoi se aplecă şi dădu la o parte, cu blîndeţe şi cu degete delicate, părul de pe faţa lui Tristran. Tînărul care dormea nu tresări, nici nu răspunse gestului ei.

— Nu vă cred, nici n-am încredere în dumneavoastră, spuse steaua.

O pasăre de noapte țipă în copacul de deasupra lor. Pădurea era foarte singură în beznă.

— Am văzut topazul de la mijlocul tău pe cînd eram pasăre, spuse femeia, ridicîndu-se din nou. Am privit pe cînd făceai baie în rîu și mi-am dat seama ce e.

— Cum de l-ați recunoscut? întrebă steaua.

Dar femeia cu părul negru clătină din cap și se întoarse de unde venise, aruncînd o ultimă privire către tînărul care dormea pe iarbă. Apoi fu înghițită de noapte.

Părul lui Tristran căzu din nou, cu încăpățînare, peste fața lui. Steaua se aplecă și-l dădu cu blîndețe într-o parte, lăsîndu-și degetele să-l atingă pe obraz. El continuă să doarmă.

Tristran fu trezit la puțin timp după răsăritul soarelui de un bursuc mare, care umbla pe picioarele din spate și purta un veșmînt uzat din mătase, de culoarea heliotropului. Animalul îi pufăi în ureche pînă cînd Tristran deschise ochii, somnoros, iar atunci îi zise, plin de sine:

— Numele de ceată Thorn? Ești Tristran din gașca aia?

— Mmm? răspunse Tristran, care simțea un gust înfiorător în gură, iar gura îi era uscată; ar mai fi dormit cîteva ore.

— Te caută, zise bursucul. Jos, la deschizătură. Se pare că o tînără doamnă vrea să discute cu tine.

Tristran se ridică și rînji cu gura pînă la urechi. O bătu pe umăr pe steaua care dormea. Aceasta deschise ochii ei albaștri și zise:

— Ce-i?

— Știri bune, îi spuse el. Îți amintești de Victoria Forester? I-am menționat numele o dată sau de două ori în timpul călătoriei.

— Da, spuse steaua. Probabil că da.

— Mă duc s-o văd. E la deschizătura din zid. Uite ce-i, adăugă el, după o pauză. Poate că-i mai bine să rămîi aici. Nu vreau s-o zăpăcesc.

Steaua se întoarse într-o parte, își acoperi capul cu mîinile și nu spuse nimic. Tristran își spuse că adormise din nou. Își puse ghetele, se spălă pe față, își clăti gura în pîrîul de pe pajiște, apoi fugi de-a latul cîmpului, către sat.

Paznicii din dimineața aceea de la deschizătura din zid erau reverendul Myles, vicarul din Wall, și domnul Bromios, hangiul. Între ei stătea o tînără doamnă, cu spatele către pajiște.

— *Victoria!* strigă încîntat Tristran, dar cînd tînăra se întoarse, el văzu că *nu era* Victoria Forester (care avea ochi cenușii, își aminti el deodată, încîntat. Așa erau ochii ei: cenușii.)

Tristran nu-și dădu seama cine era tînăra aceea, cu bonetă frumoasă și cu șal. Însă ochii ei se umplură de lacrimi cînd îl văzu.

— Tristran! zise ea. Tu ești! Se spunea că tu ești. Oh, Tristran! Cum ai putut să faci așa ceva! Cum ai putut!

Abia atunci își dădu seama cine era domnișoara care-i făcea reproșuri.

— Louisa? îi spuse el surorii sale. Ai crescut cît timp am fost plecat, dintr-o gigilice de fată te-ai transformat într-o domnișoară arătoasă.

Tînăra își trase nasul, apoi și-l suflă într-o batistă cu garnitură de dantelă, pe care o scosese din mînecă.

— Iar tu, zise ea, ștergîndu-și obrajii cu batista, te-ai transformat în timpul călătoriei tale într-un țigan zdrențăros și netuns. Se pare însă că arăți bine, iar ăsta-i un lucru minunat. Vino, spuse ea, nerăbdătoare, făcîndu-i semn să treacă prin deschizătura din zid și să vină la ea.

— Dar... spuse Tristran, uitîndu-se nervos către hangiu și către vicar.

— Oh, asta! Atunci cînd Wystan și domnul Brown și-au terminat schimbul noaptea trecută, au trecut pe la barul din *A șaptea coțofană*, iar Wystan a pomenit de întîlnirea lor cu un zdrențăros care pretindea că e Tristran. Și a spus cum l-au împiedicat să treacă. Cum

te-au împiedicat. Cînd știrea a ajuns la urechile tatei, a venit imediat la *Coțofană* și le-a făcut amîndurora un asemenea scandal, de nu-mi venea să cred că-i el însuși.

— Unii dintre noi eram de părere să te lăsăm să te întorci în dimineața asta, spuse vicarul, iar alții erau de părere să te împiedicăm pînă la amiază.

— Dar nici unul dintre cei care erau de părere că trebuie să aștepți nu-i de pază la zid în dimineața asta, spuse domnul Bromios. Ceea ce a necesitat o grămadă de șmecherii. Mai trebuie să-ți spun că-s de pază într-o zi în care trebuia să stau la taraba cu gustări. Dar mă bucur că te-ai întors. Vino.

Și-i întinse mîna, iar Tristran i-o scuturâ cu entuziasm. Apoi Tristran strînse și mîna vicarului.

— Tristran, spuse vicarul, presupun că ai văzut multe lucruri ciudate în timpul călătoriei tale.

Tristran se gîndi o clipă, apoi răspunse:

— Da, cred că da.

— Atunci vino la casa parohială, săptămîna viitoare, îl invită vicarul. O să bem ceai, iar tu o să-mi povestești totul. După ce o să te liniștești. Ei?

Tristran, care avusese întotdeauna un soi de veneratie pentru vicar, nu putu să spună nimic și se mulțumi să dea din cap.

Louisa oftă, puțin cam teatral, apoi începu să meargă iute către *A șaptea coțofană*. Tristran alergă de-a lungul drumului ca s-o ajungă, apoi merse alături de ea.

— Mi se bucură sufletul văzîndu-te din nou, surioară, zise el.

— Ne-am îmbolnăvit de grijă din cauza ta, îi spuse ea, arțăgoasă, așa că scutește-mă de pălăvrăgeli. Nici măcar nu m-ai trezit, să-ți iei rămas bun. Tata a fost foarte îngrijorat, iar de Crăciun, cînd tu n-ai fost aici, după ce am mîncat gîsca și budinca, tata a scos vinul de Porto și a închinat în cinstea prietenilor absenți, iar mama a plîns ca un copil, bineînțeles că am plîns și eu, tata a început să-și sufle nasul în cea mai bună batistă a sa, iar bunica și bunicul Hempstock a insistat să

servim uscățelele de Crăciun și să citim dedicații vesele, iar asta a înrăutățit cumva lucrurile. Tristran, ca să spun lucrurilor pe nume, ne-ai stricat Crăciunul!

— Îmi pare rău, zise Tristran. Și acum ce facem? Unde mergem?

— Mergem la *A șaptea cotofană*, spuse Louisa. Credeam că se înțelege de la sine. Domnul Bromios a spus că putem folosi salonul său. E cineva care vrea să discute cu tine.

Și nu mai spuse nimic pînă cînd intrară în circiumă. Acolo erau persoane ale căror figuri Tristran le recunoscu, iar oamenii dădură din cap spre el sau zîmbiră sau nu zîmbiră, în timp ce tînărul se strecura prin mulțime, îndreptîndu-se către scara îngustă din spatele barului și urcă la etaj, avînd-o pe Louisa alături. Scîndurile de lemn scîrțîiră sub picioarele lor.

Louisa se uită la Tristran. Iar buzele ei tremurau. Spre surpriza tînărului, sora sa îl îmbrățișă și-l strînse în brațe atît de puternic, încît abia mai putu să respire. Apoi, fără să spună nimic, fugi înapoi pe scara de lemn.

Tristran ciocăni la ușa salonului și intră. Camera era împodobită cu niște obiecte neobișnuite, cu statui antice mici și cu vase de lut. De perete atîrna un baston, împodobit cu frunze de iederă — sau, mai bine zis, cu foi dintr-un metal închis la culoare, forjat astfel încît să semene cu frunzele de iederă. În afară de podoabe, salonul arăta ca un salon al unui burlac ocupat, care avea puțin timp să stea în încăperea aceea. Era mobilat cu un șezlong mic, cu o măsuță pe care se afla un volum legat în piele cu predicile lui Laurence Sterne, un pian și mai multe fotolii din piele, iar în unul dintre fotoliile acelea stătea Victoria Forester.

Tristran se duse încet drept la ea, apoi căzu într-un genunchi în fața ei, așa cum îngenunchease cîndva în noroi, pe un drum de țară.

— Te rog, nu face asta, spuse Victoria Forester, jenată. Te rog să te ridici. Ce-ar fi să te așezi aici, pe scaunul ăsta? Da. Așa-i mai bine.

Lumina dimineții trecea prin perdeaua de dantelă și îi lumina părul castaniu din spate, înrămindu-i fața cu aur.

— Ia te uită! Ai devenit bărbat! Ce-ai pățit la mînă?

— Am ars-o, răspunse el. În foc.

În primul moment, tînăra nu zise nimic. Doar se uită la el. Apoi se așează din nou pe fotoliu și se uită în fața sa, către bastonul de pe perete sau la una dintre statuile vechi ale domnului Bromios, după care zise:

— Tristran, sînt cîteva lucruri pe care vreau să ți le spun și nu mi-e ușor. Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai spune nimic pînă cînd o să reușesc să termin ce am de zis. Deci, în primul rînd și, probabil, lucrul cel mai important, trebuie să-mi cer scuze. Prostia mea, idiotenia mea te-a făcut să pleci în călătorie. Am crezut că glumești... nu, nu că glumești. Am crezut că ești prea laș, prea copil, ca să-ți respecți cuvintele frumoase și caraghioase. Abia după ce ai plecat, după ce au trecut zile și nu te-ai întors, mi-am dat seama că fuseseși sincer, dar atunci a fost prea tîrziu. Am fost obligată să îndur gîndul... în fiecare zi... că te-am trimis la moarte.

În timp ce vorbea, Victoria se uita în fața sa, iar Tristran avu simțămîntul — care deveni certitudine — că ea purtase această conversație în mintea sa de o sută de ori, în perioada în care el lipsise. De aceea nu avea voie să spună nimic. Pentru că Victoriei Forester îi era destul de greu să spună ce avea de spus și n-ar fi fost în stare să-și ducă sarcina pînă la sfîrșit dacă el ar fi obligat-o să se abată de la scenariul ei.

— Și n-am fost corectă cu tine, sărmanul meu băiat de prăvălie — dar tu nu mai ești de mult timp băiat de prăvălie, nu-i așa? — pentru că am crezut că făgăduiala ta e o prostie din toate punctele de vedere.

Se opri, cu degetele încleștate pe brațele de lemn ale fotoliului, strîngîndu-le atît de puternic încît încheieturile degetelor i se înroșiră mai întîi, apoi se albiră.

— Tristran Thorn, întreabă-mă de ce n-am vrut să te sărut în seara aceea.

— Era dreptul tău să nu mă săruți, spuse Tristran. Vicky, n-am venit aici să te întristez. N-am găsit steaua ca să te fac să te simți prost.

Tînăra înclină capul într-o parte.

— Deci *ai găsit* steaua pe care am văzut-o în seara aceea?

— Oh, da! răspunse Tristran. În clipa asta, steaua e pe pajiște. Dar am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac.

— Atunci mai fă acum ceva pentru mine. Întreabă-mă de ce nu te-am sărutat în seara aceea. La urma urmei, te sărutasem mai înainte, cînd eram mai mici.

— Foarte bine, Vicky. De ce nu m-ai sărutat în seara aceea?

— Pentru că, spuse ea — iar în glasul ei se simțea ușurare, o ușurare enormă, care ieșea la iveală fără voia ei —, în ziua în care am văzut steaua căzătoare, Robert mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. În seara aceea, în care te-am întîlnit, venisem la magazin sperînd să-l văd și să discut cu el, ca să-i spun că accept și că poate să-i ceară tatălui meu mîna mea.

— Robert? întrebă Tristran, simțind că-i vîjîie capul.

— Robert Monday. Lucrai în magazinul său.

— Domnul Monday? îi ținu isonul Tristran. Tu și domnul Monday?

— Exact, răspunse ea, iar de data asta se uită la el. Și tu m-ai luat în serios și ai alergat să-mi aduci o stea. N-a fost zi de cînd ai plecat în care să nu simt că am făcut ceva prostesc și rău. Pentru că ți-am promis mîna mea, dacă te întorceai cu steaua. Și au fost zile, Tristran, în care nu știam ce-i mai rău: să fii ucis în Tărîmul de Dincolo de Zid, din dragoste pentru mine, sau să reușești în nebunia ta și să te întorci cu steaua, cu dreptul de a pretinde să-ți fiu mireasă. Sigur, unii mi-au spus să nu iau lucrurile în serios, că era inevitabil să te duci dincolo, pentru că asta ținea de firea ta, pentru că de acolo proveneai, dar undeva, în sufletul meu, știam că am greșit și că într-o zi o să te întorci ca să-ți ceri dreptul asupra mea.

— Îl iubești pe domnul Monday? întrebă Tristran, agățîndu-se de singurul lucru pe care era sigur că-l pricepuse.

Victoria dădu din cap, apoi își ridică fruntea, astfel încît bărbia ei frumoasă era îndreptată către Tristran.

— Dar ți-am dat cuvîntul meu, Tristran. Și o să-mi țin cuvîntul. I-am spus asta lui Robert. Sînt răspunzătoare pentru tot ce ți s-a întîmplat — chiar și pentru biata mînă pe care ți-ai ars-o. Și dacă mă vrei, atunci sînt a ta.

— Sincer vorbind, replică el, cred că eu sînt răspunzător pentru tot ce-am făcut, nu tu. Și mi-e greu să regret vreo clipă din ce-a fost, chiar dacă uneori mi-a fost dor de un pat moale și n-o să mai fiu niciodată în stare să mă mai uit la un hîrciog așa cum am făcut-o pînă acum. Dar, Vicky, nu mi-ai promis mîna ta dacă o să mă întorc cu steaua.

— Nu?

— Nu. Mi-ai promis orice o să doresc.

Victoria Forester înlemni și se uită în podea. Pe fiecare dintre obrajii ei palizi apăru o pată roșie, de parcă ar fi fost pălmuită.

— Să înțeleg că... începu ea, dar Tristran o întrerupse.

— Nu. Nu-i nevoie. Ai spus că o să-mi dai tot ce doresc.

— Da.

— Atunci, zise el, apoi făcu o pauză. Atunci doresc să te căsătorești cu domnul Monday. Doresc să te căsătorești cît de curînd posibil — chiar în săptămîna asta, dacă se poate. Și doresc să fiți fericiți împreună atît cît pot fi fericiți un bărbat și o femeie.

Victoria scoase un oftat de ușurare. Apoi se uită la el.

— Chiar asta vrei?

— Căsătorește-te cu el, avînd binecuvîntarea mea, și cu asta sîntem chit, spuse Tristran. Cred că și steaua gîndește la fel.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Sînteți bine? întrebă o voce de bărbat.

— Totul e foarte bine, răspunse Victoria. Te rog să intri, Robert. Îl mai ții minte pe Tristran Thorn, nu-i așa?

— Bună dimineața, domnule Monday, zise Tristran, apoi strînse mîna domnului Monday, mînă transpirată și umedă. Înțeleg că vă veți căsători în curînd. Permiteți-mi să vă felicit din suflet.

Domnul Monday rînji, iar asta îl făcu să pară că suferea de dureri de dinți. Apoi întinse o mînă spre Victoria, iar aceasta se ridică de pe fotoliu.

— Dacă doriți să vedeți steaua, domnișoară Forester... zise Tristran, dar Victoria clătină din cap.

— Sînt încîntată că v-ați întors cu bine acasă, domnule Thorn. Sper să vă vedem la căsătorie.

— Nimic nu-mi poate face mai mare plăcere decît să fiu de față, spuse Tristran, deși era convins că nu acesta era adevărul.

Nu se pomenise ca *A șaptea cotofană* să fi fost atît de aglomerată într-o zi obișnuită înainte de micul dejun, dar aceea era o zi de bilci, iar oamenii din Wall și străinii se înghesuiau la bar, dînd gata farfurii încărcate cu friptură de miel, cu bacon, cu ciuperci, cu ouă prăjite și cu budincă de melasă.

Dunstan Thorn îl aștepta pe Tristran la bar. Se ridică atunci cînd își văzu fiul, se duse la el și-l bătu pe umăr, fără să scoată o vorbă.

— Deci ai reușit să te întorci fără să pățești nimic, spuse el, cu mîndrie în glas.

Tristran se întrebă dacă se lungise în timpul în care lipsise de acasă, pentru că-și amintea că tatăl său era mai solid.

— Bună, tată, spuse el. M-am rănit un pic la mînă.

— Mama ta ți-a pregătit micul dejun, care te așteaptă la fermă, zise Dunstan.

— Micul dejun ar fi ceva grozav, recunoscu Tristran. La fel e s-o revăd pe mama. Trebuie să discutăm, adăugă

el, pentru că mintea îi rămăsese la ceva spus de Victoria Forester.

— Pari mai înalt, spuse tatăl lui. Și ai mare nevoie să treci pe la frizer.

Își goli stacana, apoi părăsiră împreună *A șaptea cotofană* și merseră prin lumina dimineții.

Cei doi Thorn săriră un pîrleaz și pătrunseră pe cîmpurile lui Dunstan, apoi, în timp ce mergeau pe pajiștea pe care se jucase pe cînd era copil, Tristran ridică problema care-l frămînta, adică întrebă ce era cu nașterea sa. Tatăl său îi răspunse cît de sincer putu, în timpul drumului lung pînă la fermă, povestindu-i totul ca și cum ar fi fost un basm ce se întîmplase altcuiva, cu foarte mult timp în urmă. O poveste de dragoste.

Iar apoi ajunseră la casa lui Tristran, unde-l aștepta sora sa, unde pe sobă și pe masă aburea micul dejun, pregătit cu dragoste pentru el de femeia pe care o considerase întotdeauna drept mama sa.

Doamna Semele aranjă ultimele flori de cristal pe tarabă și se uită bosumflată spre bîlci. Trecuse puțin de amiază, iar clienții abia începuseră să se plimbe prin el. Nici unul dintre ei nu se oprise la taraba ei.

— Din ce în ce mai puțini, din nouă în nouă ani, zise ea. Ține minte ce spun, bîlciul ăsta o să ajungă curînd doar o amintire. Mă gîndesc că există și alte bîlciuri și alte locuri de tîrg. Timpul bîlciului acestuia aproape că a trecut. Încă patruzeci, cincizeci, șaizeci de ani cel mult și gata cu el!

— Poate că așa este, spuse servitoarea cu ochi violeți, dar pe mine nu mă interesează. Acesta-i ultimul bîlci la care vin.

Doamna Semele îi aruncă o privire și zise:

— Credeam că am scos de mult timp obrăznicia din tine.

— Nu-i obrăznicie, îi răspunse sclava. Privește.

Ridică lanțul de argint care o lega. Acesta strălucea în lumina soarelui. Era *mai subțire*, mai transparent

decît fusese înainte. În unele locuri părea a nu fi făcut din argint, ci din fum.

— Ce-ai făcut? întrebă cotoroanța, iar de pe buze îi zburară stropi de scuipat.

— N-am făcut nimic. Nimic ce n-am făcut cu optsprezece ani în urmă. Am fost sortită să-ți fiu sclavă pînă în ziua în care luna își va pierde fiica, dacă asta se întîmplă într-o săptămînă în care vor fi două zile de luni. Iar atunci se va încheia timpul petrecut alături de tine.

Trecuse de ora trei după-amiaza. Steaua stătea pe iarba pajiștii lîngă taraba cu vin, bere și mîncare a domnului Bromios și se uita prin deschizătura din zid, către satul de dincolo de ea. Din cînd în cînd, patronul tarabei îi oferea vin, bere sau cîrnați mari, unsuroși, iar ea îl refuza întotdeauna.

— Aștepți pe cineva, draga mea? o întrebă o tînără cu trăsături plăcute.

— Nu știu. Poate că da...

— Dacă nu mă înșel, aștepți un tînăr, unul frumos ca tine.

Steaua dădu din cap.

— Da, într-un fel.

— Eu sînt Victoria, se prezentă tînăra. Victoria Forester.

— Eu mă numesc Yvaine, zise steaua, apoi o privi pe Victoria Forester de sus și pînă jos. Deci tu ești Victoria Forester. Faima te precede.

— Te referi la căsătoria mea? întrebă Victoria, iar ochii ei sclipiră de mîndrie și de încîntare.

— O căsătorie? întrebă Yvaine; își duse mîna la mijloc și simți topazul, prins de lanțul de argint; apoi se uită la deschizătura din zid și-și mușcă buzele.

— Oh, sărmana de tine! Ce animal trebuie să fie, de te lasă să-l aștepți atît de mult! zise Victoria Forester. De ce nu treci prin deschizătură, să-l cauți?

— Pentru că... începu să-i explice steaua, apoi se opri. Da. Poate că ar trebui să ies...

Cerul de deasupra ei era dungat cu benzi albe și cenușii de nori, prin care se vedeau petece albastre.

— Îmi doresc ca mama mea să fi ieșit la iveală, spuse steaua. Aș vrea ca mai întîi să-mi iau rămas bun de la ea.

Și se ridică stîngace în picioare.

Dar Victoria nu dori s-o lase pe noua sa prietenă să plece atît de ușor, îi povesti despre strigările de căsătorie, despre autorizația de nuntă, despre autorizațiile speciale care puteau fi acordate doar de arhiepiscop, despre faptul că era o femeie norocoasă, pentru că Robert îl cunoștea pe arhiepiscop. Se părea că nunta fusese stabilită peste șase zile, la amiază.

Apoi Victoria chemă un domn respectabil, încărunțit la tîmple, care fuma dintr-un chiștoc negru și care rînji de parcă ar fi suferit de dureri de dinți.

— Acesta este Robert, spuse ea. Robert, ți-o prezint pe Yvaine. Își așteaptă prietenul. Yvaine, ți-l prezint pe Robert Monday. Iar vinerea viitoare, la amiază, voi deveni Victoria Monday. Dragul meu, poate poți să folosești asta în discursul tău de la masa de nuntă: în ziua de vineri vor fi două zile de luni*.

Iar domnul Monday pufăi din chiștocul său, apoi îi spuse viitoarei sale mirese că va lua în considerare propunerea ei.

— Adică, întrebă Yvaine, alegîndu-și cuvintele cu grijă, nu te măriți cu Tristran Thorn?

— Nu, răspunse Victoria.

— Oh! exclamă steaua. Foarte bine.

Apoi se așeză jos.

Stătea încă acolo cînd Tristran se întoarse prin deschizătura din zid, peste cîteva ore. Părea preocupat, dar se lumină cînd o văzu.

* Monday înseamnă ziua de luni (n.t.).

— Bună ziua, îi spuse el, ajutînd-o să se ridice în picioare. Te-ai distrat, cît timp m-ai așteptat?

— Nu în mod deosebit, îi răspunse ea.

— Îmi pare rău. Cred că ar fi trebuit să te iau cu mine, în sat.

— Nu, îi zise steaua. N-ar fi trebuit. Eu trăiesc cît timp sînt în Țara Zinelor. Dacă aș călători în lumea ta, aș fi doar o piatră rece, căzută din cer, corodată și roasă.

— Dar aproape că te-am luat cu mine! zise Tristran, uluit. Am încercat să te iau, seara trecută.

— Da, zise ea. Ceea ce dovedește că ești cu adevărat un neghiob, un prost și... un găgăuță.

— Un timpit, îi sugeră Tristran. De obicei spuneai că-s timpit. Și nătărău.

— Da, spuse ea. Așa ești și încă multe altele. De ce m-ai lăsat să te aștept atît? Credeam că ai pățit ceva groaznic.

— Îmi pare rău, zise el. N-o să te mai părăsesc.

— Nu, spuse ea, cu seriozitate și cu siguranță de sine. N-o să mă mai părăsești.

Apoi mîna ei o găsi pe a lui. Merseră, ținîndu-se de mînă, prin bîlci. Începu să adie vîntul, filfîind pînza corturilor și steagurile, iar o ploaie rece îi împroșcă. Se refugiară sub tenda unei tarabe cu cărți, împreună cu alți oameni și alte fărîmături. Proprietarul tarabei trase o cutie cu cărți mai în interiorul cortului, ca să fie sigur că nu se va uda.

— Cer pătat, cer pătat, nu mult timp ud, nici mult timp uscat, le spuse lui Tristran și Yvaine un bărbat cu un joben negru de mătase, care cumpărase de la vînzător o cărticică legată în piele roșie.

Tristran zîmbi și dădu din cap, apoi, pentru că devenise evident că ploaia avea să înceteze, plecă împreună cu Yvaine.

— Pun pariu că astea sînt toate mulțumirile pe care o să le primesc de la ei, îi spuse bărbatul cu joben librarului, care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea individul și nici nu-i păsa.

— Mi-am luat adio de la familia mea, îi spuse Tristran stelei, în timp ce mergeau. De la tatăl meu, de la mama mea — de fapt, soția tatălui meu — și de la sora mea, Louisa. Nu cred că o să mă mai întorc. Acum trebuie să rezolvăm problema ta și să aflăm cum o să te pun la loc pe cer. Poate că ar trebui să vin cu tine.

— N-o să-ți placă sus, pe cer, îl asigură steaua. Deci... am înțeles că nu te vei căsători cu Victoria Forester.

Tristran dădu din cap și zise:

— Nu.

— Am întîlnit-o. Știi că este însărcinată?

— Poftim? întrebă Tristran, șocat și surprins.

— Mă îndoiesc că știe. Probabil că-i în luna a doua.

— Doamne! De unde știi?

Fu rîndul stelei să ridice din umeri.

— Am fost fericită aflînd că nu te căsătorești cu Victoria Forester.

— Și eu, îi mărturisi el.

Ploaia începu din nou, dar cei doi nu încercară să se apere de ea. Tristran îi strînse mîna.

— Știi, spuse ea, o stea și un muritor...

— Unul doar pe jumătate muritor, îi mărturisi Tristran. Tot ce am gîndit despre mine — cine eram, ce eram — a fost o minciună. Sau un fel de minciună. N-ai idee cît de uluitor de eliberat mă simt acum.

— Indiferent cine ești, trebuie să-ți atrag atenția că, probabil, nu vom avea copii. Asta-i tot.

Tristran se uită la stea, apoi începu să zîmbească, dar nu spuse nimic. O ținea cu mîinile de antebrațe. Stătea în fața ei și se uita la ea.

— Asta ca să știi, spuse steaua și se aplecă spre el.

Se sărutară pentru prima oară în ploaia rece, dar nici unul dintre ei nu-și dădu seama că plouă. Inima lui Tristran bătea cu putere în pieptul său, care părea că nu-i destul de mare ca să cuprindă toată bucuria lui. Tristran deschise ochii și sărută steaua. Ochii ei de albastrul cerului priviră în ochii lui, iar Tristran nu zări în ei nimic care să-l despartă de ea.

Lanțul de argint devenise acum doar fum și aburi. O clipă, rămase atîrnind în aer, apoi o rafală de vînt și de ploaie îl transformă în nimic.

— Gata, spuse femeia cu păr negru, cîrlionțat, întinzîndu-se ca o pisică și zîmbind. Condițiile sclaviei mele au fost îndeplinite, iar acum am scăpat una de cealaltă.

Bătrîna se uită neajutorată la ea.

— Și ce-o să mă fac? Sînt bătrînă. Nu pot să mă descurc singură cu taraba. Ești o muiere șleampătă, rea și proastă, de mă părăsești astfel.

— Problemele tale nu mă interesează, spuse fosta sclavă, dar nu mi se va mai spune niciodată muiere șleampătă, sclavă sau altfel decît pe numele meu. Eu sînt doamna Una, prima născută și singura fiică a celui de-al optzeci și unulea senior de Stormhold, iar vraja cu care m-ai legat și durata acesteia s-au terminat. Acum îți vei cere scuze și-mi vei spune pe numele meu cel adevărat sau îmi voi dedica restul vieții — cu o enormă plăcere — ca să te hăituiesc și să distrug orice lucru la care ții și tot ceea ce ești.

Se priviră, iar prima care își plecă privirea fu bătrîna.

— Îmi cer scuze că ți-am spus că ești o muiere șleampătă, doamnă Una, zise ea, iar fiecare cuvînt al ei era ca un rumeguș amar pe care-l scuipa din gură.

Doamna Una dădu din cap.

— Bine. Cred că îmi ești datoare cu plata pentru serviciile mele, acum că timpul petrecut împreună cu tine s-a terminat, zise ea.

Pentru asemenea lucruri existau reguli. Pentru orice există reguli.

Plouă în rafale, apoi nu mai plouă destul timp pentru ca oamenii să fie momiți să iasă din adăposturile lor improvizate, apoi plouă peste ei încă o dată. Tristran și Yvaine stătură, uzi și fericiți, lîngă un foc, în tovărășia unui grup ciudat de făpturi și de oameni.

Tristran îi întrebase pe toți dacă îl cunoșteau pe omulețul păros pe care-l întîlnise în timpul călătoriei

sale. Îl descrisese cît putuse de bine. Mai multe persoane recunoscură că-l întîlniseră în trecut, dar nimeni nu-l văzuse la bîlci.

Se pomeni că mîinile sale se jucau — de parcă ar fi avut o voință proprie — cu părul ud al stelei. Se întrebă de ce avusese nevoie de atît de mult timp ca să-și dea seama cît de mult ținea la ea și-i spuse și ei acest lucru, iar ea spuse că-i idiot și el declară că era cel mai frumos lucru care fusese spus vreodată unui bărbat.

— Unde mergem, după ce se termină bîlciul? o întrebă Tristran pe stea.

— Nu știu, zise ea. Dar mai am o obligație de îndeplinit.

— Mai ai ceva de făcut?

— Da. Topazul acela pe care ți l-am arătat. Trebuie să-l dau persoanei potrivite. Ultima oară cînd a apărut o asemenea persoană, hangița i-a tăiat gîtul, așa că topazul a rămas la mine. Îmi doresc să fi scăpat de el.

O voce de femeie spuse din spatele său:

— Tristran Thorn, cere-i obiectul pe care-l poartă.

Tristran se întoarse și privi în ochii de culoarea violetelor de pajiște.

— Ești pasărea din rulota vrăjitoarei, îi spuse el femeii.

— În care tu erai un hîrciog, fiule, zise femeia. Eu am fost pasărea. Dar acum mi-am recăpătat vechea înfățișare, iar perioada în care trebuia să fiu sclavă s-a terminat. Cere-i lui Yvaine obiectul pe care-l are. Ai dreptul să i-l ceri.

Tînărul se întoarse către stea.

— Yvaine...

Aceasta dădu din cap, așteptînd.

— Yvaine, vrei să-mi dai obiectul pe care-l ai?

Steaua păru uimită, apoi bagă mîna în interiorul rochiei, scotoci un pic și scoase o piatră mare de topaz, prinsă de un lanț rupt de argint.

— A fost a bunicului tău, îi spuse lui Tristran femeia. Ești ultimul bărbat din familia Stormhold. Pune-o la gît.

Tristran se supuse. Cînd atinse capetele lanțului de argint, acestea se unirâ și se lipirâ, de parcă n-ar fi fost niciodată rupte.

— E foarte drăguț, zise Tristran, fără să fie prea convins de spusele sale.

— Este Puterea Stormholdului, îi spuse mama sa. Nimeni nu poate să conteste acest lucru. Ești din sîngele familiei, toți unchii tăi sînt morți, deci o să fii un senior de Stormhold foarte bun.

Tristran se uită la ea, zăpăcit complet.

— N-am nici un chef să fiu senior undeva, îi spuse el, poate doar domn al inimii doamnei mele, adăugă el și luă mîna stelei, o strînse la pieptul său și zîmbi.

Femeia își mișcă nerăbdătoare urechile.

— Tristran Thorn, timp de aproape optsprezece ani nu ți-am cerut nimic. Iar cînd îți cer și eu ceva — o mică favoare — mă refuzi. Ia spune, Tristran, așa trebuie să te porți cu mama ta?

— Nu, mamă, răspunse Tristran.

— Bine, continuă femeia, un pic îmblînzită. Mă gîndeam doar că voi aveți nevoie de o casă a voastră, iar tu ai nevoie de o ocupație. Știi, dacă n-o să-ți placă, poți să te retragi. N-o să fii legat cu un lanț de argint de tronul Stormholdului.

Tristran găsi chestia asta liniștitoare. Yvaine fu mai puțin impresionată, pentru că ea știa că lanțurile de argint au tot felul de forme și de dimensiuni, dar mai știa că n-ar fi fost înțelept din partea ei să-și înceapă viața alături de Tristran certîndu-se cu mama acestuia.

— Aș putea să am onoarea de a afla cum vă numiți? întrebă Yvaine, întrebîndu-se dacă nu fusese un pic exagerată în exprimare, dar mama lui Tristran se umflă în pene, iar steaua își dădu seama că nu exagerase.

— Sînt doamna Una de Stormhold, spuse ea, apoi căută într-o pungută care-i atîrna într-o parte și scoase un trandafir făcut din sticlă, de-un roșu atît de închis, încît părea negru în lumina pilpîitoare a focului. Asta-i plata mea. Pentru mai mult de șaizeci de ani de sclavie.

Vrăjitoarea n-ar fi vrut să mi-l dea, dar regulile sînt reguli și și-ar fi pierdut puterile magice, poate ar fi pătit ceva și mai rău, dacă nu le-ar fi respectat. Mă gîndesc să-l dau în schimbul unui palanchin care să ne ducă în Stormhold, pentru că trebuie să sosim plini de măreție. Oh, mi-a lipsit atît de mult Stormholdul! Trebuie să avem purtători de lectică, ștafete, poate și un elefant... animalele astea sînt impresionante, nimeni nu spune „Dă-te din drumul meu" ca un elefant aflat în fruntea convoiului...

— Nu, spuse Tristran.

— Nu? întrebă mama sa.

— Nu, repetă Tristran. Tu poți să călătorești într-un palanchin, cu elefant, cămile și tot ce mai vrei, dacă așa îți place. Dar eu și Yvaine o să călătorim în felul nostru, cu viteza care ne convine nouă.

Doamna Una trase aer adînc în piept, iar Yvaine decise că ar fi mai bine să nu fie de față la ceartă, așa că se ridică și le spuse că se întoarce imediat, că trebuie să se plimbe un pic și că nu se va duce prea departe. Tristran se uită implorator la ea, dar Yvaine clătină din cap: era lupta lui, iar el avea să lupte mai bine dacă ea n-o să fie prezentă.

Yvaine șchiopătă prin bilciul ce se întunecase, trecu pe lîngă un cort din care se auzeau muzică și aplauze și din care lumina se scurgea ca o miere caldă, aurie. Steaua asculta muzica și se gîndea la ale ei. Atunci o bătrînă gîrbovită și cu părul alb, cu un ochi orb din cauza albeței, șontîcăi pînă la ea și o rugă să se oprească un pic, să stea de vorbă cu ea.

— Despre ce? o întrebă steaua.

Bătrîna, redusă de vîrstă și de timp la o statură puțin mai mare decît a unui copil, se sprijinea într-un baston la fel de lung și de îndoit ca și ea, pe care-l ținea cu mîini tremurătoare, ce aveau încheieturile degetelor umflate. Se uită la stea cu ochiul cel bun și cu cel lăptos, apoi zise:

— Am venit să-ți iau inima cu mine.

— Chiar așa? întrebă steaua.

— Da, zise bătrîna. Aproape că reușisem, în trecătoarea din munți, spuse ea și chicoti răgușit, aducîndu-și aminte de cele întîmplate. Tu îți amintești?

Bătrîna avea un sac mare, care-i stătea în spinare ca o cocoașă. Din sac ieșea un corn de fildeș, spiralat, iar Yvaine știa unde mai văzuse cornul acela.

— Tu ai fost? o întrebă steaua pe bătrînă. Tu ai fost femeia cu cuțitele?

— Îhî. Eu am fost. Dar am irosit toată tinerețea pe care o luasem pentru drum. Fiecare vrajă mi-a luat un pic din tinerețea pe care o aveam, iar acum sînt mai bătrînă decît fusesem.

— Dacă mă atingi măcar cu un deget, o să regreți veșnic, zise steaua.

— Dacă o să ajungi la vîrsta mea, îi răspunse bătrîna, o să afli tot ce-i de aflat despre regrete și o să știi că într-un timp îndelungat, un regret în plus nu mai contează.

Bătrîna firnîi din nas. Rochia ei fusese cîndva roșie, dar acum arăta foarte cîrpită, uzată și decolorată din cauza timpului. Îi atîrna pe un umăr, scoțînd la iveală o cicatrice zbîrcită, ce părea veche de sute de ani.

— Vreau să știu de ce nu te mai regăsesc în mintea mea. Ești tot acolo, dar ca o fantomă, ca o iluzie sau ca o fărîmiță de om. Cu puțin timp în urmă ardeai — inima ta ardea — în mintea mea ca un foc argintiu. Dar după noaptea aceea din han focul a devenit din ce în ce mai slab și mai încețoșat, iar acum nu mai e deloc.

Yvaine își dădu seama că nu mai simțea decît milă pentru făptura care-i dorise moartea, așa că spuse:

— S-ar putea să fie din cauză că inima pe care o cauți nu mai e a mea?

Bătrîna tuși. Tot trupul i se zgudui și se crispă din cauza efortului.

— Băiatul? Cel din han? Cel cu inorogul?

— Da.

— Trebuia să mă lași să-ți iau inima atunci, pentru surorile mele și pentru mine. Am fi fost tinere din nou, ne-am fi simțit bine în următoarea eră a lumii. Băiatul ăla o s-o sfârîme, o s-o irosească sau o s-o piardă. Așa fac toți.

— Oricum, inima mea e a lui, spuse steaua. Sper că surorile tale nu vor fi prea aspre cu tine, când o să te întorci acasă.

În momentul acela, Tristran veni spre Yvaine, o luă de mînă și dădu din cap spre bătrînă.

— Am aranjat totul, zise el. Nu mai avem de ce să fim îngrijorați.

— Și palanchinul?

— Oh, mama o să fie purtată în palanchin. I-am făgăduit că o să ajungem în Stormhold, mai devreme sau mai tîrziu, dar putem să nu ne grăbim pe drum. Cred că ar fi bine să cumpărăm doi cai și să admirăm peisajul.

— Iar mama ta a fost de acord?

— În cele din urmă, răspunse el, vesel. Îmi cer scuze că v-am întrerupt.

— Aproape terminaserăm, spuse Yvaine și se întoarse către bătrîna cea mititică.

— Surorile mele vor fi aspre și pline de cruzime, zise bătrîna regină-vrăjitoare. Dar mulțumesc pentru sentimentul arătat. Ai inimă bună, copilă. Păcat că nu-i a mea.

Steaua se aplecă și sărută obrazul zbîrcit al băbuței, simțind părul aspru care-i răzui buzele moi.

Apoi steaua și iubitul ei plecară către zid.

— Cine e bătrînica aia? întrebă Tristran. Mi se pare cunoscută. S-a întîmplat ceva rău?

— Nu s-a întîmplat nimic rău, îi răspunse steaua. Era doar o bătrînă pe care am cunoscut-o pe drum.

În spatele lor se aflau luminile bîlciului: felinare, luminări, lumini vrăjitorești și sclipiri provocate de zine. Arătau ca un vis despre o noapte înstelată ce fusese coborîtă pe pămînt. În fața acestora, dincolo de pajiște, în cealaltă parte a deschizăturii din zid — care acum

era nepăzită — se afla satul Wall. Lămpi cu petrol, lămpi cu gaz și luminări luceau în ferestrele caselor din sat. Dar lui Tristran i se păreau la fel de îndepărtate și de necunoscute ca lumea din O mie și una de nopți.

Se uită la luminile din Wall, știind cu certitudine că era pentru ultima oară. Se uită la ele un timp și nu spuse nimic, cu steaua căzătoare lîngă el. Apoi se întoarse și plecără împreună către est.

Epilog

În care pot fi deslușite mai multe sfîrșituri

Mulți au considerat că una dintre cele mai mărețe zile din istoria Stormholdului a fost ziua în care doamna Una — care dispăruse de mult timp și despre care se crezuse că a murit (fiind furată de o vrăjitoare pe cînd fusese copil) — s-a întors în țara aceea muntoasă. Au avut loc festivități, jocuri de artificii și sărbătoriri (oficiale sau particulare) timp de săptămîni după ce palanchinul ei apăruse într-o procesiune condusă de trei elefanți.

Bucuria locuitorilor din Stormhold și din toate domeniile acestuia ajunsese la un nivel neegalat niciodată pînă atunci cînd doamna Una anunțase că în timpul în care fusese plecată dăduse naștere unui fiu care, în lipsa ultimilor doi dintre frații ei despre care se presupunea că au murit, era moștenitorul tronului. Și le mai spuse că fiul său purta deja la gît Puterea Stormholdului.

El și mireasa sa urmau să sosească în curînd, dar doamna Una nu putea să stabilească precis data sosirii lor, iar acest lucru părea s-o supere. Doamna Una mai

anunță că pînă atunci, în lipsa lor, avea să conducă ea Stormholdul, în calitate de regent. Ceea ce și făcu, și făcu bine, iar domeniile din muntele Huon și din jurul acestuia prosperară și înfloriră sub conducerea sa.

Asta se întîmplase cu trei ani înainte ca doi călători muradari de pe drum, plini de praf și cu bătături la picioare, să sosească în orașul Cloudsrange*, în zona cea mai de jos a Stormholdului. Luară o cameră la han și comandară apă fierbinte și o cadă de tablă. Rămaseră la han timp de cîteva zile, discutînd cu alți mușterii și consumatori. În ultima seară a ședерii lor, femeia, care avea părul atît de deschis la culoare încît părea alb și șchiopăta în timpul mersului, se uită la bărbat și zise:

— Ei bine?

— Se pare că mama face treabă excelentă domnind.

— Așa cum ai face și tu, îi zise ea cu asprime, dacă ai ocupa tronul.

— Probabil, recunoscu el. Și mi se pare un loc drăguț în care să ne stabilim, ceva mai tirziu. Dar mai sînt multe locuri pe care nu le-am văzut încă. Și o grămadă de oameni pe care nu i-am cunoscut. Fără să mai pomenim de toate relele îndurate de cei drepți, de ticăloșii ce trebuie pedepsiți, de peisajele ce trebuie văzute, știi, chestii de felul ăsta.

Ea zîmbi fără chef și zise:

— Bine. Măcar n-o să ne plictisim. Ar fi bine să-i lăsăm mamei tale un bilet.

Și astfel doamnei Una de Stormhold îi fu adusă o foaie de hîrtie de către un băiat de la han. Foaia era sigilată cu ceară de sigilat, iar doamna Una îl întrebă amănunțit pe băiat despre călători — un bărbat și soția sa — înainte să rupă sigiliul și să citească scrisoarea. Îi era adresată ei și, după formulele de salut, scria:

* Șir de nori (n.t.).

Am fost reținuți în chip inevitabil de lume.
Așteaptă-ne cînd o să ne vezi.

Era semnată de Tristran, iar sub semnătura sa se afla amprenta unui deget care sclipea, scînteia și strălucea cînd era atins de umbră, de parcă ar fi fost presărată cu steluțe mărunte.

Una trebui să se mulțumească doar cu atît, avînd în vedere că nu putea să facă nimic.

Trecură cinci ani înainte de revenirea definitivă a celor doi călători în fortăreața din munți. Erau prăfuiți și obosiți, îmbrăcați în zdrențe, iar la început, spre rușinea întregii țări, fură tratați ca niște vagabonzi și niște pungași. Doar după ce bărbatul arătă piatra de topaz care-i atîrna la gît fu recunoscut drept unicul fiu al doamnei Una.

Investitura și sărbătorirea ce urmă au durat aproape o lună, după care tînărul al optzeci și doilea senior de Stormhold începu treaba de cîrmuitor. Luă cît mai puține decizii, dar acestea fură înțelepte, chiar dacă înțelepciunea lor nu era întotdeauna vizibilă pentru moment. Era viteaz în luptă, deși mîna sa stîngă avea o cicatrice și îi era de puțin folos, și un strateg priceput. Își conduse poporul la victorie împotriva spiridușilor din nord, cînd aceștia închiseră trecătorile pentru călători; stabili o pace durabilă cu vulturii din Culmile Înalte, pace care durează și în zilele noastre.

Soția sa, doamna Yvaine, era o femeie frumoasă din locuri îndepărtate (deși nimeni nu știa cu siguranță care erau locurile acelea). Cînd ajunsese prima oară împreună cu soțul ei în Stormhold, își luase un apartament în una dintre culmile cele mai înalte ale citadelei, apartament care fusese părăsit de mult timp de către cei din palat și de slujitorii lor, considerîndu-se că nu mai putea fi folosit. Acoperișul se prăbușise în urma unei căderi de stînci ce avusese loc cu o mie de ani în urmă. Nimeni altcineva nu dorise să folosească încăperile, pentru că erau deschise către cer, iar stelele și luna străluceau

deasupra lor atît de puternic prin aerul rarefiat de munte, încît aveai impresia că puteai să le atingi, dacă întindeai mîna.

Tristran și Yvaine au fost fericiți împreună. N-au fost împreună pentru totdeauna, pentru că Timpul, hoțul, strînge pînă la urmă totul în magazia sa prăfuită. Dar au fost fericiți multă vreme. Iar cînd Moartea veni într-o noapte și-și șopti secretul la urechea celui de-al optzeci și doilea senior de Stormhold, acesta dădu din capu-i încărunțit și nu mai spuse nimic, iar oamenii săi îi duseră rămășițele în Sala Strămoșilor, unde zac și în ziua de azi.

După moartea lui Tristran, au fost unii care au susținut că fusese membru al Tovărășiei Castelului, un instrument al acesteia în sfărîmarea puterii Curții Nevăzute. Dar adevărul despre asta — și despre altele — muri odată cu el și nu fu niciodată stabilit, indiferent care fusese acel adevăr.

Yvaine deveni doamnă de Stormhold și se dovedi un conducător mai bun — în timp de pace sau de război — decît îndrăznise să spere cineva. Ea nu îmbătrînea așa cum îmbătrînise soțul ei, iar ochii săi rămaseră la fel de albaștri, părul ei la fel de alb-auriu, și — după cum descoperiră uneori cetățenii liberi din Stormhold — se încingea la fel de iute ca în ziua în care o întîlnise pentru prima oară Tristran, în poiana de lîngă baltă.

Șchiopătează și în ziua de azi, deși nimeni din Stormhold nu comentează acest lucru, așa cum nu îndrăznește nimeni să comenteze felul în care lucește și sclipește uneori în beznă.

Se spune că în fiecare noapte, atunci cînd obligațiile față de stat îi permit, se plimbă și șchiopătează singură pe culmea cea mai înaltă a palatului, unde stă oră după oră, părînd să nu bage de seamă vîntul rece al înălțimilor. Nu spune nimic, doar se uită către cerul întunecat și privește cu tristețe dansul lent al stelelor infinite.

Mulțumiri

Mai întîi și în principal, mulțumiri lui Charles Vess. El este, în ziua de azi, cel mai apropiat de marii pictori victorieni de zîne, iar fără arta și inspirația sa n-ar fi existat nici unul dintre cuvintele acestea. De fiecare dată cînd terminam un capitol, îi telefonam și i-l citeam, iar el asculta cu răbdare și chicotea în momentele potrivite.

Mulțumiri lui Jenny Lee, Karen Berger, Paul Levitz, Merrilee Heifetz, Lou Aronica, Jennifer Hershey și Tia Maggini. Fiecare dintre ei a ajutat ca această carte să devină o realitate.

Am o datorie enormă față de Hope Mirrlees, Lord Dunsany, James Branch Cabell și C.S. Lewis, indiferent unde se află aceștia acum, pentru că mi-au arătat că poveștile cu zîne sînt și pentru adulți.

Tori mi-a închiriat o casă, iar eu am scris primul capitol în ea. Tot ce mi-a cerut în schimb a fost să-i fac un copac.

Au fost oameni care au citit cartea pe măsură ce era scrisă și care mi-au spus ce făcusem bine și ce făcusem prost. Nu-i vina lor că nu i-am ascultat. Mulțumiri îndeosebi lui Amy Horsting, Lisa Henson, Diana Wynne Jones, Chris Bell și Susanna Clarke.

Soția mea Mary și secretara mea Lorraine au făcut mai mult decît era partea lor de muncă la această carte, pentru că au dactilografiat primele cîteva capitole după

ciorna scrisă de mine de mînă, iar eu nu găsesc cuvinte ca să le mulțumesc îndeajuns.

Copiii, sincer vorbind, n-au fost de nici un ajutor, dar nici nu cred că m-au împiedicat cu ceva.

NEIL GAIMAN

PULBERE DE STELE

Tînărul Tristran Thorn va face orice pentru a cîştiga inima frumoasei Victoria, îi va promite chiar că îi va aduce în dar o stea, acea stea pe care au văzut-o căzînd într-o seară de octombrie.

Dar pentru a se ţine de cuvînt, Tristran trebuie să treacă de zidul ce înconjura satul lui, Wall, şi să pătrundă în Lumea Zînelor. Aşa începe cea mai mare aventură a vieţii lui, într-o lume plină de vrăjitoare, inorogi şi alte fiinţe fabuloase, în care nici măcar o stea căzută nu este ce şi-a imaginat el.

O poveste, un basm, deopotrivă pentru copii şi adulţi, a cărui ecranizare va avea premiera în acest an.

www.neilgaiman.com
www.stardustmovie.com

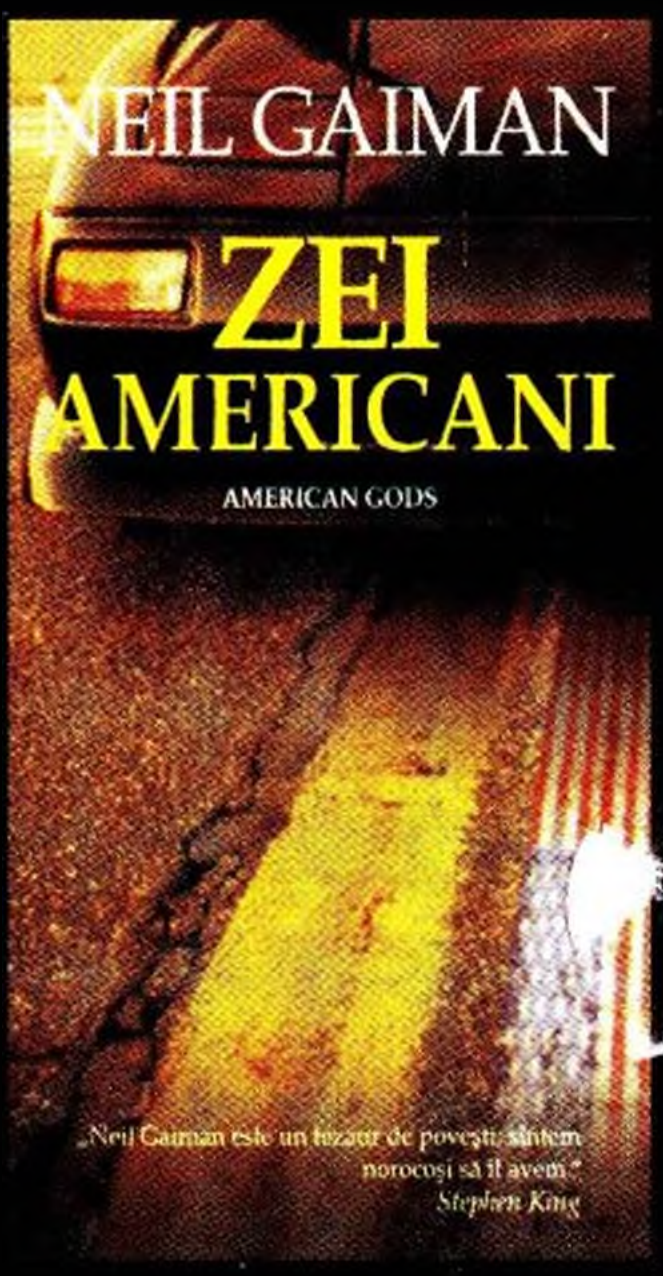

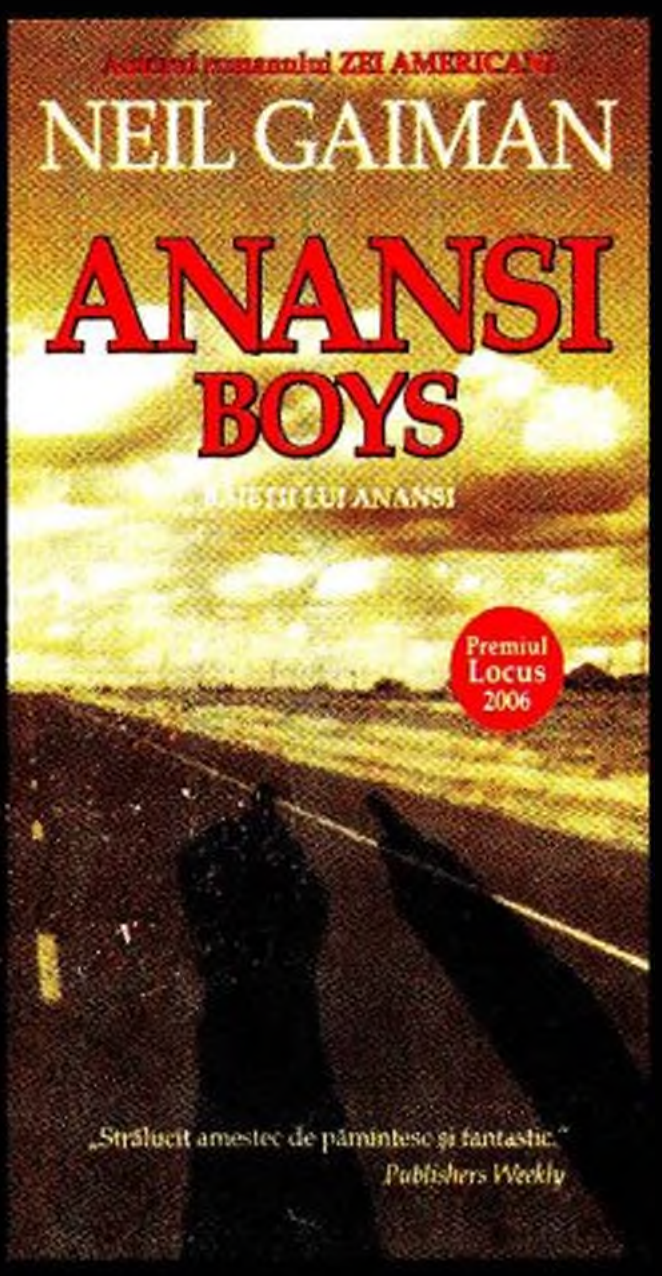

ISBN 978-973-733-124-3

TRITONIC